

ROSEMARY AUBERT

Cântecul paradisului

Traducerea și adaptarea în limba română de FILOFTEIA ISCRU

ALCRIS

CAPITOLUL 1

Mariette citi îngrijorată scrisoarea lui señor Francisco Maria Lorca y Lobos, un fabricant de chitare foarte cunoscut din împrejurimile Madridului. Individul se exprima într-o engleză perfectă, dar conținutul mesajului era destul de neplăcut, își spuse tânăra oftând.

De fapt, scrisoarea îi era adresată lui Henrik Olsen, tatăl Mariettei, care murise în urmă cu câteva luni. Însemna deci că Francisco nu știa că bătrânul se prăpădise... O umbră trecătoare întunecă fața Mariettei rememorând evenimentele care încă o îndurerau... De câteva luni, imaginea tatălui ei o bântuia zi și noapte, aproape ca o prezență vie... încă de pe vremea când învățase să meargă, îl însoțise pe Henrik la magazin, plăcându-i să-l urmeze pas cu pas prin sălile uriașe pline cu instrumente muzicale. N-o certase niciodată, ba dimpotrivă, o încurajase! Și încet-încet, odată cu trecerea anilor, îi insuflase pasiunea pentru comerț și gustul pentru muzică.

După nașterea fiului său, Martin, familia se temuse că Henrik își va neglija fetița, transferându-și întreaga afecțiune asupra băiețușului, dar din fericire nu s-a întâmplat așa. Henrik își iubise cu aceeași tandrețe și fiul și fiica...

Totuși, Martin, după ce mai crescuse, nu manifestase decât un interes moderat pentru activitatea profesională a tatălui său și curând deveni evident faptul că perspectiva de a prelua succesiunea afacerilor lui nu-l entuziasma deloc.

După moartea lui Henrik, se străduise, fără prea mare tragere de inimă, să participe la administrarea firmei și la vânzarea de instrumente muzicale. Cu toate astea, a lăsat în grija surorii lui controlul întreprinderii lor familiale...

Mariette reveni la realitate și formă un teanc din actele împrăștiate pe biroul din stejar masiv, apoi își mai aruncă o privire asupra notei pe care o scrisese pentru fratele ei. În ea erau menționate în câteva rânduri problemele urgente de rezolvat a doua zi.

Privirea i se opri din nou asupra scrisorii din fața ei și se uită câteva

secunde la curbele elegante ale semnăturii lui señor Francisco Maria Lorca y Lobos.

Mariette își dădu la o parte de pe frunte buclele negre, ca și când prin acest gest ar fi reușit să alunge grijile care o copleșiseră. Avea un păr superb, dar, în ciuda tuturor eforturilor ei, nu reușea să-l strunească în vreun fel. Era singurul lucru din viața ei care nu se supunea controlului, recunoscua ea zâmbind.

La cei douăzeci și șapte de ani ai ei, considera că venise vremea să renunțe la aspectul cam copilăresc pe care i-l dădea părul rebel, dar Mariette se înșela... Părul ei castaniu tuns nici prea lung, nici prea scurt îi scotea în evidență delicatețea naturală a trăsăturilor. Toți spuneau că moștenise aspectul fizic de la ramura italiană a familiei, pe când ochii de un albastru bătând spre mov îi avea de la tatăl ei...

Mariette se pomeni că îi fuge gândul la trecutul lui Henrik. Magazinul ocupase întotdeauna un loc central în viața lui. Bunicul lui, care se numea tot Henrik, fusese acela care, după o lungă călătorie din Scandinavia până în Statele Unite, se stabilise în cele din urmă la New York pentru a deschide un magazin. Datorită muncii înverșunate a celor trei generații care au urmat, firma, la început foarte modestă, se dezvoltase foarte mult.

Atunci când Henrik, al treilea cu același nume, se lansase și el în afaceri, soția lui, Anna Rosetti, îi acordase un sprijin prețios. Din nefericire, tânăra lui soție, îmbolnăvinduse de o boală incurabilă, părăsise prea repede lumea aceasta. Depășind cu greu această încercare dureroasă a vieții lui, Henrik își consacraseră restul zilelor educării celor doi copii ai lui, ocupându-se în același timp și de activitățile sale comerciale.

În spatele ușii de sticlă a biroului în care Mariette își făcea ordine în hârtii se găsea magazinul. Pe pereții acoperiți cu lambriuri vechi erau înșirate instrumente muzicale. La stânga erau agățate saxofoane, tromboane și trompete care străluceau în soarele asfințitului. La dreapta se zăreau formele întunecate ale chitarelor, mandolinelor, banjourilor și viorilor.

La etaj, pianele, violoncelele și contrabasurile ocupau întreaga suprafață a uriașei săli de expunere.

Mariette se apropie încet de vechea tejghea din lemn pe care se aliniau sute de partituri clasice și contemporane, dar deodată încremeni.

Își adusese brusc aminte de ceva.

Señor Francisco Maria Lorca y Lobos nu venise oare în urmă cu câțiva ani la New York? Ba da... Își amintea acum de vizita pe care acesta o făcuse la magazin.

Trecuse foarte mult timp de atunci. Pe vremea aceea era doar o adolescentă și nu avea decât o singură ambiție: să meargă pe urmele tatălui ei și să pună umărul la dezvoltarea magazinului. După ce terminase liceul, insistase așadar pe lângă tatăl ei s-o lase să-l ajute la treabă.

Dar îi fusese imposibil să-l facă să înțeleagă. Convins de calitățile excepționale ale fiicei lui, refuzase cu îndârjire s-o lase să-și abandoneze studiile. „Eu am învățat meserie din mers, insista el cu un aer serios, dar tu ai posibilitatea de a te duce la facultate ca să-ți perfecționezi cunoștințele referitoare la administrație și comerț. Nu rata această ocazie, pentru că vei regreta mai târziu. În ziua de azi trebuie să capeți noțiuni solide de administrație și contabilitate ca să reușești în afaceri. Greșeala nu iartă niciodată...”

În cele din urmă, Mariette a urmat cursurile Universității Columbia și și-a luat diploma cu un succes răsunător. În schimb, constată cu un fel de resemnare că nu era prea dotată din punct de vedere muzical. În ciuda eforturilor nenumărate depuse de profesorul ei de violoncel, rezultatele rămâneau destul de modeste... Lumea muzicală o pasiona, dar trebuia să recunoască faptul că nu va deveni în veci o muziciană de geniu.

În campus, farmecul și buna ei dispoziție i-au atras multe simpatii, numeroși studenți devenindu-i prieteni. Tinerii îi făceau curte, fără însă ca relațiile lor să ia o turnură mai serioasă. Obiectivul Mariettei era acela de a munci pentru a-și lua examenele, și nu să se țină de aventuri sentimentale.

Atunci când tatăl ei, mândru de succesele ei universitare, îi aduse la cunoștință că se hotărâse să-i ofere un sejur de un an în Italia, nu se putuse abține să nu-și arate mirarea.

— De ce vrei să studiezi violoncelul acolo? Știi foarte bine că nu am

talent. După patru ani de studiu, nivelul meu a rămas destul de mediocru.

Henrik făcuse un gest cu mâna, sfătuind-o să aibă răbdare.

— Ascultă-mă două secunde, draga mea, continuase el cu o voce emoționată. Aș dori să intri în contact cu muzicieni, pentru a înțelege mai bine universul și realitatea muncii lor. În plus, asta va reprezenta o experiență suplimentară în domeniul comercial. De altfel, bunica ta ține neapărat să faci cunoștință cu membrii familiei ei. Știi foarte bine că o parte din rădăcinile tale se află în Italia!

Atunci, Mariette acceptase și petrecuse un an minunat la Florența. Așa cum se așteptase de altfel, nu-și descoperise noi talente muzicale, în schimb, întâlnirea cu Paulo îi transformase radical cursul vieții, care până atunci era unul destul de liniștit.

La câteva săptămâni de la sosire, îl cunoscuse pe tânăr în timpul unei vizite la rudele ei. Fusese imediat cucerită de înfățișarea lui tipic latină și ascuțimea minții acestuia.

Curentul de simpatie reciprocă ce-i împinsese pe Paulo și Mariette unul spre celălalt se transformă repede în pasiune sentimentală. Plin de vitalitate și entuziasm, Paulo o iubea pe Mariette așa cum iubesc oamenii când sunt tineri. Fata simțea pentru el afecțiune și considerație, dar nu se lăsă niciodată copleșită de flacăra mistuitoare a iubirii.

De altfel, Paulo care visa să o ia de soție, o trata cu un respect deosebit. În nicio împrejurare nu a încercat să-i învingă rezistența și să compromită inocența și puritatea, lucruri pe care le aprecia atât de mult la ea.

La capătul anului petrecut în străinătate, Mariette trebui să cedeze în fața evidenței: în ciuda sentimentelor tandre care o legau de Paulo, dorea din tot sufletul să se întoarcă în Statele Unite. Locul ei era acolo, lângă tatăl ei...

Atunci când Paulo constată că hotărârea ei era irevocabilă, îi mărturisi că viața lui, distrusă pentru totdeauna, nu mai avea niciun sens... Acest episod avusese loc cu cinci ani în urmă. De atunci, Mariette primea în mod regulat vești despre verii lui, de la care află că Paulo depășise cu bine criza, se însurase cu o tânără superbă și avea deja doi copii minunați.

Mariette oftă adânc.

Se simți brusc doborâtă de oboseala de peste zi și își simțea picioarele înțepenite.

Nu numai că era epuizată, dar avea și o foame de lup. Ar fi poate mai bine să lase pe mâine rezolvarea problemei delicate a chitarelor Lobos, dar nu renunță la idee și se îndreptă spre biblioraftul cu fișele clienților și furnizorilor ei obișnuiți.

Martin avea dreptate, își spuse ea răsfoind maldărul de documente. În viitorul apropiat, cumpărarea unui calculator va deveni probabil absolut necesară. Astfel ar putea ține la zi contabilitatea, evaluarea aproape instantanee a situației stocurilor și ar putea să facă mai ușor comenzile.

Peste câteva minute, Mariette ținea în mână corespondența cu familia Lobos. Se întrebese de mai multe ori, referitor la acest mister surprinzător, ce se întâmplase oare cu cele două chitare comandate cu opt luni în urmă furnizorilor lor spanioli?

Enigma rămânea de nepătruns. Era evident că cele două instrumente, în valoare totală de șaisprezece mii de dolari și confecționate de un meșter lutier din Cuenca, nu ajunseseră la destinație.

Rămânea de văzut dacă măcar părăsiseră teritoriul spaniol, își repetă ea pentru a mia oară.

Oare prin ce nefericit joc al întâmplărilor avusese loc acel incident? Era vorba despre o greșeală administrativă, așa cum se întâmplă uneori?

În cazul de față, problema era una dintre cele mai grave, continuă raționamentul Mariette, cu figura încruntată. Cei doi chitariști americani deveniseră nerăbdători și familia Lobos cerea plata instrumentelor pe care afirmău că le-au trimis spre Statele Unite la data convenită...

Chiar mâine dimineață va lua legătura cu avocatul lor, Charles Wingfield Baker și împreună cu Martin, va stabili drumul care trebuia urmat pentru a da de capătul acelei afaceri spinoase, se hotărî ea închizând cu zgomot uriașul biblioraft. Și poate va fi nevoită să se ducă în Spania ca să discute direct cu furnizorii lor, trase ea concluzia, ușor depășită de situație...

Magazinul ocupa patru etaje ale unei vechi clădiri confortabile situată în mijlocul Manhattan-ului. Martin îi propusese să închirieze două din etaje, care erau ale lor, ca să crească profitul, dar Mariette se opusese categoric

acestei idei. Magazinul Olsen Music își va păstra cu orice preț aspectul tradițional pe care îl avusese întotdeauna! Nici nu intră în discuție închirierea patrimoniului lor familial, deși, într-adevăr, în anii aceia chiriile crescuseră în mod considerabil.

Era ora nouă și ceva când Mariette deschise ușa apartamentului ei de la etajul patru. Pe vremuri, Martin și tatăl ei locuiau cu ea, dar după moartea lui Henrik, Martin se hotărâse să devină independent și se instalase într-un alt cartier al New York-ului.

Mariette își încropi o cină rapidă, apoi se trânti în balansoar, aflat lângă șemineul din salon. Nu se schimbaseră nimic aici încă de pe vremea când era copil. Cunoștea de când se știa șirul acela de încăperi cu farmec desuet, cu plafonul înalt și pline de mobile atinse de patina timpului!

Singurele modificări fuseseră făcute de tatăl Mariettei în bucătăria uriașă, având grijă ca aceasta să fie echipată în mod funcțional, și mai construisese și o baie spațioasă și modernă.

Aceste modernizări nu schimbaseră însă aspectul învechit al apartamentului.

Cu capul sprijinit de spătarul fotoliului, Mariette începuse să citească romanul pe care îl începuse de curând, răsfoind rapid paginile, ca să ajungă la capitolul dorit. Bunica ei, pasionată de poveștile sentimentale, insistase pe lângă nepoata ei:

— Citește cartea asta... Te va învăța multe lucruri... îi spusese ea întinzându-i volumul.

Ca să nu o supere pe bătrână, Mariette îl vârâse în poșetă. Acum îl deschisese, hotărâtă doar să-l răsfoiască, dar curând fu captivată de intriga acestuia și, fără să vrea, terminase deja primele capitole.

Totuși, eroul nu era prea simpatic. Îi amintea de Garth, un bărbat pe care se străduise să-l dea uitării...

Mariette tresări când își aminti îndelungata ei legătură cu Garth. După ce se întorsese din Italia, Henrik Olsen refuzase din nou s-o lase să lucreze la magazin. Îi sugerase ca mai întâi să-și îmbogățească în continuare cunoștințele și să câștige mai multă experiență.

Fiind recomandată în mod călduros de către Henrik, luase contact cu un

impresar care căuta o colaboratoare.

În cursul întrevederii în care îl întâlnise pe Garth pentru prima oară, individul nici măcar nu încercase să-și ascundă atracția pe care o simțise față de ea. Indignarea tinerei se transformă însă la un moment dat în amuzament și la sfârșitul discuției conveniră că va începe să lucreze de săptămâna următoare.

La puțin timp după angajare, Garth îi oferă ocazia de a-l însoți la un cocteil. Cei doi tineri căpătară foarte repede obiceiul de a ieși împreună. Cei trei ani care urmau i se părară lui Mariette ca un vârtej amețitor.

Garth avea în mod incontestabil o personalitate fascinantă. Energia, inteligența dublată de rațiune și spiritul lui întreprinzător făceau din el un bărbat strălucit.

Din amicale, relațiile dintre ei deveniră treptat mai intime, dar acestea nu-i oferiră Mariettei idealul absolut la care visa ea. Lui Garth îi lipsea o calitate foarte prețioasă: căldura umană care presupunea înțelegere și intuiție...

Într-o bună zi, Mariette ajunse la o concluzie tristă: cu Garth nu făcea altceva decât să piardă timpul. Era convinsă că el nu-i va oferi niciodată ceea ce avea nevoie, de aceea îi propuse tânărului să se despartă. După ce îi trecu primul moment de surpriză, acesta acceptă cu o pasivitate derutantă hotărârea iubitei lui.

Îi mărturisi că nu era de principiu de a forța o femeie să se vadă cu el. Dat fiind că ea dorea să stea departe de el, era liberă s-o facă, încheiase el cu o indiferență ciudată în voce.

Jignită cumplit, Mariette își părăsise postul de atașat de presă și insistase să lucreze cu tatăl ei. Avea pe atunci douăzeci și cinci de ani...

Începând din acea clipă, activitatea profesională deveni principalul motor al vieții ei. Merse deci înainte, străduindu-se să uite cele două eșecuri sentimentale ale sale.

Pendula din salon bătu de unsprezece ori. Mariette se ridică somnoroasă din balansoar și se duse în dormitor. În timp ce se vâra în așternuturile fine, problema care o frământa de câteva ore bune îi reveni în minte în mod obsedant. De ce chitarele expediate de către furnizorul spaniol nu

sosiseră la destinație? Unde era cheia acelui mister?

Henrik îl stimase întotdeauna foarte mult pe Ernesto Lobos și între cei doi negustori se stabiliseră legături de prietenie, dar având în vedere tonul scrisorii lui Francisco, fiul lui, raporturile dintre cele două familii riscau să se strice.

Mariette își amintea ca prin ceață vizita pe care le-o făcuseră Ernesto și Francisco. Tânărul avea douăzeci și patru de ani, pe când ea nu era pe vremea aceea decât o adolescentă stângace și timidă.

Cât de jenantă fusese întrevederea! își spuse ea oftând. Când își amintea de ea, se îmbujora toată la față.

Pe vremea când era la colegiu, Henrik îi încredințase sarcina să țină evidența stocului de partituri muzicale. În timpul liber, se achita foarte scrupulos de îndatorirea ei.

În ziua aceea, tatăl ei îi ceruse să-i pregătească vreo sută de exemplare dintr-o melodie de Brahms pentru unul din clienții lui. Pe când cobora din magazie, cu brațele încărcate cu stiva de hârtii, atenția îi fu atrasă de intrarea bruscă în magazin a doi oameni. Tatăl ei, care se grăbise să le iasă în întâmpinare, începuse să vorbească în spaniolă cu ei, după care îi conduse în biroul lui.

Ce urmasă, se derulase ca secvențele unui film. Mariette îl văzuse uluită pe tânărul Francisco întorcându-se automat spre ea. Privirile li se întâlniseră și, datorită intensității ochilor lui întunecați, simțise că o emoție ciudată pune stăpânire pe ea. Era o tulburare pe care n-o mai simțise niciodată în viața ei.

Francisco îi păruse o ființă excepțională, înzestrată cu grație și o ciudată seducție virilă în același timp.

Îmbrăcat cu un costum foarte elegant, de culoare deschisă, care îi scotea în evidență pielea măslinie, mergea cu o suplețe aproape felină. Fața lui exprima o oarecare duritate, care era însă îndulcită de forma blândă și senzuală a buzelor.

Uluită, rămăsese ținută locului o bună bucată de vreme, sperând ca tatăl ei să-i ceară să vină să-i cunoască pe musafiri, dar din cauza entuziasmului cu care arăta străinilor instrumentele expuse în magazin,

Henrik părea să fi uitat de prezența fiicei lui.

Mariette traversă supărată încăperea și puse partiturile într-o cutie. Tocmai se pregătea să închidă capacul acesteia, când auzise vocea lui Henrik în spatele ei:

— Mariette, aș vrea să-ți prezint...

Prea emoționată să se mai poată mișca din loc, nu schițase nicio mișcare spre micul grup.

— Mariette! insistase Henrik.

Leșind din toropeală, tânăra lovise cutia cu brațul și, spre disperarea ei, văzuse risipindu-se pe podea zecile de partituri...

Urmașe o lungă tăcere, apoi cei trei bărbați se aplecaseră și adunaseră hârtiile de pe jos. Aplecându-se și ea, Mariette atinsese din greșeală mâna lui Francisco. Atunci, el se uitase la ea fără să spună niciun cuvânt, stârnind în trupul ei aceeași tulburare pe care o simțise și cu câteva minute în urmă...

După ce adunaseră teancul de hârtii și-l puseseră pe tejghea, Ernesto șoptise pe un ton afectuos:

— Iartă-ne, copila mea, că te-am deranjat în timp ce lucrei. Dă-mi voie să te salut. Sunt încântat să te cunosc.

Făcându-se roșie ca racul la față, Mariette îngăimase câteva cuvinte politicoase, observând că Francisco o privește în continuare insistent. Avea o privire pătrunzătoare, posomorâtă, traversată din când în când de o tristețe de nedescris...

Acel incident fusese foarte umilitor pentru ea. Evident că unele detalii se estompaseră în mintea ei, dar acum atmosfera apăsătoare a acelei împrejurări îi revenise brusc în fața ochilor...

Se miră că ținuse minte cu atâta precizie fața lui Francisco, silueta lui trufașă și aristocratică. Acea întâlnire neașteptată o marcase atât de mult, încât uneori, îl visa noaptea.

Dar trecuseră doisprezece ani de atunci. Dintr-o adolescentă naivă se transformase în femeie și îmbătrânise și Francisco. Din câte auzise, preluase afacerea tatălui său și probabil că de câteva luni conducea firma Lobos.

Enervată că nu reușea să adoarmă, Mariette se ridică din pat, își puse pe ea un capotel din mătase și se duse la bucătărie să bea un pahar cu apă. Se întoarse apoi în dormitor și se strădui să pună frâu gândurilor care o frământau. Adormi curând și trăsăturile feței începură să i se destindă treptat.

CAPITOLUL 2

Mariette își ridică bărbia în vânt și i se adresa lui Martin rostind cuvintele rar și apăsate.

— Trebuie neapărat să facem ceva! Nu poți să lași problema asta să aștepte la nesfârșit...

Tânăra pomenea pentru a treia oară în ziua aceea despre afacerea Lobos. Fratele ei clătină din cap cu un aer încruntat.

— De ce nu rezolvi situația așa cum vrei tu? îi sugera el. În definitiv, tu îi cunoști pe cei din familia Lobos, te-ai întâlnit cu ei, nu-i așa?

— Dar asta se petrecea în urmă cu doisprezece ani! se indignă Mariette, simțind că începe să se enerveze. Dacă nu îți asumi acum niște responsabilități, atunci când ai s-o faci?

— Uite ce e, dacă m-aș fi ocupat eu de povestea asta încă de la început, n-aș fi procedat ca tine. Metodele tale de lucru sunt total depășite, spuse el cu reproș în glas, dar în stadiul în care ne aflăm acum, nu știu cum aș putea să te ajut.

— La ce soluție te gândești? ripostă sora lui cu obrajii înroșiți de furie. Poți să fii sigur că Francisco n-o să țină prea mult seama de considerații familiale! El nu vrea decât să obțină plata celor două chitare în cel mai scurt timp posibil. Pune-te și tu în locul lui...

Mariette fu întreruptă de clopoțelul de la ușa magazinului. Când se întoarse, îl zări pe Charles Baker venind spre birou. În vârstă de vreo patruzeci de ani, Charlie, așa cum îi spuneau cei doi tineri, avea o înfățișare sportivă și relaxată. La tâmplă avea câteva şuvițe de păr cărunt. Figura lui cordială era luminată de un zâmbet.

— Iar vă certați!

— Nu face pe arbitrul între noi! îi răspunse Mariette pe un ton prefăcut dojenitor.

Charles afișă o expresie exasperată.

— Doamne sfinte, dar mai am încă o mulțime de alte calități! Păcat că n-ai avut ocazia să le descoperi...

Mariette începu să râdă. Totuși, replica promptă a lui Charlie conținea și

o parte de adevăr, își spuse ea imediat.

Charlie era un prieten vechi, generos și inteligent. Pe plan profesional avea faima unui om foarte cinstit. Mariette știa că Charlie îi făcea curte, e adevărat, în mod discret, dar deși îi aprecia frumusețea caracterului, farmecul și amabilitatea, nu simțea nimic pentru el.

Redevenind serioasă, ea îl întrebă:

— Ce vânt te aduce pe la noi?

— O problemă care trebuie rezolvată urgent... Am primit o scrisoare din Spania.

— Și tu? exclamă Mariette. Chiar când ai intrat, vorbeam despre afacerea Lobos.

După ce aruncă o privire scurtă spre fratele ei, continuă:

— Martin avea de gând să ia legătura cu tine mâine dimineață, ca să stați de vorbă. Bănuiesc că mesajul pe care l-ai primit este destul de... dur.

— Da și are perfectă dreptate. Povestea asta durează de vreo doi ani. Nu poți să i-o iei în nume de rău lui Frank, faptul că insistă să obțină plata chitarelor...

Mariette îl privi cu un aer uluit.

— Frank?

— Francisco, preciză Charlie. De câteva luni, a preluat conducerea afacerilor.

— Ce s-a întâmplat cu tatăl lui?

— Muncește ceva mai puțin, dar e sănătos tun. Am avut o discuție cu el chiar azi-dimineață.

— Serios?

— Ernesto este mult mai flexibil decât fiul lui. Mi-a propus foarte amabil să-i fac o vizită la Cuenca, să discutăm despre întreaga poveste prin viu grai, insistând să vii și tu cu mine...

— E drăguț din partea lui, dar nu văd cum ar rezolva problema șederea noastră în Spania.

— E mult mai simplu să închei anumite tranzacții comerciale în mod direct, decât să porți corespondență la nesfârșit... Ducându-ne la Cuenca, poate am reuși să înțelegem ce s-a întâmplat. Dar mai e ceva care mă

preocupă... Începu Charlie încruntându-se brusc.

Mariette își aminti o discuție pe care o purtase cu avocatul în urmă cu câteva săptămâni. În cursul acestei întrevederi, Charlie făcuse aluzie la testamentul pe care îl lăsase Henrik. I se păruse atunci că observă la el o reticență și o jenă care nu-l caracterizau de obicei.

Incidentul îi ieșise din minte până în clipa de față, când simți că Charlie vorbea cu o stânjeneală ciudată.

După o ușoară ezitare, Charlie spuse cu gravitate:

— Voiam într-adevăr să vorbesc cu voi despre afacerea Lobos, dar mai e ceva... De câteva luni, mă ocup de dispozițiile testamentare ale tatălui vostru. Probabil v-ați întrebat de ce durează atât de mult. Din nefericire, au apărut unele complicații care au fost de natură să pună frână cercetărilor.

Mariette se uită pe furiș la fratele ei. Oare ce voia Charlie să-i anunțe?

— Așa cum știți și voi, meseria tatălui vostru îl forța să meargă destul de des în străinătate, continuă prietenul lor. Și... unele lucruri rămân încă destul de neclare. Aăă... Ar fi nevoie neapărat ca unul din voi să vină cu mine în Spania. Cred că Mariette ar putea să întreprindă această călătorie, nu-i așa?... De altfel, Henrik dorea ca... Insist, să mă însoțești, Mariette. Dintre voi doi, tu ești cea mai mare, și...

Jena lui Charlie era foarte surprinzătoare, își spuse ea, uluită de purtarea avocatului lor. În general vorbea pe un ton calm, fără să dea dovadă de vreo lipsă de elocință, dar în seara aceea părea că nu e în stare să-și termine frazele și se bâlbâia la fiecare cuvânt.

— Despre ce anume este vorba? îl întrebă Mariette din ce în ce mai intrigată de exitările lui Charlie. Testamentul tatălui nostru conține niște clauze pe care nu le știai dinainte?

Deodată, trupul îi fu zguduit de un fior de teamă inexplicabilă, care se risipi treptat.

— Nu, dar uneori pot fi descoperite fațete necunoscute ale personalității cuiva când îi citești ultimele dorințe. Nu că tatăl vostru ar fi comis niște fapte condamnabile, se corectă imediat. În timp ce îi puneam în ordine actele personale, mi-am dat seama că a dat niște dispoziții corecte pe

anumite planuri. Iertați-mă că par atât de evaziv, dar deocamdată nu pot să vă spun mai multe. Vino cu mine în Spania, Mariette. Tatăl tău și-ar fi dorit foarte mult acest lucru. După ce vom clarifica afacerea Lobos, vei putea profita de șederea acolo ca să te odihnești.

— Și cine se va ocupa de magazin în lipsa mea?

— Martin! Asta îi va oferi ocazia visată de multă vreme de a se descurca singur și să acționeze așa cum îl taie capul!

— Așa este, aprobă scurt Martin.

— Nu te înțeleg prea bine, continuă Mariette, uluită. Dacă nu-mi spui mai exact motivele pentru care ar trebui să plec în călătoria asta, nu văd în ce fel ți-aș putea fi de folos.

— Vom vorbi despre toate astea mai târziu. Vei vedea că, încet-încet, lucrurile se vor clarifica...

— Chiar nu știu ce să fac, spuse tânăra îndepărtându-și o șuviță de păr de pe frunte. Mă mai gândesc și îți voi da un răspuns. Scuză-mă acum, dar trebuie să plec. I-am promis bunicii că mă duc să iau cina cu ea.

— Rămân eu până la închiderea magazinului, spuse Martin vizibil ușurat la gândul că scăpase de o seară petrecută în familie.

După ce își luă rămas-bun de la Martin și de la Charlie, Mariette se îndreptă spre stația de metrou cea mai apropiată. Când garnitura se opri la peron, Mariette intră și se așeză pe o banchetă. Atunci când ajunse la destinație, terminase deja ultimul capitol al romanului. Măcar avea certitudinea că nu o va dezamăgi pe bunica Rosa. Citise cartea de la început până la sfârșit și nu se plictisise nicio clipă.

Mariette traversă parcul în care se zbenguiau câțiva copii și ajunse în fața locuinței Rosei. Era o clădire solidă, construită la începutul secolului, cu fațada împodobită cu coloane fine de marmură.

Veni să-i deschidă chiar ea. În ciuda vârstei înaintate, încă nu-și pierduse vioiciunea minții și dinamismul de odinioară.

— În sfârșit, ai venit, draga mea! exclamă ea întinzând brațele spre nepoata ei. Ai întârziat foarte mult! Sper că nu te spetești prea mult cu munca. Să nu te surmenezi, draga mea, îmi promiți?

Mariette o simți zâmbind pe bunica ei.

— Nu-ți face griji! Voi fi atentă.

— Scoate-ți pardesiul și fă-te comodă. Toată familia te așteaptă în sufragerie. Ce păcat că n-a venit și fratele tău, adăugă ea oftând ușor. Mă rog, tinerețea e trecătoare și trebuie să se distreze și el puțin, observă ea cu indulgență.

Mariette o urmă pe Rosa și intră în camera din care se auzea zvonul unei conversații animate. La apariția ei, vacarmul încetă.

— Bună seara la toată lumea, spuse Mariette pe un ton cordial.

— Nu te-am mai văzut de un car de ani. Ce mai faci? o întrebă mătușa Marie, invitând-o pe tânără să ia loc lângă ea.

— Foarte bine, cu excepția unor probleme profesionale din când în când...

Se mai găseau acolo unchiul Jo, soțul Mariei, și cei doi copii ai lor: Linda și David. Ceva mai departe stăteau vărul Tony, soția și fiica lui, ca și Joe, și fata căreia îi făcea curte.

Ca de obicei, Rosa pregătise o masă foarte gustoasă. Imediat după desert, le servi oaspeților ei câte o ceașcă de cafea parfumată și un vermut pe care le savurară în tihnă, flecărind despre câte-n lună și-n stele.

Apoi, vorbiră despre apropiata căsătorie a unuia din verii ei, la care era invitată toată familia.

— Va fi o nuntă splendidă, comentă Marie.

— Cu siguranță, adăugă Rosa, veselă.

Mariette simți că încet-încet nu mai e atentă la ce se discuta. Se gândea tot la afacerea Lobos. Ce hotărâre trebuia să ia? Să meargă cu Charlie în Spania sau să lase baltă acel proiect? Ce să însemne misterul pe care îl afișa avocatul? Purtarea lui era de neînțeles...

Și apoi, ce se va întâmpla atunci când se va afla față în față cu Francisco? Păstrase o amintire ciudată despre prima lor întâlnire și rămăsese cu un sentiment de jenă la ideea că îl va revedea după doisprezece ani.

Ce vârstă putea să aibă Francisco acum? În jur de treizeci și cinci, calculă ea rapid. Tânărul fermecător pe care abia îl zărise cu mulți ani în urmă probabil se însurase și ducea o viață tihnită lângă soția lui. Cu

siguranță, făcuse burtică și conducea în mod eficient întreprinderea familială.

Tânăra era atât de absorbită de șirul gândurilor ei, încât nu auzi întrebarea pusă de Rosa.

— Mariette! insistă bunica ei.

— Oh, scuză-mă! Eram cu mintea aiurea.

— Vorbeam despre căsătoria vărului tău... Ce rochie vei purta la nuntă? se interesă ea nerăbdătoare.

— Îmi pare rău, dar nu voi participa la nuntă, răspunse Mariette pe un ton calm.

— Nu se poate! se lamentă mătușa Marie.

— Da, din nefericire, la sfârșitul lui mai voi fi în Spania.

— Doamne, sfinte! Din ce motiv, mă rog? o întrebă din nou Rosa.

Mariettei i se păru că observă o ușoară panică în vocea bunicii ei. Ea se uită cu calm la bătrâna doamnă și explică:

— A venit Charlie Baker pe la mine azi. Din câte se pare, testamentul tatii conține câteva puncte neclare... Bineînțeles că nu e nimic grav... dar trebuie să rezolv cât se poate de repede aceste probleme. Charlie mi-a cerut să mă duc cu el în Spania, ca să lămurim lucrurile.

Rosa și Marie schimbă o privire jenată.

— De ce nu se ocupă avocatul de această afacere? Doar îl plătești tocmai pentru asta, nu-i așa? continuă Rosa cu un aer posac. Poate foarte bine să se ducă și singur în Spania...

— Nu! Charlie insistă să fie însoțit de unul dintre noi. Așa a precizat tata în testament.

Marie o privi pe furiș pe Rosa, care se străduia să-și ascundă starea de nervozitate.

Deodată se vârî și Linda în vorbă. Până atunci discutase vesel cu verii ei.

— O să vezi, Mariette, Spania este o țară nemaipomenită. Mi-au plăcut la nebunie vacanțele petrecute acolo. Sunt o mulțime de muzee de vizitat, biserici vechi... exclamă ea plină de entuziasm.

— Ai putea să te folosești de această ocazie și să te duci să vezi fabrica de instrumente muzicale a lui Lobos. Se găsește în apropierea Madridului,

dacă nu mă înșel, interveni și Tony.

— Da, aprobă Mariette, gânditoare.

David veni lângă Rosa și o bătu cu afecțiune pe braț.

— Ce-ar fi să ne vorbești despre familia aceea spaniolă?... în copilăria noastră ne spuneai o mulțime de povestiri despre ea.

Rosa urmărise întotdeauna îndeaproape evoluția întreprinderii familiale și-i distrase adesea pe nepoți cu anecdotele de care-și amintea. Totuși, sugestia lui Tony păru s-o înduioșeze. Vreme de o fracțiune de secundă, figura ei plăcută se posomorî, dar apoi își reveni și le propuse pe un ton care mima indiferența:

— Ce-ar fi să mergem în salon, să mai bem un pic de cafea?

— Nu, nu! mai întâi vrem să te auzim! Hai, mai povestește-ne și nouă din amintirile tale! continuă în cor membrii familiei sale.

— Bine... spuse ea uitându-se din nou la chipul îngrijorat al Mariei. Cei din familia Lobos fabrică chitare de generații întregi. Erau cunoscuți în toată Spania și chiar dincolo de granițele țării lor. În prezent, munca lor e apreciată în toată lumea.

Se opri câteva clipe, își plimbă privirea peste cei prezenți, apoi adăugă pe un ton grav:

— Din nefericire, această familie de lutieri, vestită pentru talentul ei, n-a dat naștere nici unui muzician. Acesta era un lucru neobișnuit în Spania, unde fiecare familie se mândrea cu câte un chitarist celebru printre strămoșii ei. Ghinionul se ținea scai de familia Lobos până în ziua în care tânărul Julio deveni pasionat de acest instrument. Bătrânul Ernesto, tatăl lui, îl încuraja cât putea, încântat de vocația lui timpurie. Fiul lui colindă Europa în lung și în lat, dând concerte foarte apreciate de public. Francisco, fiul mai mic, cânta și el la chitară, dar într-un mod cu totul diferit. Spre deosebire de Julio, care alesese repertoriul clasic, Francisco își exprima dragostea pentru muzică într-un mod foarte spontan. El improviza la instrumentul lui ca un țigan și unii spuneau că e mai talentat decât fratele lui.

Rosa se opri și ofta adânc.

— Într-o seară, între cei doi frați a izbucnit o ceartă cumplită. Julio, care

tocmai se întorsese dintr-un turneu în străinătate, se dusesse la o tavernă unde obișnuia să meargă și Francisco. Amețit de băutură, tânărul muzician începu să-i facă ochi dulci unei prietene a lui Francisco. Atunci când acesta intră în sală și-l surprinse pe fratele lui mai mare lângă ea, își pierdu complet controlul. Se repezi imediat la Julio și-i dădu un pumn drept în piept. Când se prăbuși la podea, Julio își rupse o mână... șopti Rosa cu o voce înăbușită. După acest incident, cei doi frați părură să-și revină și se întoarseră acasă ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Totuși, Julio fu nevoit să nu mai cânte la chitară o vreme... Din fericire, rana lui n-a avut nicio urmare mai serioasă și nu i-a afectat cariera muzicală. Plecă apoi din nou în Europa și dădu concerte până în ziua în care păru că nu-l mai interesează muzica.

Asistența sorbea vorbele de pe buzele Rosei care, cu fața neclintită, își continuă povestea.

— Ceva se schimbase, dar nimeni n-a înțeles vreodată din ce cauză... Julio renunță brusc să mai apară în public și-și anulă toate concertele. Începu să rățăcească prin casă ca un suflet chinuit, căutând să-i provoace pe tatăl și pe fratele lui. În timpul unei scene violente, luă o chitară și o sparse urlând. După ce comise această faptă nebunească, se uită cu durere la tatăl lui, Ernesto, aruncă o ultimă privire spre fratele lui, apoi fugi afară din casă. Nu l-au mai văzut niciodată de atunci. Profund afectat de dispariția inexplicabilă a fratelui său mai mare, Francisco se schimbă și el. Și-a mai pierdut din veselia și nepăsarea specifică tinereții, ca și cum s-ar fi simțit vinovat de declanșarea aceluia episod dureros. Începând din ziua aceea, Francisco renunță și el la chitară...

Ultimele cuvinte ale Rosei fură urmate de o tăcere apăsătoare.

— Reacția asta e cel puțin surprinzătoare din partea unui fabricant de instrumente muzicale, rosti deodată Tony.

— Oh, probabil că bunica exagerează puțin, comentă și Linda.

— Dragii mei copii, mi-ați cerut să vă povestesc ce știu despre familia Lobos și am făcut-o. Dacă versiunea evenimentelor povestite de mine nu vă satisface, n-aveți decât! le răspunse Rosa, puțin supărată.

De ce oare era Rosa atât de indignată? se întrebă Mariette. Nu obișnuia

să se poarte așa... Ea însă fusese foarte emoționată de povestirea bunicii ei.

— Frații n-ar trebui să se certe niciodată unul cu altul. E rușinos! continuă Rosa clătinând din cap.

Cei prezenți începură să vorbească din nou unii cu alții. Verii Mariettei depănau amintiri din copilărie, râzând în hohote. Tânăra se simți cuprinsă de o ușoară nostalgie.

Oare ce se petrecuse cu Francisco după cearta cu Julio? Pentru ca să uite de acest episod tragic începuse oare să se spetească muncind? Încă emoționată, se uită la ceasul de la mână. Seara trecuse cu o viteză uluitoare. Gândindu-se la drumul care o aștepta, se ridică în picioare.

— Îmi pare rău, dar trebuie să plec. E foarte târziu.

— Draga mea, gândește-te bine înainte să pleci în Spania, îi spuse Marie. Ți va părea rău dacă vei lipsi de la nunta vărului tău... Mai ai timp să călătorești, în vara asta...

Mariette nu-i răspunse. Încercând în continuare să-și stăpânească tulburarea care pusese stăpânire pe ea, își sărută mătușa și unchiul și apoi își luă rămas-bun de la veri și verișoare.

Atunci când ajunse în holul casei, observă oboseala care marca trăsăturile frumoase ale bunicii ei. Bătrâna doamnă părea, din motive necunoscute de ea, agitată și îngrijorată.

— Ce e cu tine? o întreabă Mariette.

— Nu te duce în Spania, te implor, spuse Rose oftând.

— De ce te temi? Că mă voi întâlni cu Francisco Lobos? Nu risc nimic. Ceea ce a făcut în tinerețea lui nu mă privește pe mine... De altfel, rămâne de văzut ce anume s-a întâmplat între el și fratele lui. Nu e sigur că ar fi vinovat de ceva.

Rosa ridică ochii spre ea și o privi îndelung pe nepoata ei înainte de a vorbi.

— Nu, nu mă refeream la familia Lobos, cred însă că ai face mai bine să nu te duci acolo. Poate că vei descoperi anumite lucruri legate de familia noastră pe care nu ți-ai dori să le afli niciodată...

— Nu înțeleg de ce sunteți toți atât de misterioși în seara asta! exclamă

Mariette. Acum sunt o femeie adultă, am douăzeci și șapte de ani, așa că nimic nu mai poate să mă mire sau să mă șocheze!

— Mariette ascultă-mă pe mine, nu te duce în Spania!

Însă Mariette știa încă de când venise că hotărârea ei fusese luată deja. Era de datoria ei să meargă în Spania și nimic n-o mai putea face să se răzgândească.

CAPITOLUL 3

Mariette își netezi cu dosul mâinii cutele fustei roz deschis. Purta și o jachetă asortată, a cărei croială ușor evazivă îi puneă în valoare formele armonioase. Cămașa albăstruie din mătase accentua culoarea ochilor albaștri cu reflexe movulii. Își luă privirea de la hublou și rememoră evenimentele din ultimele trei săptămâni...

Zilele se scurseseră pe nesimțite. Ocupată până peste cap cu treaba la magazin și cumpărăturile pentru plecarea în Spania, nu avusese nicio clipă de răgaz. De aceea, se simțea extrem de ușurată în momentul în care se așeză în scaunul avionului cu destinația Madrid. Lângă ea stătea Charlie, îmbrăcat într-un costum elegant de culoare gri. De când decolaseră, însoțitorul ei se cufundase în studierea unui dosar voluminos în care făcea din când în când câte o însemnare.

Nevrând să-l mai deranjeze, Mariette scoase o carte din geantă și se cufundă în lectură. Era o poveste romanțată pe care i-o recomandase bunica ei. Treptat, îi dispăru zâmbetul de pe buze. Se surprindea din nou că intriga romanului îi făcea o reală plăcere. E adevărat că personajele erau cam toate la fel, dar atmosfera poveștii avea un oarecare farmec și-i stârnea interesul.

Vocea lui Charlie o făcu să tresară.

— Îți place genul ăsta de literatură? De ce mi-ai ascuns treaba asta până acum? spuse el deodată.

Ea ridică ochii spre el și se făcu roșie ca racul la față.

— Ăă... păi... mi l-a împrumutat bunica, și n-am putut s-o refuz.

Charlie zâmbi înțelegător.

— Ai tot dreptul să-ți placă romanul ăsta. Să știi că nu-ți reproșez nimic.

— Am avut atâta treabă în ultimele săptămâni, încât am simțit nevoia unei schimbări. Nu mă pot abține să nu mă stresez. Sper ca Martin să nu aibă nicio problemă în lipsa mea. Bineînțeles că am deplină încredere în el, dar...

Charlie o bătu ușor pe mână, pentru a o liniști.

— Te asigur că îți faci griji degeaba, îi spuse avocatul cu o voce

afectuoasă.

Mariette, care se retrăsese ușor de lângă el, continuă cu gravitate:

— Martin are o concepție despre afaceri total diferită de a mea! Nu pune preț decât pe electronică și calculatoare. Îmi reproșează mereu că sunt demodată și că nu trăiesc în pas cu timpurile moderne. Asupra acestui aspect sunt în total dezacord cu el. Muzica e un domeniu în care vechile tradiții sunt foarte importante, nu crezi?

— Pe plan strict muzical, cu siguranță, dar nu și în privința vânzărilor, încheie calm Charlie.

— Magazinul ăsta e viața mea, continuă Mariette, fără să ia în seamă comentariul însoțitorului ei. Tatăl meu era de o competență și de o cinste extraordinară și țin să păstrez reputația firmei noastre. Acesta este scopul pe care mi l-am propus.

— E demn de laudă ce spui, dar Martin privește în perspectivă... Dacă ai moderniza aparatura, ai informatiza sistemul de gestiune și contabilitate și ți-ai simplifica foarte mult munca. Gândește-te la viitor. Nu vei mai putea sta zi și noapte la magazin.

Dacă te vei mărita, vei avea nevoie de mai mult timp liber, și...

— Deocamdată nu am de gând să mă mărit, i-o retează Mariette enervată. Și chiar dacă ar fi așa, n-o să-mi abandonez activitatea profesională. Nu s-ar schimba absolut nimic!

Însoțitorul ei o privi în tăcere.

— Nu vreau să fiu nedreaptă cu Martin, continuă ea imediat. E perfect îndreptățit să-și spună punctul de vedere și să facă propuneri. Afacerea asta îl privește în aceeași măsură ca și pe mine, dar aș vrea numai să ne păstrăm imaginea de marcă în fața clienților noștri.

— Sunt convins că imaginea nu va avea nimic de suportat, spuse Charlie studiind-o atent. Acum explică-mi și mie un lucru: de ce refuzi să te gândești la căsătorie?

Tânăra tresări și deveni mai distantă. Atunci când vorbi, vocea îi era calmă și moderată.

— Am avut câteva experiențe nefericite în dragoste. De atunci, am căpătat certitudinea că sunt o femeie de afaceri destul de pricepută, dar

mă îndoiesc că aş fi o bună soţie.

— Concluziile tale mi se par pripite, încheie Charlie scurt.

N-avea niciun rost să mai continue discuţia, îşi spuse

Mariette răsfoind cartea. După ce găsi pagina la care rămăsese şi îşi continuă lectura până li se servi masa.

După ce stewardesa le luă din faţă tăvile goale, Charlie şopti, dus pe gânduri:

— Frank e un bărbat bine...

— Serios?

— Oh, da! mai întâi de toate este extrem de seducător, apoi e un tip educat căruia îi plac arta şi hainele elegante. De altfel, când ne-am văzut ultima oară, mi-a dat adresa croitorului său din Londra.

„O, Doamne! Ce tablou măgulitor!”, îşi spuse tânăra stăpânindu-şi cu greu zâmbetul.

— Eu mi-l imaginez ca pe un om de afaceri obez. Mă înşel cumva? îi spuse ea cu voce tare.

— Faci o mare greşeală, draga mea. De fapt, este înalt şi zvelt... îi admir competenţa şi cinstea. Nu-l cred în stare să abuzeze de încrederea clienţilor lui. Sunt sigur că nu e vinovat de faptul că nu ai primit chitarele pe care i le-ai comandat. Probabil că în altă parte s-a făcut o greşeală.

Mariette se încordă şi-i spuse răstit:

— Sper că nu ai ceva de reproşat tatălui meu.

— Nu... dar nimeni nu e perfect, nici măcar Henrik.

La ce făcea oare aluzie? se întrebă Mariette, privind intens figura calmă a prietenului ei. Ca şi cum n-ar fi dorit să spună mai multe, Charlie adăugă:

— Ți-a relatat bunică ta povestea familiei Lobos?

— Da, şi părea foarte tulburată de acea tragedie.

— Rosa se dă în vânt după drame. În realitate, Ernesto şi Francisco se înţeleg perfect. Frank este un fiu respectuos şi atent.

— Ce s-a mai întâmplat cu Julio?

— Habar n-am. Chiar mă întreb dacă a existat vreodată... O bănuiesc pe bunică ta că a manipulat evenimentele reale după bunul ei plac, încheie el ironic.

Mariette ridică bărbia cu trufie, arătându-și indignarea.

— Mi se pare mie, sau o acuzi de minciună? bâigui ea, fulgerându-l cu privirea.

— Nu... Nu te supăra pe mine, dar cred că îi place să-și facă povestirile mai dramatice, adăugând amănunte născocite de ea. Are prea multă imaginație...

— Asta așa este, aprobă Mariette, domolindu-se brusc. Probabil că Ernesto are... deja nepoți, continuă șovăitoare.

Charlie rămase o vreme tăcut, ceea ce tinerei i se păru de nesuportat. Aștepta răspunsul lui cu inima cât un purice.

— Nu, spuse el în cele din urmă. Frank nu e căsătorit. Nu pentru că n-ar avea succes la femei. L-am văzut mereu însoțit de tinere extrem de frumoase, dar e un celibatar convins. Bănuiesc că îi este mult prea dragă libertatea ca să se gândească la însurătoare.

„Bravo lui!” își spuse Mariette. Se cam plictisise de acea discuție și se simțea obosită. Schiță un zâmbet către Charlie, își înăbuși un căscat, după care se lăsă pe spătarul scaunului și adormi.

Atunci când se trezi, cu puțin timp înainte de aterizare, văzu că Charlie comandase o sticlă de șampanie. Îi întinse și ei o cupă spunând cu solemnitate:

— Pentru succesul călătoriei noastre în Spania...

Ea sorbi încet o înghițitură și șopti:

— Așa să fie...

Avionul zbura peste coasta Spaniei care strălucea sub razele soarelui. Mariette fu cuprinsă de o ușoară exaltare în timp ce încerca să deslușească peisajul prin sticla groasă a hubloului.

Perspectiva aceluia sejur în Spania o umplea de o bucurie ciudată. Pământul acela necunoscut, atât de bogat în comori de arhitectură și vestigii ale trecutului, îi părea un mozaic fascinant.

Cu câteva zile înainte de plecare, răsfoise niște ghiduri turistice și privise îndelung fotografiile cu palatele maure din Granada, apeductul din Segovia construit de romani cu două mii de ani în urmă și străduțele înguste din Toledo. Mai erau și niște poze superbe cu grădinile de portocali

din

Valencia, vârfurile munților Asturiei și vederi din Barcelona, Cordoba sau Sevilla...

Poate că nu va avea ocazia să cutreiere toată țara și să-i exploreze cele mai mici cătune! Dar până atunci, era entuziasmată la gândul că se va duce la Madrid, situat chiar în centrul Spaniei...

Mariette fu smulsă din visare de vocea comandantului. În câteva minute avionul va ateriza pe aeroportul internațional Madrid-Barajas. Pasagerii fură rugați să-și stingă țigările și să-și pună centurile de siguranță. Apoi avionul ajunse cu roțile pe pistă și curând Charlie și Mariette se îndreptară spre vamă.

Când ajunseră afară din aeroport, se urcară într-un taxi și dădură adresa unui hotel situat în centrul orașului. Pe drum, tânăra, cu nasul lipit de geam, scotea exclamații de încântare.

— Oh, ce oraș uluitor! repeta ea la nesfârșit.

— Ai răbdare, Mariette. Vei avea destul timp să vizitezi Madridul. Parcă ai fi un copil într-un magazin cu jucării... Încheie el zâmbind ironic.

Comentariul lui o făcu să se îmbujoreze și să se depărteze de fereastră. Charlie avea dreptate. Nerăbdarea și entuziasmul ei aveau ceva copilăresc... Drept urmare, abordă o atitudine mai cumpătată și discută calm cu însoțitorul ei până ajunseră la destinație.

Madridul, ca și majoritatea capitalelor europene, evoluase foarte mult. La periferia orașului se înălțaseră blocuri uriașe. Circulația era intensă, și taxiul își croia cu greu drum printre celelalte mașini.

Totuși, pe măsură ce se apropiau de centru, construcțiile noi deveniră din ce în ce mai rare. Străduțele erau mărginite de case vechi, de pe vremea domniei Habsburgilor.

Se putea bănuși că seara cartierele erau pline de tarabele meșteșugarilor și ale micilor negustori și răsunau de strigăte și muzică, dar la ora trei după-amiază, atmosfera era calmă. Toți se retrăseseră în casele răcoroase, ca să-și facă siesta...

Șoferul de taxi opri în sfârșit în fața unui hotel mic, situat în apropierea Pieței Mayor. Această piață celebră pentru evenimentele importante, dar și

pentru atrocitățile care avuseseră loc aici, te invita la plimbare, își spuse Mariette, hotărâtă s-o viziteze imediat ce va avea câteva momente libere.

Hotelul, deși modest, era foarte bine întreținut. Imediat ce intrară cei doi străini, patronul se grăbi să-i întâmpine cu un zâmbet strălucitor pe buze.

— Buenos tardes! spuse el înclinându-se în fața lor.

Vă conduc în camerele dumneavoastră. Vă rog să mă urmați, spuse el într-o engleză stâlcită.

Charlie i se adresă Mariettei.

— Trebuie să te odihnești. Călătoria a fost foarte obositoare. După siestă ne întâlnim în hol, după care te voi duce să mănânci tapas.

— Ce e asta?

— Vei vedea, draga mea...

— Mariette avea cearcăne sub ochi. Cele opt ore de drum o epuizaseră. Charlie o luă pe după umeri.

— Dormi o oră sau două. După aceea, vom merge să luăm cina și vom vizita vechiul Madrid.

Îți convine programul?

— Perfect! aprobă ea cu pleoapele îngreunate de somn.

După ce rămase singură în cameră, Mariette se uită cu atenție în jurul ei. Mobila era simplă și confortabilă, dar se simțea ușor dezamăgită. Se așteptase să vadă o mobilă veche, care purta patina timpului. În realitate, totul era modern, funcțional și asemănător cu ceea ce găsisese și în hotelurile din țara ei.

Făcu apoi o baie, își puse un halat pufos și se întinse în balconul umbrat, pe un șezlong, bucuroasă că putea să se relaxeze puțin. A doua zi dimineață va veni Francisco să-i ia și să-i ducă la Cuenca, așa că nu mai avea rost să-și desfacă bagajele numai pentru o seară.

Peste câteva secunde, doborâtă de oboseală, simți cum i se închid pleoapele. Înainte să se cufunde într-un somn adânc, avu o viziune trecătoare. Era un bărbat îmbrăcat într-o pelerină strălucitoare care cânta la chitară. Un trubadur cu chip nobil și grav, revărsând una câte una notele melancolice din instrumentul lui...

Peste câteva ore, Mariette se întâlni cu Charlie în holul hotelului. Acesta

se schimbaseră de haine și purta acum un costum de pânză bej deschis și o cămașă asortată. O ținută sobră și elegantă, observă Mariette, sensibilă la bunul-gust vestimentar al însoțitorului ei.

Rochia pe care o alesese pentru seară stârni un comentariu curtenitor din partea lui Charlie.

— Ești superbă, Mariette, spuse el privind-o cu admirație.

— Mulțumesc... Luăm un taxi?

— Nu, nu e nevoie. Suntem la zece minute distanță de mers pe jos până la tavernele numite mesones, în care putem să mâncăm niște produse excelente ale bucătăriei locale. Dat fiind că aceste restaurante nu deschid înainte de zece seara, avem suficient timp să ne oprim la un bar și să bem ceva. Vei gusta din specialitățile zonei...

Mica încăpere în care intrară câteva minute mai târziu era întunecoasă și plină de fum. Tavanul era sprijinit de niște grinzi groase și șirurile de sticle expuse de-a lungul peretelui, în spatele tejghelei din lemn, mai îndulceau austeritatea zidurilor vopsite cu var.

Se așezară la o masă, apoi Charlie vorbi repede în spaniolă cu ospătarul care se apropiase imediat de ei. Acesta reveni în scurt timp și puse pe masă o tavă încărcată cu farfurioare și pahare.

Gustările astea însoțesc întotdeauna apetitivul de dinaintea mesei, îi spuse Charlie, tinerei.

Sorbi câteva înghițituri din băutura pe care i-o întinse el, și-i plăcu savoarea ei ciudată. Apoi, răspunzând invitației lui Charlie, începu să mănânce niște tapas, așezate în mici cupe din faianță.

Acestea erau fructe de mare scäldate într-un sos foarte picant, format din roșii, măslina, piper și felii de castravete.

— Sunt delicioase, comentă Mariette.

— Da, am știut că îți vor plăcea, spuse Charlie zâmbind încântat.

După ce mâncară pe săturate, ieșiră din bar și reîntâlniră atmosfera animată a străduțelor bătrânului oraș. Liniștea după-amiezii fusese înlocuită de o agitație pitorească.

Charlie și Mariette se plimbară îndelung prin cartier, admirând fațadele vechi, pline de balcoane din fier forjat lucrate cu măiestrie.

Se lăsase deja noapte atunci când Charlie împinse ușa unei meson, cu fațada împodobită cu o ghirlandă de becuri colorate.

La sfatul prietenului ei, Mariette comandă un coudo, un fel de mâncare făcută dintr-un amestec de vită, pui și bacon, servit cu fasole boabe și un sos rafinat. După ce termină de mâncat, Mariette observă curioasă atmosfera de du-te-vino creată de membrii personalului și clienții care umpleau sala joasă.

Perechile stăteau de vorbă în șoaptă. Mariette deveni nostalgică. Prima ei seară petrecută în Spania se desfășura într-adevăr în modul cel mai plăcut din lume. Ca de obicei, Charlie se străduia să-i intre în voie, oferindu-se să-i îndeplinească orice dorință.

Totuși, îi lipsea ceva, și anume plăcerea de a fi în compania unui bărbat de care să fie îndrăgostită. Viața i se păru dintr-odată monotonă și plictisitoare. Ducea o viață solitară luptând din răspuțuri să scoată profit din întreprinderea familială...

Niciodată până atunci nu regretase ceva anume.

Alesese de bunăvoie această cale și nu-i părea rău că o făcuse, până în clipa aceea când, brusc, o copleșise un sentiment de gol interior și zădărnici. De ce oare?

Fiind absorbită de gândurile ei negre, nu auzise întrebarea lui Charlie.

— Scuză-mă, eram cu mintea aiurea, îngână ea, întorcându-se spre el.

— Ți-am propus să mergem și noi pe ringul de dans.

Ea schiță un semn de refuz și spuse:

— Îmi pare rău, Charlie, dar aș prefera totuși să mă întorc mai repede la hotel. Călătoria asta m-a cam dat peste cap...

— Foarte bine, șopti Charlie, la fel de politicoasă ca până atunci.

Se depărtară pe coridorul tăcut al hotelului și își urară noapte bună. Imediat ce se închise ușa în urma lui, Mariette se dezbracă și se pregăti pentru noapte. Se demachie cu grijă în fața măsuței de toaletă, apoi își perie părul. Capotelul transparent din mătase pe care îl îmbrăcase lăsa să i se vadă formele zvelte ale picioarelor. Tânăra făcuse o pasiune pentru lenjeria intimă luxoasă.

Apoi, pe jumătate adormită, se vârî sub așternut, sigură că va adormi

imediat, dar somnul care o doborâse cu câțva timp înainte acum dispăruse fără urmă.

Văzând că nu-și găsește liniștea, se ridică și răsfoi o revistă pe care o găsisese pe noptieră. Fotografii făcute într-o tavernă, înfățișau o femeie foarte frumoasă care dansa în fața unui public fascinat de mișcările ei. Trupul ei zvelt, pus în valoare de rochia foarte strâmtă, se unduia ca o liană. În spatele ei, muzicanții aplecați asupra chitărelor ciupeau corzile instrumentelor lor...

După ce termină de citit, Mariette stinse lumina și în cele din urmă adormi. Fu trezită a doua zi de lumina care pătrunsese prin perdele. Se uită rapid la ceasul de la mână: era ora opt... Se ridică dintr-un salt și se îndreptă spre balconul înșorit. Ceva mai jos, o femeie uda uriașele tufe de flori din grădina interioară, fredonând un cântec popular.

Mariette își puse o rochie din pânză albastru deschis pe care o agățase de cu seară pe un umerăș petrecu multă vreme în fața oglinzii, fardându-se.

Mulțumită de imaginea ei din oglindă, coborî în holul hotelului. Charlie încă nu venise, constată ea după ce aruncă o privire de jur-împrejurul uriașei încăperi. Poate că se trezise mai devreme ca să viziteze vechiul cartier în care se găsea hotelul, continuă ea uluită.

De fiecare dată când se deschidea ușa tresărea, de teamă să nu se trezească în fața lui Francisco Lobos.

Cum ar fi dacă ar apărea brusc dinaintea ei? Ce i-ar spune?

Deodată, ușa din sticlă se deschise și își făcu apariția un bărbat cu silueta zveltă. Strângea la piept o servietă din piele neagră și pătrunse cu un pas hotărât în hotel.

Fără să vrea, Mariette îl urmărea cu privirea, admirându-i mersul sportiv și înfățișarea distinsă, aproape aristocratică. Figura cu trăsături regulate era plină de seriozitate și avea părul negru și ondulat.

Mariette îl spiona pe furiș, cu răsuflarea tăiată, în timp ce el se îndrepta spre recepție. Schimbă rapid câteva cuvinte cu patronul, dădu apoi din umeri cu un aer mirat și făcu stânga-mprejur. Peste câteva secunde, dispăruse pe ușa hotelului.

Tânăra, care luase niște pliante turistice de pe măsuța joasă din fața ei, începu să le răsfoiască, pentru a-i trece timpul mai ușor. Apoi, plictisindu-se să-l mai aștepte pe Charlie, se ridică să plece.

Abia făcu câțiva pași pe trotuar și împiedică, lăsând să-i cadă geanta și pliantele pe caldarâm. Apoi își recăpătă echilibrul și se pregătea să-și adune lucrurile de pe jos când o voce o făcu să tresară.

— Te rog să stai pe loc!

Când ridică ochii, îl zări pe străin.

Stătea în picioare în fața ei și o privea insistent. Privirea lui pătrunzătoare o făcu să se înfioare fără voia ei. Bărbatul acela nu era altcineva decât Francisco... cel pe care îl întâlnise în urmă cu aproape doisprezece ani în împrejurări aproape identice și pe care îl văzuse în holul hotelului. Mariette ar fi recunoscut oriunde ochii aceia de culoare alunei, secreți și misterioși.

Și de data asta îi venise în ajutor. Se repeta aceeași scenă, la distanță de câțiva ani, provocându-i aceeași emoție și tulburare...

— Oh, văd că ați făcut deja cunoștință, exclamă Charlie apropiindu-se de Mariette și de Francisco.

Mariette rămăsese nemișcată ca o statuie, uitându-se la străin. Era foarte diferit de felul în care și-l imaginase. În orice caz, nu făcuse burtică și nu părea a fi un om de afaceri tipic. Aspectul fizic și tenul măsliniu îl făceau extrem de seducător, chiar mai seducător decât și-l amintea.

Deodată, el se aplecă spre ea și-i întinse una din foile de hârtie pe care i le împrăștiase vântul pe șosea. Contactul cu mâna lui o înfioră din cap până-n picioare.

Întoarse jenată capul, ferindu-se de privirea iscoditoare a tânărului.

— De fapt, încă nu am apucat să ne prezentăm, spuse Francisco întorcându-se spre Charlie. Acestei domnișoare fermecătoare i-au căzut lucrurile pe jos și eu i le-am adunat.

— Acesta este Francisco Lorca y Lobos, preciză avocatul. Iar dânsa este domnișoara Mariette Olsen.

Spaniolul se înclină adânc în fața tinerei care, recăpătându-și siguranța de sine, șopti:

— Încântată de cunoștință, señor Lobos.

— Dă-mi voie să corectez această greșeală. Numele meu este Lorca. Știu că străinilor le este greu să înțeleagă acest lucru, dar îmi va face o plăcere deosebită să te inițiez în misterele și obiceiurile ciudate ale țării mele, spuse Francisco uitându-se la Mariette. Pentru a simplifica însă lucrurile, spune-mi Francisco.

— Bine, Francisco, spuse tânăra cu o voce tremurândă.

— Așa cum știi, Mariette a venit special ca să facă lumină în legătură cu problema chitarelor... îl anunță Charlie.

— Ah, da...

Din tonul lui Francisco nu se putea înțelege ce gândește. Rostise acele cuvinte cu indiferența lui obișnuită. Trăsăturile feței lui un experiment decât o politețe rece, deoarece era evident că nu era omul care să-și dezvăluie sentimentele, își spuse Mariette oftând.

Cât despre Charlie, acesta se simțea mult mai relaxat. Discuta vesel cu Francisco și-i cerea vesti despre tatăl lui, señor Ernesto.

Se întoarseră la hotel și se îndreptară spre restaurant ca să ia micul dejun. În timp ce însoțitorii ei înfulecau cu poftă ouă cu suncă, Mariette stătea cu ochii pironiți în farfurie. Oare din cauza oboselii cauzate de călătorie? În orice caz, dintr-odată, îi pierise foamea. Îi studia pe cei doi bărbați cu coada ochiului. Încercă să fie atentă la discuție, dar nu reuși. Gândurile îi reveneau în mod obsedant la spaniolul arogant și la socul pe care-l suferise când îl văzuse. Era atât de diferit de felul în care și-l imaginase ea! mai întâi, era foarte înalt și se îmbrăcat într-un stil elegant și rafinat. Francisco avea înfățișarea perfectă a unui om de afaceri căruia îi reușește tot ce-și pune în cap, dar avea și o față bănuitoare, ca și cum s-ar fi aflat tot timpul la pândă. Bărbatul acela nu părea să aibă încredere în oricine...

— Nu-ți place mâncarea?

Șirul gândurilor Mariettei fu întrerupt brusc de întrebarea lui Francisco.

În timp ce stătea de vorbă cu Charlie, acesta observase că ea nici nu se atinsese de mâncare! Luată prin surprindere, îngăimă:

— Totul e perfect, dar... am luat cina foarte târziu acasă și nu sunt

obișnuită cu mese atât de copioase.

El se mulțumi să dea din umeri cu un aer neîncrezător, probabil puțin supărat de tonul rece pe care-l folosisese. „Trebuie să mă relaxez”, își spuse Mariette revenind la realitate. Nu trebuia să se lase tulburată atât de ușor. Se ridicară cu toții de la masă.

Francisco îi anunță că mașina îi aștepta în fața hotelului și se îndreptară împreună spre holul acestuia. După ce și-au încărcat bagajele în portbagajul încăpător al Mercedesului, se urcară în mașină și Francisco trecu la volan. Charlie se așezase în față, iar Mariette în spate. Apoi o luară mai întâi pe niște bulevarde de la periferie și în sfârșit porniră pe drumul spre Cuenca.

Casele începură să dispară treptat din peisaj, acestea fiind înlocuite de câmpuri dogorite de soare. Tulburată de prezența lui Francisco, Mariette rămânea tăcută. Din când în când, se uită la șofer cu coada ochiului, admirându-i profilul viril, linia plină a maxilarului și forma senzuală a buzelor. Avea o figură cu adevărat nobilă și armonioasă își spuse din nou tânăra.

Francisco răspundea la glumele lui Charlie zâmbind ușor. Deodată, i se adresă Mariettei:

— Scuză-ne... am uitat complet de tine... spuse el cu o figură dezolată.

Preț de o secundă, privirile li se întâlniră în oglinda retrovizoare. Ea dădu din umeri cu un aer indiferent.

— N-are nicio importanță. Admir peisajul. Ce regiune extraordinară...

— Te afli pentru prima oară în Spania? continuă Francisco.

— Da, îmi pare rău că n-am avut ocazia s-o vizitez până acum, dar bineînțeles am citit o mulțime de cărți pe tema asta. În schimb, tu ai fost în Statele Unite...

Ea își mușcă buza de jos, furioasă că abordase acest subiect. Probabil că Francisco deja uitase de întâlnirea dintre ei de acum doisprezece ani. Într-adevăr, de ce și-ar fi amintit de o adolescentă împiedicată ca ea?

— Da, am fost în America de mai multe ori. E o țară uimitoare, cu problemele ei specifice, bineînțeles, dar plină de vitalitate. Spania ar trebui să-i urmeze exemplul, Mariette.

Francisco îi rostise numele cu o blândețe care o ului pe fată. În aceeași clipă îi păru rău că reacționa astfel. Ce o apucase? De ce discuția cu Francisco o copleșea cu o asemenea emoție?

Începu să admire din nou peisajul care îi defila prin fața ochilor. Pe ambele părți ale drumului, se zăreau câmpii aride mărginite de măslini cu trunchiuri noduroase. Uneori limuzina încetinea ca să lase să treacă turmele de capre sau căruțele conduse de bărbați cu fețele arse de soare.

— Charlie ți-a vorbit despre Cuenca? o întreabă Francisco, după o perioadă mai lungă de tăcere.

— Nu, îi răspunse avocatul, dar tu ești mai în măsură s-o faci decât mine!

— Ce gen de oraș este? îl întreabă Mariette extrem de curioasă.

— Cuenca se numește și orașul, dar și regiunea care o înconjoară. Partea muntoasă, La Serrana e acoperită de păduri de pini, mai există și La Manche, o câmpie imensă unde linia orizontului pare că se contopește cu cerul, apoi La Alcarria, o câmpie fertilă unde cresc tot felul de flori și plante. Cuenca e caniculară vara și înghețată iarna, dar locuitorii ei cântă și beau în toate anotimpurile! încheie el cu umor.

— Mariettei îi va plăcea la nebunie aici, spuse Charlie cu entuziasm. Este atât de pitoresc!

— Sunt convinși! aprobă Francisco. Vara vin aici sute de turiști ca să admire aceste cartiere vechi.

Francisco luă o curbă a șoselei și-i atrase atenția Mariettei asupra platoului din fața lor.

— Acea este Cuenca, spuse el aruncând o privire spre ea.

Tânăra rămase fără grai. Priveliștea era superbă și neașteptată. Casele erau înghesuite pe versanții unui vârf de stâncă și acoperișurile lor străluceau în soarele matinal. Păreau să fi fost construite de un arhitect care se distrase așezându-le după bunul său plac, fără să respecte anumite reguli.

Casele aveau câteva etaje și fațadele lor cenușii se armonizau cu culoarea terenului pe care erau construite. Mariette era de-a dreptul fascinată și făcuse ochii mari în fața unei asemenea frumuseți.

— Catedrala din Cuenca e celebră în toată lumea, continuă Francisco. A fost restaurată în 1902, dar și-a păstrat autenticitatea. Sper să apuci s-o vizitezi.

Limuzina continua să urce șoseaua abruptă care ducea la oraș. Francisco pătrunse în păienjenișul străduțelor înguste, apoi opri în fața unei case vechi. Peste câteva secunde oprea motorul și deschidea ușa din dreptul ei, invitând-o pe Mariette să coboare.

— Călătoria noastră a luat sfârșit.

Atunci când tânăra ieși din mașină, observă blazonul care împodobește ușa casei. Tocmai se pregătea să-l întrebe pe Francisco despre ce era vorba, când cele două laturi ale ușii se deschiseră scârțâind. În prag apărură o femeie care se apropie de oaspeții ei. Avea în jur de șaiszeci de ani și purta niște haine negre și lungi până la glezne. Își strânsese părul la ceafă, într-un coc.

Bătrâna servitoare își șterse în mod automat mâinile de șorțul din pânză albă și se uită la Francisco cu o privire afectuoasă, după care schimbă câteva cuvinte cu el. El o luă familiar după umeri, răspunzându-i la cuvintele de bunvenit cu un sărut plin de afecțiune.

Mariette se uită mirată la toată scena. Francisco, bărbatul pe care îl crezuse distant și rece, putea fi și sentimental... își spuse ea cu oarecare încântare.

— V-o prezint pe Manuela, menajera mea. E ca o mamă pentru mine, încheie el zâmbind.

Manuela se înclină în fața celor doi, apoi dispărură în interiorul casei. Carlos, soțul ei, apărură imediat lângă ei și, după ce îi salută, deschise portbagajul mașinii și luă valizele acestora.

Era un bărbat scund, cu trăsături aspre și aparent mult mai puțin binevoitor decât soția lui. Mormăi câteva cuvinte adresate lui Francisco, după care se întoarse în casă fără să se mai uite înapoi.

Nou-veniții pătrunseră în holul pardosit cu marmură.

În clipa aceea, Manuela apărură brusc în fața lor.

— Domnișoară Olsen, vă rog să mă urmați! Vă voi arăta camera dumneavoastră.

Se exprimase într-o engleză corectă, doar cu un ușor accent străin. Stăpânindu-și mirarea, tânăra urcă scările uriașe din piatră care duceau la primul etaj.

Manuela o conduse într-o încăpere destul de mică, dar confortabil mobilată, apoi, după ce o îndemnă să sune dacă dorea ceva, o lăsă să-și desfacă bagajul.

Pașii Manuelei răsunară o vreme pe coridor, apoi se făcu treptat tăcere. În aer plutea un miros de ceară. O măsuță veche de toaletă împodobește unul din colțurile camerei. Patul cu coloane răsucite era acoperit cu o cuvertură de mătase.

Mariette împinse o ușă și descoperi o baie decorată cu pătrate de gresie albastre și albe. În cuier stăteau atârinate un halat și prosoape în culori pastel. După ce se spală pe mâini și pe față, se întoarse în cameră și, așezată în fața oglinzii, își perie îndelung părul.

Apoi își refăcu machiajul cu grijă și îmbracă o rochie care îi lăsa umerii descoperiți. O ultimă privire aruncată în oglindă o mai liniști. În ciuda călătoriei îndelungate, Mariette nu vedea nicio urmă de oboseală pe fața ei.

Ba dimpotrivă! Arăta superb!

Până în clipa aceea, n-avea niciun motiv să regrete că venise în Spania. Depărtarea de casă o ajuta să uite pentru o vreme grijile referitoare la afacerea ei. Cât despre întâlnirea cu Francisco, aceasta părea să fie de bun augur.

Era un om cultivat și inteligent, dornic să-i arate frumusețile țării sale. Era un ghid perfect, se trezi ea spunându-și zâmbind.

Deodată, se auziră ciocănituri în ușă.

— Domnișoară Olsen! E gata masa! o anunță Manuela.

— Bine, mulțumesc, îi răspunse Mariette îndreptându-se spre culoar. Menajera o conduse până în sufragerie, o încăpere uriașă, cu pereții acoperiți de lambriuri de lemn. Francisco și Charlie, care stăteau de vorbă în fața uneia din ușile de sticlă, se opriră când intră ea. Apoi, gazda lor se grăbi să se apropie de Mariette și s-o conducă la scaunul ei în mod curtenitor.

Masa, pe care se aflau vesela de porțelan și tacâmurile de argint, ocupa centrul sălii. Deși era foarte mirată că se putea veni la masă la ora trei după-amiază, Mariette nu făcu nicio observație în acest sens, dar Francisco, de parcă i-ar fi ghicit gândurile, îi explică:

— În Spania luăm masa de prânz destul de târziu.

Obiceiul acesta poate și se pare ciudat. Seara nu luăm cina înainte de orele zece sau unsprezece. După aceea, ne bucurăm de răcoarea nopții, plimbându-ne.

Manuela era ajutată la servirea mesei de o fată pe nume Rosalba. Cele două femei le prezentară primul fel de mâncare.

— Supa asta, care se mănâncă rece, este dazpacho madrileño, comentă din nou Francisco. Încercați-o, este foarte gustoasă.

— Într-adevăr este delicioasă! spuse Mariette cu sinceritate.

Mariette mănă și felurile următoare cu mare poftă, în timp ce Francisco și Charlie stăteau de vorbă, trecând de la una la alta. Încet-încet deveni mai puțin timidă și participă și ea la discuția lor.

Francisco își pierduse din răceală și descria cu înflăcărare curiozitățile arhitecturale ale regiunii Cuenca. Atunci când vorbea despre frumusețile ținutului său, figura lui de obicei indiferentă se anima și sublinia fiecare frază cu un gest din mână.

Deodată, Mariette tăcu, înțelegând brusc ce o nedumerise cu câteva minute mai devreme... Degetele, foarte îngrijite de altfel ale lui Francisco, păreau a avea o flexibilitate aparte, care putea fi întâlnită la muzicienii desăvârșiți... Și mai ciudat era faptul că unghiile de la mâna lui dreaptă erau un pic mai lungi decât cele de la mâna stângă...

Misterul era ușor de explicat, își spuse Mariette. Gazda lor cânta la chitară. Era unica explicație posibilă...

Deci Rosa se înșelase! Nu renunțase niciodată să cânte la acest instrument! Asta era cea mai bună dovadă.

Deodată, vocea lui Charlie o făcu să tresară. Ea se înroși la față ca un școlar prins asupra faptului, simțind o notă de reproș în tonul prietenului ei.

— Mi se pare că ai pierdut firul discuției, observă el ușor ironic. Probabil

că este nevoie să te odihnești.

Mariette îl fulgeră cu privirea. Ținea foarte mult la Charlie, dar acesta avea prostul obicei de a o trata ca pe un copil.

— Într-adevăr, e ora siestei, continuă Francisco, neobservând tensiunea dintre ei. Și acesta este tot un obicei spaniol... dar numai așa putem să luptăm împotriva căldurii. Se ridică apoi de la masă și își însoți oaspeții în holul casei. Când ajunse în camera ei, Mariette se așeză în fața măsuței din lemn prețios ca să-i scrie o scrisoare scurtă lui Martin. În ciuda deselor certuri dintre ei, fratele și sora țineau foarte mult unul la altul. Se certau din nimic, dar erau convinși că diferențele dintre ei nu vor afecta sentimentele care-i uneau.

Nu numai că aveau răspunderi comune în planul afacerilor, dar iubeau foarte mult muzica și mergeau adesea împreună la concerte.

După ce termină scrisoarea, Mariette își puse halatul și se întinse în pat. Peste câteva minute ațipise...

Ajungeau la ea niște voci înăbușite, amestecate cu acordurile melodioase ale unei chitare. Aruncă o privire în jurul ei. Începuse să se facă întuneric.

Se ridică brusc în picioare, realizând că dormise mai mult decât își propusese. Oare ce va spune gazda ei? se întrebă ea îngrijorată, aranjându-și părul.

După ce se îmbracă, închise ușa camerei ei și coborî rapid scările care duceau la parter.

Muzica se auzea acum mai tare și părea să vină din salon. Se strecură temătoare în încăperea în care era așteptată de Charlie și de Francisco. Un al treilea bărbat însă, destul de în vârstă, stătea lângă șemineul din piatră și asculta cu atenție un disc.

— Tehnica lui nu e desăvârșită, spuse el, dar cântă cu foarte multă pasiune.

— Asta nu e o scuză, îi răspunse Francisco pe un ton grav.

— Oh! A venit Mariette! exclamă Charlie venind în întâmpinarea ei.

Francisco și tatăl lui se ridicară în picioare.

— Dă-mi voie să ți-l prezint pe tatăl meu, Ernesto Lorca... Domnișoara

Olsen...

Spre mirarea Mariettei, Ernesto o prinse de umeri și o sărută pe obraz.

— Bine ai venit! rosti el cu afecțiune în glas. Sper că îți va plăcea șederea la noi. Mă bucur nespus să o revăd pe fiica lui Henrik. Țineam foarte mult la tatăl tău, Mariette... Știi că ai devenit o femeie încântătoare?

Ea începu să râdă ca să scape de emoția care o cuprinsese. E adevărat că Ernesto îmbătrânise, dar era exact așa cum și-l amintea: cordial, binevoitor și în același timp extrem de politicos.

Ernesto o invită să ia loc și-i oferi un pahar cu un apetitiv, pe care ea îl bău în timp ce asculta muzică. Cei trei bărbați continuau să comenteze bucățile muzicale, lăudând sau criticând tehnica interpretului.

Se făcuse întuneric de-a binelea și perdelele groase erau mișcate ușor de briza de afară. Era o atmosferă extrem de pașnică, o oază de liniște care contrasta cu agitația care precedase plecarea ei din Statele Unite.

De câteva ori se simți observată pe furiș de către Francisco, ceea ce îi provoca o oarecare jenă pe care însă se străduia să o mascheze cât putea de bine.

Totuși, trebuia să recunoască un lucru ciudat: atenția pe care i-o arăta Francisco o tulbura și o seducea în același timp, ceea ce era o contradicție curioasă!

În timpul mesei, încercă să scape de privirea lui Francisco, dar în zadar! Ochii lui întunecați rămăseseră ațintiți asupra ei permanent. Abia dacă putea să mănânce ceva.

Atunci când Manuela veni să le servească mesenilor cafeaua în salon, Mariette profită de agitația creată pentru a se așeza mai departe de ei.

Oare ce voia Francisco de la ea? se întreba tot timpul. Încerca să o testeze? O învinovățea că făcuse o greșală comercială?

Era adevărat că evitase cu grijă să aducă în discuție problema celor două chitare expediate în urmă cu doi ani și pentru care nu fusese plătit, dar afacerea respectivă îl neliniștea și mai devreme sau mai târziu va aborda și acest subiect...

Pendula din hol abia bătuse ora atunci când Mariette, cu pleoapele grele de oboseală, ajunse din nou în camera ei. Era ora trei dimineața!

Încântat de prezența oaspeților lui, Ernesto le spusese bancuri amuzante. Nici Charlie și nici Mariette nu simțiseră cum trecuse timpul!

După ce își făcu rapid toaleta, Mariette se vârî sub așternuturi și adormi imediat.

Deodată, fu trezită brusc din somn de un zgomot... Prima geană de lumină a zorilor pătrundea printre perdele. Își ridică uluită capul de pe pernă și ascultă cu atenție.

Nu visase deloc! Strunele unei chitare spărgeau liniștea nopții. Recunoscuse o bucată de Bach, o lucrare extrem de grea, care necesita o perfectă stăpânire a tehnicii de execuție.

Numai un muzician foarte talentat putea să cânte atât de desăvârșit, constată ea, fascinată de melodie.

Din câte se părea, era vorba despre un disc care se auzea dintr-o casă învecinată sau de la o cafenea, dar curând trebui să renunțe la această idee. Muzicianul se opri, reluând notele dinainte, apoi se opri din nou. Mariette asculta nemișcată.

Apoi chitaristul continuă să cânte și curând intonă ultimele acorduri. Piesa aceea nu fusese înregistrată, acum era sigură! Dar cine putea să facă repetiții în toiul nopții?

Nesimțindu-se în stare să rezolve misterul, se trânti din nou pe pernă și se cufundă într-un somn adânc.

CAPITOLUL 4

Mariette se trezi devreme și făcu o baie lungă, după care îmbrăcă o fustă creață în talie și cu corsajul împodobit cu broderii roșii și albastre. Coloritul vesel se potrivea perfect cu starea ei de spirit din acel moment, își spuse ea îndreptându-se spre balcon.

Somnul îi alungase oboseala din trup. Bine dispusă, se sprijini cu coatele de balustrada din fier forjat a balconului și admiră priveliștea care i se oferea privirii.

Peisajul scăldat în razele soarelui matinal era de o frumusețe uluitoare. Casa era așezată ceva mai sus decât restul orașului și de aceea se puteau vedea străduțele pavate și casele înghesuite unele în altele.

Ceva mai jos, panglica argintie a unui râu șerpuia printre copacii înverziți.

Mariette se uită brusc la ceas. Era ora opt și nu se auzea niciun zgomot în casa uriașă a familiei Lorca... Probabil că gazdele lor profitau de liniștea acelei dimineți de sâmbătă ca să se odihnească, își spuse ea așezându-se în fața măsuței de scris.

În Statele Unite, Mariettei nu-i plăcea să lenevească în pat în cele două zile libere ale săptămânii. După ce se trezea, se îmbrăca și, după ce lua micul dejun frugal, se îndrepta spre centrul New York-ului. În timpul ei liber mergea prin magazine, vizita expoziții sau asista la concerte.

E adevărat că sâmbăta era foarte mare aglomerație în magazinul familiei Olsen, dar Henrik îi dădea mereu voie Mariettei să lipsească, angajând un student să-i țină locul. După moartea lui Henrik, Martin respectase fără nicio obiecție ritualul familial și-i propusese surorii lui să-și păstreze obiceiul.

Mariette își aminti cum reacționase. Se aruncase recunoscătoare la pieptul lui și-l sărutase pe ambii obraji ca să-i mulțumească...

Neavând ce face, începu să răsfoiască o revistă, apoi o dădu deoparte oftând.

Trebuie să se pună pe treabă neîntârziat! se hotărî ea deschizând dosarul „Lorca”.

Reciti documentele, notând pe o foaie de hârtie numele persoanelor pe care avea de gând să le contacteze ca să descâlcească acea afacere delicată. Aceste demersuri vor fi plicticoase, e adevărat, dar în cincisprezece zile trăgea nădejde să rezolve problema...

Își mai notă și adresele fabricanților de instrumente muzicale din Cuenca și Madrid. Cu ocazia șederii în Spania, va avea posibilitatea să-i viziteze.

Câteva ciocănituri la ușă o făcură să ridice capul.

— Intră! rosti ea cu o voce sonoră.

— Buenos dias, señorita, șopti Manuela intrând în încăpere. Ați dormit bine?

— Minunat, îi răspunse ea cu un zâmbet cordial pe buze.

— Doriți să luați micul dejun jos, sau preferați să vi-l aduc aici?

Mariette ezită înainte să răspundă.

— Dacă nu te deranjează, voi coborî ceva mai târziu. Trebuie să termin ce am început, spuse ea în cele din urmă.

— Cum doriți, señorita. Chemați-mă dacă aveți nevoie de ceva.

— Mulțumesc mult de tot, Manuela.

După ce plecă menajera, Mariette continuă să lucreze încă o oră, după care închise dosarul.

Când ajunse în holul casei, era o liniște totală. Împinse intrigată ușa sufrageriei, văzu că era pustie și, în disperare de cauză, se îndreptă spre salon. Nici aici nu era nimeni!

Continuă explorările până la capătul coridorului și se strecură în oficiu, crezând că o găsește acolo pe Manuela, dar speranțele fură zadarnice... Atunci, se așeză pe un scaun, așteptând să se întoarcă bătrâna spaniolă. În centrul încăperii trona un șemineu de piatră de dimensiuni uriașe. Câțiva tăciuni încă mai mocneau în vatra înnegrită de fum.

Pe etajerele din brad se găseau o mulțime de oale din alamă și aluminiu care străluceau de curățenie. Ceva mai departe zări o masă încărcată cu coșuri pline cu fructe și legume proaspete.

Îi atrase apoi atenția un șir de aparate moderne: un aragaz, un cuptor încastrat în zid, un congelator uriaș și o mașină de spălat vasele. Nu lipsea

absolut nimic!

Agățate de grinzile solide ale tavanului, niște buchete de plante aromate răspândeau un miros piperat.

Devenind brusc conștientă de faptul că dăduse dovadă de indiscreție intrând în regatul Manuelei, Mariette tocmai se pregătea să plece, când în pragul ușii apăru menajera.

— Scuzați-mă, spuse repede Mariette. N-ar fi trebuit să intru aici, dar vă căutam...

— Dar ești binevenită! exclamă Manuela, binevoitoare.

— Ce spațiu extraordinar! Bucătăria asta este echipată excelent!

Pe fața menajerei apăru o expresie de mândrie.

— Oh, da! Lucrez în condiții foarte bune!

Rosalba, care intrase și ea între timp, o salută politicoasă pe Mariette, apoi începu să frământa coca moale cu mișcări pricepute.

— Astăzi facem pâine, îi spuse Manuela Mariettei. E mai bună decât cea de la magazin. Dar cred că vă e foame. Ce doriți să mâncați la micul dejun? Ouă cu șuncă?

— O cafea cu pâine prăjită ar fi perfect.

Peste câteva minute, Manuela așeză în fața Mariettei o cafetieră aburindă, felii de pâine și un bol micuț cu o delicioasă dulceață de portocale.

După ce termină de mâncat, menajera se oferă să-i arate casa. Mariette, care acceptase cu plăcere propunerea bătrânei, o urmă până la ultimul etaj al casei.

— După cum vedeți, începem de sus în jos, spuse Manuela veselă.

Etajul acesta îi este rezervat lui Francisco.

Intrară într-o încăpere foarte luminoasă în care se aflau o masă de lucru uriașă, rafturi pline cu dosare groase și un calculator.

— Acesta este domeniul lui Francisco... îi explică Manuela.

— Aici își primește clienții? o întreabă Mariette, uitându-se la mobilierul confortabil, pereții împodobiți cu tablouri și ușa uriașă din sticlă.

— Uneori mai vin și aici, dar lucrează mai ales la biroul lui din Cuenca, situat în centru. Mai are și o filială la Madrid și în scurt timp va mai înființa

sucursale la Londra, Toronto, New York și Paris. Cine poate ști?... Încheie Manuela dând din cap.

O a doua ușă dădea spre coridor.

— Dormitorul lui Francisco, anunță ea, dându-se la o parte din fața Mariettei. Tânăra fu cucerită imediat de patul vechi, cu baldachin, mobila de culoare închisă și pereții vopsiți în crem. Fotoliile de piele naturală în stil modern dădeau o notă de rafinament întregului ansamblu.

— Patul a fost al părinților lui Francisco, dar și ei îl primiseră cadou de nuntă. E o tradiție de familie. Fiul cel mare îl moștenește și apoi îl transmite fiului său. Francisco nu-l voia, dar n-a putut să-l refuze...

Mariette, care tăcea mîlc, aștepta ca bătrâna să-și reia istorisirea.

— Ernesto are un fiu mai mare... continuă ea cu o voce plină de emoție, care a plecat de acasă în urmă cu mulți ani. Poate că s-a dus în Statele Unite. Se spune că e o țară în care se trăiește bine. E adevărat? o întreabă ea cu lacrimi în ochi.

— Da, aprobă Mariette.

— Mă bucur, oftă Manuela.

Nu întârziară prea mult la etajul inferior care, conform explicațiilor Manuelei, servea parțial la stocarea instrumentelor muzicale. Restul încăperilor erau folosite pe post de locuință pentru menajeră și soțul ei.

Atunci când ajunseră la primul etaj, Manuela preciză:

— Aici s-a instalat Ernesto. Vă voi arăta biblioteca. Intrați, vă rog.

Era vorba despre o sală cu tavanul împodobit cu stucatură. Toți pereții erau plini de rafturi încărcate cu cărți legate.

Sunt mai ales scriitori clasici, observă Mariette.

O ușă întredeschisă dădea spre un mic salon. În colțul încăperii se găsea un pian. După husele cu care erau acoperite mobilele, își dădu seama că zona aceea a casei era foarte rar folosită.

— Odinioară, salonul de muzică zumzăia de lume, comentă Manuela în șoaptă: Familia Lorca își chema aici prietenii, pentru petreceri. Îmi amintesc foarte bine de vremurile acelea. Eu și soțul meu suntem în slujba acestei familii de foarte mulți ani... Julio încă nu se născuse atunci când ne-am angajat noi aici... Mama lui Julio și Francisco era cântăreață la

harpă. Era o femeie superbă, ca și soțul ei, înnebunită după muzică. Se întâmpla destul de des să dea concerte în casa asta spre bucuria oaspeților lor. Julio îi asculta cu religiozitate pe părinții lui, în timp ce fratele lui mai mic, era foarte neastâmpărat. Nimic nu-l putea face să stea locului!

Confidențele Manuelei o mirau pe Mariette. În definitiv, ea nu era decât o străină și i se părea ciudat să o vadă pe bătrână confesându-se atât de repede.

Dar, mascându-și gândurile, o ascultă în continuare pe menajeră:

— Din nefericire, vremurile fericite au luat sfârșit. Mama lui Julio și Francisco a murit. Francisco nu avea decât unsprezece ani, dar fratele lui, care devenise un muzician talentat, dădea deja spectacole în public. Moartea Adelinei a dat complet peste cap viața familiei Lorca. Totuși, au avut loc evenimente și mai cumplite...

Observând că, luându-se cu vorba, ajunsese deja prea departe, Manuela deveni posacă și începu să șovăie, ca și cum nu ar mai fi știut ce atitudine să adopte.

— Francisco dă în seara asta o recepție, o anunță ea, schimbând dinadins subiectul discuției. A invitat câțiva oameni pe care dorește să-i cunoașteți. Deocamdată e plecat, împreună cu domnul Baker, și nu se va întoarce decât spre seară. Dacă doriți să ieșiți în oraș, soțului meu îi va face o deosebită plăcere să vă conducă, îi propuse Manuela.

Își continuă vizita prin casă și ajunseră în camera tinerei, situată pe același etaj cu apartamentul lui Ernesto. Clădirea, care din stradă părea destul de mică, în realitate avea o mulțime de încăperi de dimensiuni uriașe.

Deodată, Mariette își aminti incidentul din noaptea anterioară. Hotărâtă să dezlege misterul, o întreabă pe bătrână:

— Soțul dumneavoastră cântă la chitară?

Manuela se încruntă mirată.

— Carlos să cânte la chitară? Nici vorbă de așa ceva! Din nefericire, n-a avut niciodată ureche muzicală...

— Mi s-a părut că aud pe cineva cântând cu puțin timp înainte de ivirea

zorilor. Sunetul provenea de la etaj.

Menajera dădu din umeri.

— Probabil vi s-a părut. Nu există niciun muzician în casă, afirmă ea categoric. E posibil să fi fost vorba despre vreun disc.

— Oh, nu, sunt sigură că cineva repeta o piesă de Bach. Trăsăturile Manuelei se aspiră brusc. Pentru prima oară, renunța la atitudinea politicoasă și cordială, adoptând o expresie aproape dușmănoasă.

— V-ați înșelat, domnișoară Olsen, ascultați-mă pe mine! Nimeni nu s-a mai atins de vreo chitară în casa asta de cel puțin douăzeci de ani...

După ce își perie părul, Mariette se depărtă de măsuța de toaletă și se duse pe balcon, unde se sprijini cu coatele de balustradă și reflectă îndelung.

Vizitase Cuenca o bună parte din zi, plimbându-se pe străduțele vechi ale orașului și admirând casele pitorești.

Atunci când ajunse acasă la gazdele sale, Manuela îi spuse că Charlie și Francisco se întorseseră, dar cei doi bărbați nu se arătară la față, stând probabil închiși în birou și discutând despre afaceri.

De când sosiseră la familia Lorca, Charlie nu-i acordase prea multă atenție, își spuse Mariette, așa că recepția care avea loc în seara aceea îi va oferi ocazia excelentă de a sta de vorbă cu el, poate chiar despre testamentul lui Henrik. Avocatul îi promisese de altfel că va aborda această problemă după ce vor ajunge în Spania.

Mariette deschise dulapul vechi și-și examină hainele cu care venise. După o ezitare, alese în cele din urmă o toaletă pentru cocteil din mătase imprimată. Era o rochie mulată pe corp, cu mâneci largi, al cărei decolteu adânc punea în valoare pielea bronzată a tinerei.

După ce îmbracă rochia, se apropie de oglindă și își studie imaginea. Oare lui Francisco îi va place cum arată? se întrebă ea învârtindu-se grațios în fața oglinzii. Îi păru imediat rău de prostia pe care o gândise. Ce importanță avea părerea gazdei ei?

Francisco nu era decât unul din furnizorii firmei familiei Olsen. Venise aici numai în scopul de a rezolva litigiul care dura de câteva luni.

Așadar, i se părea ridicolă nervozitatea pe care o simțea înainte de recepție.

Când auzi bătăi în ușă, își mai recăpătase calmul. Se ridică să meargă să deschidă, când îl văzu pe Ernesto în prag.

Bătrânul, îmbrăcat elegant într-un costum de culoare închisă, îi zâmbea. Îi oferì brațul curtenitor și-i spuse:

— Dă-mi voie să te conduc în salon. M-aș simți foarte onorat. Ești extrem de frumoasă, seara asta.

În timp ce coborau scara monumentală din marmură, Ernesto continua să flecărească.

— Șederea ta în casa mea mă umple de bucurie. Eu și tatăl tău eram foarte buni prieteni. Era un mare iubitor al muzicii, care a încurajat mereu domeniul artistic. Mai era și un om în stare să aprecieze contrastele uimitoare din țara mea. Voi fi extrem de măgulit să ți-i prezint pe prietenii mei...

Mariette tăcea, simțindu-se prea emoționată ca să poată vorbi. Atunci când ajunseră în holul mare al casei, Ernesto o conduse în încăperea în care își adunase oaspeții...

Zgomotul înăbușit de voci ajungea până la ei. Când Mariette intră, se opri brusc. Francisco se întorsese spre ea și o privea intens din capătul celălalt al sălii.

Mariette simțea că ritmul bătăilor inimii i se accelerase. Toată siguranța ei de sine se evaporase. Nu reușea să schițeze nici cea mai mică mișcare

Îl zărea ca prin ceață pe Francisco, sprijinindu-se cu indiferență de placa șemineului.

Ținea un pahar în mână, pe care îl răsucea între degete.

Era îmbrăcat în pantaloni negri, cămașă albă ca zăpada cu guler crem, și niște butoni superbi la manșete. Era o ținută care îi scotea în evidență virilitatea, își spuse Mariette continuând să se uite la el.

Se simți cuprinsă de un fior ciudat. Francisco o privea cu o vădită aroganță amestecată cu o mare satisfacție și pentru prima oară parcă o vedea cu adevărat...

Suportându-i cu greu privirea magnetică, ea stătea nemișcată,

nereușind să-și adune forțele pentru a înainta, apoi el întoarse brusc capul.

În momentul acela, Mariette reveni cu picioarele pe pământ. Vraja acelei clipe se sfârșise. Auzi din nou zgomotul produs de discuțiile dintre invitați. Apoi Ernesto, care în tot acest timp rămăsese lângă ea, o conduse la oaspeții lui și făcu prezentările.

Erau în sală muzicieni și o cântăreață al cărei nume nu era cunoscut tinerei. Se strădui să pară veselă, ascunzând cât putea mai bine tulburarea care pusese stăpânire pe ea.

Dar un gând obsedant nu-i dădea pace. Cum să lupte împotriva atracției pe care o exercita Francisco asupra ei? Până atunci o tratase cu o politețe distantă, foarte asemănătoare cu indiferența.

Cu toate astea, în seara aceea ceva se schimbase brusc. Gazda ei nu-i lăsase nicio umbră de îndoială și nici măcar nu încercase să-și mascheze reacțiile. Tânăra înțelese perfect mesajul tăcut pe care i-l transmisese: era interesat de ea, dar acest interes nu era dictat numai de curtoazia obișnuită în asemenea împrejurări.

În timpul mesei servite de Manuela și Rosalba, Mariette evită să se uite spre Francisco. Vecinul ei de masă, un tânăr foarte drăguț pe nume Rodrigo, vorbi tot timpul cu ea, reușind chiar să o facă să râdă în hohote.

După-masă, orchestra așezată pe un podium, la capătul celălalt al sălii, intonă un vals. Se formară perechi, care începură să se învântească grațios în ritmul muzicii.

Rodrigo, care nu se dezlipise nicio clipă de Mariette, sență un gest ca s-o invite la dans. În clipa aceea tânăra simți o mână pe umărul ei. Întoarse capul uluită și dădu cu ochii de Francesco. Acesta o privea cu o trufie care o indignă.

Cu ce drept intervenea între ea și Rodrigo? Francisco însă, sigur pe el, îi șopti lui Rodrigo câteva cuvinte de scuză, după care o prinse pe Mariette cu mâna de talie.

Peste câteva secunde, o conducea spre ringul de dans, șoptindu-i la ureche:

— Ești invitata mea de onoare și sunt încântat că-mi acorzi acest prim dans.

Francisco dansa foarte bine, dar într-un stil destul de comun. Totuși, atunci când ajunseră în mijlocul mulțimii de dansatori, el renunță la orice rezervă și o strânse mai tare în brațe.

Cu inima bătându-i puternic în piept, Mariette abia de mai îndrăznea să ridice privirea spre însoțitorul ei. Lipită de pieptul lui, urmărea cu greu ritmul melodiei intonate de orchestră.

Atunci când se lovi din greșală de unul din dansatori și Mariette se împiedică, el o strânse și mai tare la pieptul lui și o întrebă:

— Te-ai rănit?

— Nu. Ți mulțumesc că m-ai sprijinit.

Francisco o mângâia pe mână. Înflorată, Mariette se bucura de plăcerea de a fi în compania unui bărbat seducător și inteligent, dar cam misterios, recunoscuse ea când întâlnește privirea de nepătruns a lui Francisco.

El continua să o strângă în brațe și, deși nu rostise niciun cuvânt, Mariette simțea că el aproape se amuza de tulburarea pe care o stârnise în ea. Lipită de el cu ochii aproape închiși, se legăna în ritmul lent al dansului.

Căldura devenise sufocantă! Vacarmul produs de vocile musafirilor și orchestră la un moment dat i se părua tinerei de nesuportat. Se clătină pe picioare și fu nevoită să se sprijine de brațul puternic al însoțitorului ei ca să nu se prăbușească pe podea.

„Starea proastă îmi va trece în câteva secunde” își spuse ea încercând să-și revină, dar deja Francisco o conducea afară din salon. Deschise ușa care dădea în curtea interioară și o ajută să se așeze pe unul din scaunele de răchită.

— N-ai nimic, o asigură el. În câteva secunde te vei simți mai bine.

Se aplecase deasupra ei și-i tampona delicat tâmpilele cu batista lui, ștergându-i picăturile de sudoare care-i apăruseră pe frunte.

— Îmi pare rău, chiar nu știu ce mi-a venit, se scuză ea, devenind brusc furioasă pe ea însăși.

Francisco se așezase pe fotoliu lângă ea și o privea în tăcere. Apoi vocea lui cu accente senzuale se auzi din nou în noapte.

— Te-au deranjat zgomotul și fumul de țigară, îi spuse el cu calm, fără să-

o scape din ochi.

Cum te mai simți?

— Mult mai bine, îi răspunse ea pe un ton destul de rece.

Francisco nu e decât o relație de afaceri, își repeta ea întruna. Ultimul lucru pe care trebuia să-l facă era acela de a se îndrăgosti de el! Suferise prea multe dezamăgiri sentimentale ca să intre cu bună știință în aventura aceea...

Ca să-și mai revină, Mariette se concentrează asupra celor ce o înconjurau. Seara era superbă și mii de stele străluceau pe cer. Tufele uriașe de flori răspândeau un miros îmbătător. Luptându-se cu tulburarea care o cuprindea din nou, ridică privirea spre el.

— Mi-am petrecut o parte a după-amiezii vizitând Cuenca. Ce oraș minunat! exclamă ea sperând că va reuși să spulbere tensiunea care o domina.

— Da, e un loc foarte liniștit, care nu se compară cu Madridul. Într-adevăr, majoritatea turiștilor se năpustesc asupra capitalelor fără să le dea prin cap să se plimbe și prin interiorul unei țări. E păcat... Provincia nu e deloc lipsită de farmec și interes. Majoritatea newyorkezilor, de exemplu uită că există zone superbe la numai câteva sute de kilometri distanță de ei.

Figura i se îmbujorase brusc în timp ce vorbea.

— Îți iubești mult țara, nu-i așa? observă Francisco, mirat de schimbarea atitudinii ei.

— Oh, da!

Din nefericire, însă, Statele Unite ies uneori în evidență prin niște luări de poziție foarte contestabile. Dar, deși nu-mi plac toate măsurile adoptate de conducătorii noștri, nu e mai puțin adevărat că mă simt americană până-n vârful unghiilor. Sunt foarte mândră de asta.

— Înțeleg... aprobă Francisco blând. Ce frumoasă ești!

Îi luă mâna și o duse la buze, sărutându-i podul palmei. Gestul lui fusese atât de rapid și neașteptat, încât nu avu timp să facă vreun gest de protest.

Contactul gurii lui cu pielea ei îi stârniseră din nou emoțiile pe care se

străduise până atunci să și le țină în frâu. Toate jurămintele pe care și le făcuse ceva mai devreme se spulberaseră pe loc! Uluită de violența senzațiilor care explodau în trupul ei, se încordă într-un ultim efort de a-și ascunde emoția.

Între ei să lăasă o tăcere apăsătoare. Mariette admira grădina. În depărtare, prin frunzișul copacilor, se zăreau luminile orașului.

— Vreau să-ți fac o propunere, îi spuse Francisco în cele din urmă.

— Serios? spuse ea prefăcându-se indiferentă.

— Da. Ce-ar fi să-ți petreci ziua cu mine?

Mâine o așteptau o mulțime de treburi de făcut. Programase să-și recitească dosarele, să-și treacă notițele pe curat și să aibă o discuție cu Charlie. Înainte însă să apuce să inventeze o scuză, însoțitorul ei preciză:

— Duminica, atelierele noastre sunt pustii. Toți muncitorii se întorc pe la casele lor la sfârșit de săptămână, cu excepția lui Miguel, pe care ai avut ocazia să-l vezi lucrând. Este unul din cei mai buni meseriași. Poți să vorbești cu el și să-i pui întrebări cât poftești, încheie el pândindu-i răspunsul. Ce spui, vii cu mine?

— Bineînțeles. Vizita asta e inclusă în planurile mele. Accept cu plăcere, îi răspunse ea pe un ton rece.

Propunerea lui Francisco o cam dezamăgise însă. Nu era cea pe care se aștepta s-o audă din partea lui, dar avea calitatea că era perfect acceptabilă...

CAPITOLUL 5

Duminică dimineață, Mariette fu trezită de dangătul asurzitor al clopotelor. După ce luă micul dejun la ea în cameră, tânăra coborî să se întâlnească, la parter, cu Francisco.

Spaima care o cuprinsese cu o seară înainte devenise și mai mare. Oare ce se va petrece în ziua aceea? se întreba în timp ce se îndrepta spre curtea interioară.

Perspectiva de a rămâne singură cu Francisco o îngrozea, dar, dintr-odată îngrijorarea ei i se păru nefondată. Întâlnirea cu el era motivată numai din considerente profesionale, așadar, n-avea de ce să-i fie teamă! Simțindu-se brusc mai liniștită, intră în mica grădină scăldată în razele soarelui. Francisco stătea lângă balustrada din lemn ieșită în afară deasupra văii și părea să admire peisajul, dar după expresia încruntată a feței lui își dădu imediat seama că nu era așa. Se gândea la ceva, vizibil frământat de gânduri negre, își spuse ea în timp ce se apropia de el.

El nu o auzise venind și stătea nemișcat, cu trăsăturile feței ușor încruntate. Atunci când, peste o fracțiune de secundă, se întoarse spre ea, devenind în sfârșit conștient de prezența ei, îi adresă un zâmbet politicos.

— Bună dimineața! Ai dormit bine? o întreabă el cu o veselie falsă în voce.

— Foarte bine, mulțumesc.

Mariette alesese pentru ziua aceea o rochie albă, cu o croială foarte simplă, care îi scotea în evidență pielea bronzată. Sclipirea admirativă din privirea lui se stinse repede, ca și cum își impusese să dea dovadă de o rezervă calculată.

— Ești pregătită? continuă el.

— Da!

Tocmai o luase înapoi spre holul casei, când auzi din nou vocea lui Francisco.

— la floarea asta, îi șopti el întinzându-i un crin portocaliu.

— Ea se întoarse spre el, sperând să-și poată ascunde tresărirea de moment și luă din mâna lui floarea delicată.

— E drăguț din partea ta, îngăimă ea vârându-și crinul la butoniera rochiei.

Fără să mai spună nimic, Francisco dispăru din fața ei și, după ce ajunse în hol, luă o jachetă care era agățată pe un umeras. O îmbrăcă repede și se îndreptă spre ușă. Când ajunseră afară, Mariette se uită de jurîmprejurul ei. Limuzina nu era parcată în fața casei...

Observând întrebarea mută din privirea tinerei, Francisco spuse:

— Atelierul nu e departe de casă. Ajungem la el în zece minute. M-am gândit că o plimbare pe jos îți va face plăcere, dar dacă preferi să mergi cu mașina...

— Nu, nu! Nu te deranja! E o vreme superbă! îi răspunse ea, bine dispusă.

Merșeră în tăcere și Mariette avu suficient timp la dispoziție ca să admire străduțele vechi, labirintul scărilor și pasajelor acoperite cu arcade în care intrau. Strigătele copiilor răsunau peste tot în jurul lor, amplificate de ecou.

Francisco îi arată la câteva sute de metri depărtare un șir de case cu fațade simple.

— Acolo e atelierul, o anunță el făcând un gest cu mâna.

Când împinseră ușa din sticlă în fața căreia se opriseră, se auzi un clinchet de clopoței. Francisco o conduse apoi într-o încăpere semiîntunecoasă. Atunci când i se mai obișnuiră ochii, tânăra reuși să zărească încet-încet numeroasele instrumente muzicale agățate de pereți...

În aer plutea un miros ciudat format dintr-un amestec de lemn, lacuri și vopsele. Când îi auzi intrând, un bărbat care slefuia o chitară cu multă atenție se ridică în picioare. Figura i se luminează când îl recunoscu pe Francisco.

— Cómo está usted, Miguel? îl întrebă Francisco apropiindu-se de el.

— Muy Bien, muchas gracias... Buenos dias, señor et señorita, răspunse meșterul cu o voce aspră.

Miguel era în vârstă de vreo cincizeci de ani și era foarte agil, în ciuda masivității sale. Îi strânse puternic mâna Mariettei și îi spuse câteva

cuvinte de bun venit în spaniolă.

— Ajutorul lui Miguel este pentru noi foarte prețios, continuă Francisco întorcându-se spre Mariette. E un artist foarte talentat.

După tonul vocii lui, tânăra își dădu seama că îl admira sincer pe Miguel. Acesta din urmă, jenat de vorbele patronului său, arboră un zâmbet timid și spuse:

— Mă pasionează ceea ce fac.

Am uitat și să mă duc acasă duminică.

— Dacă vrei să-i pui întrebări lui Miguel, cred că îți va da toate informațiile pe care le dorești, adăugă Francisco, încurajând-o pe Mariette din priviri.

— Vă stau la dispoziție, domnișoară Olsen, îi confirmă meșterul. Ce doriți să știți?

— Probabil o să ți se pară că sunt cam naivă, dar aș vrea să aflu cât timp îți ia să faci o chitară? E un lucru care mă intrigă foarte mult.

Miguel aruncă o privire de jur-împrejurul încăperii uriașe, apoi arată cu mâna spre instrumentele care erau în curs de fabricație.

— Lucrul la ele se derulează în mai multe etape. Veniți cu mine, domnișoară Olsen.

Ea îl urmă până în fundul atelierului unde se găseau o mulțime de bancuri de lucru, pline de așchii de lemn.

— S-o luăm cu începutul, îi explică el luând o scândură cu nervuri foarte fine. Acesta este lemn de trandafir provenind din Brazilia. Îl folosim la confecționarea penei de lemn și a fundului chitarei. Acest tip de lemn trebuie să stea în magazie ani în șir până va fi perfect uscat.

— Miguel știe bine ce vorbește, comentă Francisco pe un ton liniștit. A făcut în jur de cinci sute de chitare flamenco și sperăm că va continua să-și aducă mulți ani prețioasa contribuție la întreprinderea Lorca.

Francisco vorbea cu o voce respectuoasă și total lipsită de aroganță.

Miguel continuă să-i dea explicații, vorbindu-i despre procesul de fabricație al instrumentelor. Ea își dădu seama că firma lui Lorca urma vechile tradiții, folosind tehnici artizanale și nefăcând nicio concesie modernismului.

Fiecare instrument era o adevărată bijuterie, demnă să aparțină celor mai mari muzicieni ai lumii. O emblemă strălucitoare lipită în interiorul ornamentului purta numele firmei Lorca, scris cu litere aurii, ca și pe cel al artizanului.

— Metodele noastre au rămas tradiționale și sunt exact la fel ca cele folosite de străbunicul meu. În o sută de ani nu am schimbat decât un singur lucru, preciză Francisco plin de mândrie: adezivul care servește la lipirea diverselor părți ale instrumentelor. Într-adevăr, am profitat de progresele științifice înregistrate în acest domeniu. Nu contează calitatea unei chitare și grija cu care a fost realizată. Dacă părțile componente nu sunt lipite foarte atent, instrumentul nu are nicio valoare... înțelegeți?

Francisco se opri câteva clipe, după care continuă cu un aer sumbru.

— Majoritatea fabricanților au cumpărat mașini care le asigură o producție de masă. Procedeele astea mie mi se par de-a dreptul rușinoase.

Indignarea lui Francisco îi smulse un zâmbet Mariettei. Cei din familia Lorca aveau o reputație foarte solidă în rândurile muzicienilor, dar instrumentele care proveneau de la Cuenca, din nefericire costau o adevărată avere și nu erau la îndemâna tuturor!

Mariette oferea clienților ei posibilitatea de a cumpăra o chitară la un preț destul de modest și nu-i era rușine de asta... Oare înțelegea Francisco bucuria imensă pe care o simțea un tânăr atunci când mângâia pentru prima oară corzile unui instrument?

Francisco și Miguel vorbeau întruna și Mariette nu se mai sătura ascultând explicațiile pasionate ale celor doi bărbați. Dimineața trecuse pe nesimțite și când Francisco o invită să ia masa la un restaurant din apropiere, realizează că avea o foame de lup.

— Majoritatea muncitorilor noștri iau masa aici. Vei vedea că mâncarea e delicioasă, îi spuse însoțitorul ei.

Masa care le-a fost servită era într-adevăr foarte gustoasă, recunosc Mariette, uluită de mulțimea felurilor de mâncare. După ce își băură cafeaua, Francisco dădu semnalul de plecare. Peste câteva minute intrau din nou în atelier, unde domnea o răcoare plăcută, față de canicula de afară.

— Confecționezi și tu instrumente muzicale? îl întrebă Mariette.

— Nu. Tata nu m-a încurajat s-o fac. Și el a trebuit să renunțe la activitatea asta după ce firma s-a extins. Miguel se ocupă de magazin și eu conduc serviciul de export.

— Tatăl tău încă mai lucrează?

— Nu, dar urmărește permanent mersul afaceri?

— Câți muncitori folosiți?

— Zece. Fiecare din meseriașii noștri trebuie să facă douăsprezece instrumente pe an. Patru oameni sunt specializați în chitare flamenco, iar ceilalți fac numai chitare clasice.

Pe chipul Mariettei se zugrăvi mirarea.

— Dar e o cifră enormă, având în vedere gradul de tehnicitate al acestui gen de muncă! exclamă ea uluită.

— Într-adevăr, pentru construcția de instrumente muzicale e nevoie de timp și mult profesionalism...

În acel moment vorbi și Miguel.

— Sunt necesare mai multe zile pentru a fixa corzile și a le acorda. Veniți să vă arăt cum vopsim instrumentele, spuse el făcându-i semn cu mâna Mariettei.

Ea îl urmă într-o încăpere alăturată și nu-și putu stăpâni o exclamație de surpriză. Acolo se găseau, agățate de grinzi, zeci de chitare care străluceau în lumină. Era o imagine aproape feerică, își spuse ea, fascinată de acel spectacol neobișnuit.

Făcu un pas înainte și lovi din neatenție cu capul unul din instrumente.

— Ai grijă! strigă Francisco năpustindu-se spre ea.

Îi atinse ușor părul, ca și cum voia să se asigure că nu se lovise prea tare.

— Scuză-mă, îngăimă ea amețită.

El se dădu repede înapoi, mirat și el de rapiditatea cu care reacționase.

— Nu te doare nimic? o întrebă el cu o îngrijorare ciudată.

— Nu, totul e în regulă. Scuză-mă, sunt o împiedicată, continuă ea simțind că se înroșește ca racul la față.

Mângâierea lui Francisco trezise în trupul ei niște senzații intense, ca un

fel de arsură trecătoare.

Dar își regăsi treptat prezența de spirit și continuă să viziteze atelierul discutând cu Miguel.

Vopseaua trebuia aplicată pe lemn în așa fel încât să nu se modifice finețea sunetului și calitatea rezonanței, îi explică el.

Pentru a-și întări spusele, luă un instrument și începu să intoneze câteva note dintr-un cântec.

— Nu am prea mult talent, spuse el râzând. E rândul dumneavoastră, señor Francisco! insistă el întinzându-i chitara.

Francisco adoptă o mutră uluită, ezitând să accepte. Începu apoi să ciupească în silă corzile. Degetele i se miscau cu o dexteritate uluitoare, creând acorduri de o frumusețe sălbatică și tulburătoare. Inima Mariettei bătea puternic în timp ce admira figura fascinantă a lui Francisco. Apoi, el se opri brusc, spre nedumerirea tinerei. Ar fi putut să-l asculte ore întregi fără să se plictisească. Tehnica lui muzicală era fără cusur și scotea în evidență impulsivitatea temperamentului său.

Miguel păru mulțumit de demonstrație. Deși știa că n-ar fi avut niciun rost să insiste, Mariette nu se putu abține și o făcu:

— Te rog să cânți mai departe. E minunat... N-am știut că știi să cânți...

Trăsăturile lui Francisco se aspriră brusc.

— N-am cântat, am făcut doar o demonstrație a posibilităților acestui instrument, ceea ce nu e același lucru, spuse el pe un ton sec.

Răspunsul lui scurt nu o încurajă să mai insiste. Ea rămase tăcută, fiind conștientă de faptul că observația ei îl enervase pe Francisco. Ca să rupă atmosfera apăsătoare dintre ei, Miguel se apropie de Mariette.

— Vă conduc să vizitați micul nostru muzeu, îi propuse el deschizând o ușă.

Ea îl urmă și descoperi o încăpere cu pereții dați cu var. Niște uși mari, din sticlă, dădeau spre o grădină plină de verdeață. Se uită prin cameră și descoperi niște vitrine lungi, în care erau expuse instrumente vechi.

Francisco venise și el alături de ei și-i spuse Mariettei:

— Chitara face parte din moștenirea noastră culturală. Arabii sunt cei care au adus-o în Spania în urmă cu câteva sute de ani.

Vocea lui își recăpătase tonul afectuos. De câte ori vorbea despre muzică și despre tot ce avea legătură cu acest univers care îl pasiona, i se lumina privirea. Puse o mână pe umărul Mariettei și spuse:

— Vino cu mine. Vreau să-ți arăt ceva.

Tânăra tresări din nou la contactul cu degetele lui. El se scotoci prin buzunare și scoase o cheie pe care o vârî în broasca unei vitrine. După ce o deschise, luă cu mare atenție un instrument cu un aspect fragil și-l expuse la lumină.

— Asta este o vihuela. Datează din Renaștere... Poți s-o încerci.

Când îi atinse corzile, se auzi un sunet ciudat, destul de discordant după părerea ei. Începu să râdă, amuzându-se de încercarea ei stângace. Tânărul, care o privea cu îngăduință, își reluă șirul explicațiilor, comentând caracteristicile specifice fiecăruia din obiectele aflate în muzeul lui.

Făcu o pauză, apoi se duse în mijlocul încăperii unde, pe o măsuță joasă, trona o chitară așezată pe un pui de pernă din catifea roșie.

Mariette recunoscuse imediat stilul acesteia. Era făcută în atelierul marelui maestru Antonio Torres. Ea se apropie de instrument și-l privi fascinată:

— A fost o vreme când aveam două exemplare, observă tânăra cu o voce înăbușită.

Glasul i se frânsese subit. Se răsuci imediat pe călcâie și se duse cu pași mari spre fereastră. Abia atunci observă Mariette că Miguel dispăruse.

„Ne-a lăsat singuri din discreție, ca să-și vadă în continuare de treabă”, își spuse ea gânditoare. Silueta înaltă a lui Francisco se profila în cadrul ușii de sticlă. Stătea deoparte, nemișcat, ca pentru a-și ascunde frământările interioare.

Mariette ezită câteva secunde înainte de a se hotărî să se ducă lângă el. Oare ce putea să-i spună ca să-l aline? Își spuse ea emoționată de tristețea lui.

În încăpere se lăsă o tristețe apăsătoare, tulburată doar de zgomotul produs de briza care clătina din când în când crengile copacilor.

Când ajunse în preajma lui Francisco, simți că acesta parcă se mai liniștise. Trăsăturile feței i se mai destinseseră și linia severă a buzelor își recăpătase o expresie calmă.

— Vezi râul acela? o întrebă el brusc, arătând spre panglica argintie de apă care șerpuia printre stânci. E superb, nu-i așa?

Ea aprobă cu o mișcare a capului, încântată de splendoarea peisajului transformat de razele aurii ale soarelui aflat la apus. Priveliștea era spectaculoasă și părea să se modifice mereu sub efectul luminii.

Deodată, Francisco o trase spre el, luând-o de umeri cu o mișcare plină de tandrețe. Gestul lui, intenționat de data asta, dovedea dorința lui de a împărtăși cu ea frumusețea trecătoare a acelei clipe.

Ea acceptă îmbrățișarea lui, plină de emoție. Nu se auzea decât zgomotul produs de respirația lor. Niciunul din ei nu spuse vreun cuvânt cât rămaseră unul lângă altul, cu privirea pierdută în frunzișul întunecat al copacilor.

Apoi, oftând adânc, Francisco se întoarse spre ea. Jocul subtil al umbrelor și luminilor îi scotea în evidență trăsăturile regulate ale feței, conturul pomeților proeminenți și linia senzuală a buzelor.

Mariette îl privi fără să clipească, stăpânindu-și tremurul care o cuprinsese. Apoi, ca și când uitase de intimitatea minutelor dinainte, Francisco îi zâmbi aproape distant.

— Aș vrea să-ți arăt câteva curiozități ale orașului nostru, o anunță el depărtându-se de fereastră. Probabil că nu ai avut ocazia să le vezi în cursul plimbării de ieri...

Atunci când ieșiră din sala de expoziție, se auzea bătaia specială a unui ciocan. Îl găsiră pe Miguel aplecat asupra unui banc de lucru acoperit cu mici așchii de lemn.

— Îți mulțumesc, Miguel, îi spuse Francisco apropiindu-se de meșter ca să-i strângă mâna. Sper că nu te-a deranjat prea mult vizita noastră.

Miguel, care se oprise din lucru ca să-și ia rămas-bun de la ei, le zâmbi cordial.

— Nu, deloc! mai veniți pe la noi, Miss Olsen, îmi va face mare plăcere să stăm de vorbă, încheie el înclinându-se în fața ei.

După ce închise ușa atelierului, Francisco făcu câțiva pași pe trotuar, apoi își încetini mersul pentru a o aștepta pe

Mariette. Se lăsase seara, învăluind casele înalte cu un vâl albastrui.

Deodată, Mariette simți că îi este foarte foame. Organismul ei încă nu se obișnuise cu fusul orar și începea să fie târziu. Îi păru rău că nu putea să se întoarcă acasă la familia Lorca pentru a lua masa.

Ca și cum i-ar fi ghicit gândurile, Francisco îi spuse:

— Mergem să luăm masa de seară la un restaurant pitoresc, după ce ne vom termina plimbarea. Știi cum e obiceiul la noi în țară!

Mariette nu se putu abține să nu râdă la vorbele însoțitorului ei. Porniră din nou pe străduțele cartierului. După ce urcară o mulțime de trepte, meraseră în tăcere, bucurându-se de aerul curat al serii. Suflul ușor al brizei mângâia figura Mariettei și-i ciufulea părul ondulat care-i înconjura ca o aureolă tâmplele. Ca să evite un firicel de apă care susura în mijlocul drumului, sări brusc într-o parte. Francisco fu imediat lângă ea, sprijinindu-i brațul cu mâna. Continuă apoi să o conducă, având grijă să se ferească de pavajul alunecos sau de denivelările trotuarului desfundat din pricina ploii.

Deodată, Mariette scoase o exclamație de surpriză. Ajunseseră în vârful unei înălțimi care dădea spre o râpă impresionantă. Pe versanții stâncoși se zăreau niște case care păreau suspendate ca prin minune între cer și pământ. Fațadele erau împodobite cu balcoane din lemn înconjurate de balustrade din fier forjat minunat lucrate.

Rămasă cu gura căscată, tânăra stătu nemișcată, admirând cu încântare dar și cu un pic de spaimă acele case care dominau o prăpastie de câteva sute de metri adâncime.

— Nu-ți fie teamă, îi spuse Francisco pe un ton liniștitor. Casele astea se află aici de peste șase sute de ani și nu riscă să se prăbușească! Noi le spunem „casas colgades”, ceea ce înseamnă „case suspendate”. Vin mii de turiști aici ca să le admire. Nu mai trebuie să-ți spun cât de mult s-a dezvoltat comerțul! Se găsesc aici suveniruri sub formă de insigne, eșarfe și tricouri, comentă el ușor ironic. Tu ce-ți dorești, domnișoară Olsen?

O eșarfă frumoasă sau o scrumieră?

Se apropiase de ea și imita limbajul negustorilor care-și laudă marfa unei cliente.

Ea izbucni în râs când îl văzu cum se proteste.

— Îți mulțumesc, dar nu-mi place să port nimic pe cap și nici nu fumez! Nu vreau să cumpăr nimic.

— Ce păcat! Atunci... Îți pot propune să mă însoțești la restaurant?

Ea îi răspunse tot la modul glumeț, vorbind cu un accent american și mai pronunțat:

— Vă mulțumesc pentru această invitație fermecătoare, señor Lorca!

Francisco se uită fix la figura armonioasă a însoțitoarei sale. Ultimele raze de soare îi luminau trăsăturile feței, accentuându-i culoarea arămie a pielii. Jenată de insistența cu care o privea, își luă privirea de la el, rosind.

Cât de greu îi venea să-și ascundă emoția care o cuprinsese! Francisco își folosea farmecul și puterea de seducție cu priceperea unui bărbat obișnuit să placă femeilor.

Ce speranțe avea de la ea? S-o vadă cucerită de magnetismul lui, ca pe atâtea alte femei? Era pur și simplu indignată! Ca să se mai calmeze, se forță să respire mai rar și admiră privelistea panoramică superbă pe care o avea dinaintea ochilor, după care se întoarse încet la Francisco, aflat la câțiva metri distanță de ea.

El nu comentase nicidecum reacția ei. Oare înțelegea nevoia ei de singurătate? se miră Mariette uitându-se la el cu coada ochiului.

Francisco nu lăsa să se vadă nimic din ceea ce gândește, evitând să o privească mai mult. Îi făcu semn spre un restaurant cu o firmă deasupra ușii și o invită să intre înăuntru.

După ce fură conduși la o masă situată lângă niște uriașe uși de sticlă, Mariette putu admira pe îndelete peisajul. Valea începea să fie inundată de un val de ceață, acoperind reliefurile dimprejur cu o pânză alburie.

Francisco fu cel care vorbi primul.

— „Casele suspendate” datează din secolul al paisprezecelea, cel puțin așa se spune. Se mai zice că și regii veneau aici în timpul verii. Au fost transformate în muzeu de artă contemporană. Operele expuse sunt foarte criticate de unii. Eu unul le consider foarte interesante, încheie el cu un aer convins. Îmi vei spune ce părere ai și tu atunci când ne vom duce acolo să le vedem!

Mariette aprobă dând din cap. Nu mai era prost dispusă și atmosfera

liniștită din sală începuse să o calmeze și pe ea. Gândurile negre care o frământaseră ceva mai devreme dispăruseră.

Încet-încet, sala se umpluse de clienți, în special turiști străini care stăteau de vorbă cu voce tare. Vacarmul vocilor era amplificat de clinchetul tacâmurilor. Din când în când, ospătarii strigau unii la alții sau glumeau între ei în timp ce se întorceau din bucătărie cu brațele încărcate cu tăvi uriașe.

După ce își termină și desertul, Francisco deveni mai serios.

— Ești căsătorită? o întrebă el pe neașteptate.

— Nu, îi răspunse ea scurt.

De ce își puna oare Francisco întrebarea aceea? Unde voia să ajungă? Sperând că nu-și va continua interogatoriul, adoptă o atitudine degajată. Dar Francisco nu părea dispus să se oprească.

— Mai ai încă timp... continuă el cu sprâncenele ușor încruntate.

— Da, bineînțeles! recunosc ea ușor mirată.

Curiozitatea însoțitorului ei i se părea totuși deplasată!

Hotărâtă să pună lucrurile la punct, îi spuse cu o voce cam răstită:

— Nu cunosc modul de viață al spaniolilor, dar în Statele Unite majoritatea femeilor nu fac din căsătorie scopul principal al vieții lor.

El o privi cu un aer ironic.

— Ești cumva feministă?

— N-am de gând să discut acum despre acest subiect, dar pot să te asigur că mă pasionează munca pe care o fac. Deocamdată acesta este singurul lucru care mă motivează cu adevărat...

— Deocamdată spui? înseamnă că nu e pierdută orice speranță? o ironiză el ușor.

Insensibilă la remarca lui, Mariette se posomorî la față. Era frântă de oboseală. Seara aceea, care începuse atât de frumos, se termina cu un gust dulce – amarui.

Începu să regrete că nu refuzase invitația lui Francisco și nu se întorsese direct acasă la familia Lorca. Ar fi putut evita astfel o întrevvedere intimă care se termina atât de urât, își spuse ea dezamăgită.

Observând expresia ei încruntată, Francisco îi atinse ușor mâna.

— Îmi pare rău că te-am supărat, se scuză el cu o sinceritate dezarmantă.

Oare își bătea joc de ea din nou? se întrebă ea ridicând ochii spre ei. Când însă îi întâlni privirea, nu văzu în ea nici urmă de ironie.

Atunci își dădu seama că reacționează cu stângăcie. Întrebările lui Francisco nu aveau de fapt nimic jignitor...

— Nu, nu m-ai supărat, spuse ea zâmbind ușor. Să nu mai vorbim despre acest subiect.

— Ba da, n-am vrut să te supăr! Ești foarte frumoasă! Probabil că ai cucerit o mulțime de bărbați!

— Da, am avut și niște relații sentimentale.

— O iubire din adolescență? se interesă Francisco de parcă i-ar fi ghicit gândurile.

— Da...

Șederea în Spania îi amintise de Paulo. Erau amintiri îngropate în adâncul sufletului ei. Oftă adânc.

— Acum nu mă mai gândesc la asta, mărturisi ea ridicând bărbia în vânt cu mândrie.

— Totuși, astea nu sunt lucruri care se pot uita cu ușurință.

— Și tu ai suferit, nu-i așa? adăugă ea fără să vrea.

Își mușcă imediat limba de ciudă, înțelegând că atinsese un punct sensibil. Deși Francisco se întunecase brusc la față, acesta își reveni relativ repede.

Comentariul Mariettei îl afectase, era evident. Preț de câteva secunde văzuse că e dezorientat, dovedind o fragilitate pe care nu i-o bănuise până atunci...

Ea ezită puțin, corectând prin tăcere greșeala pe care o făcuse. În după-amiaza aceea, Francisco reacționase tot într-un mod de neînțeles. Imediat ce pomenise despre cele două chitare ale marelui maestru Torres se tulburase foarte tare. Devenind dintr-odată, foarte palid, se depărtase imediat de ea, ca să nu-i observe tristețea.

Atunci îi veni în minte lunga poveste a familiei Lorca, relatată de Rosa. Oare bunica ei istorisise faptele așa cum au fost ele sau dăduse frâu liber

imaginației ei bogate?

Până acum, Mariette nu-i prea luase vorbele în serios. Rosa avea obiceiul să schimbe foarte ușor faptele reale, din simpla plăcere de a înfrumuseța o poveste prea banală. Dar pentru prima oară începea să se îndoiască. Poate că Rosa se înșelase totuși.

În cele din urmă, Francisco rupse tăcerea și o întreabă care erau muzicienii ei favoriți. După tonul calm al vocii lui, înțelese că el considera incidentul închis pentru totdeauna.

Extrem de ușurată, Mariette continuă să stea de vorbă cu el și să se amuze de glumele lui. Atunci când restaurantul se goli aproape de tot, Francisco aruncă o privire la ceas.

— Am vorbit destul, spuse el zâmbind. Timpul a trecut foarte repede, nu ți se pare?

Fără să aștepte însă răspunsul Mariettei, el adăugă:

— Seara încă nu s-a terminat. Nouă, spaniolilor, ne place să hoinărim la ora asta... Mă întreb dacă nu cumva fermecătoarei mele musafire i-ar plăcea să asculte flamenco împreună cu mine, deși e o oră atât de înaintată...

Ea începu să râdă și acceptă grăbită.

Francisco achită în mod discret nota de plată, se apropie de tânără și-i trase, scaunul pe care șezuse. Apoi o luă de braț ca s-o conducă spre ieșire. Tânăra se înfioră brusc. Era o senzație tulburătoare pe care se străduia s-o mascheze cumva, dar care persista cu o intensitate ciudată și enervantă...

CAPITOLUL 6

Afară se mai răcorise și Mariette își încrucișă brațele înfiorată. Însoțitorul ei puse haina lui, care mirosea ușor a tutun, pe umerii ei goi.

Îți mulțumesc, șopti ea impresionată de atenția cu care o înconjura.

Peste câteva minute, Mariette recunoscuse uluită casa înaltă a familiei Lorca. Îl urmărise pe Francisco fără să fie atentă la drumul pe care mergeau, fiind prea dezorientată de labirintul străduțelor și pasajelor acoperite ca să-i mai pună întrebări.

— Așteaptă puțin, te rog, îi spuse Francisco după ce intră în holul casei.

Atunci când se întoarse, ținea într-o mână cheile de la mașină și în cealaltă un șal pe care i-l oferise Mariettei. Când îl desfăcu, tânăra scoase o exclamație de surpriză.

— E superb! șopti ea admirând țesătura fină împodobită cu desene pictate.

— A fost al mamei mele, îi spuse Francisco.

Mariette se înfășură în el încântată și luă loc lângă Francisco, în mașină. După ce demară, porni pe străzile întunecoase și liniștite.

— Vii des la Cuenca? îl întreabă ea vrând să rupă tăcerea.

— Călătoresc foarte mult, dar vin să-l văd pe tatăl meu cât de des e posibil.

— În ce țări ai fost?

— Am colindat prin toată Europa și mă duc adesea în Statele Unite. Am fost și în America de Sud. Evident, fac aceste deplasări în interes de afaceri. Dar tu? o întreabă el aruncându-i o privire scurtă.

Ea oftă ușor.

— Nu, din nefericire, eu ies destul de rar din New York. Afacerea noastră ne ține pe loc...

— Conduci firma împreună cu fratele tău, nu-i așa?

— Da.

— E singura persoană din familie care... începu să spună Francisco.

Mariette îl opri, râzând vesel.

— Martin lucrează împreună cu mine, dar clanul nostru familial e destul

de mare! Am o grămadă de unchi, mătuși, veri, ca să nu mai vorbim de bunica Rosa... încheie ea, revăzând parcă figura veselă a bunicii ei.

O umbră întunecă trăsăturile lui Francisco.

— Am avut și eu un frate...

Uluită că îi făcea confidențe despre acest subiect, Mariette tăcu, așteptând ca el să continue.

— Din nefericire el nu mai e printre noi...

Făcuse acea declarație cu un aer foarte trist.

— Îmi pare rău, spuse ea ușor stânjenită. Ce s-a întâmplat?

— Julio a părăsit casa tatălui meu fără să mai dea niciun semn de viață de atunci. Nu știm unde este, dacă e sănătos sau nu...

Vocea i se frânse, dar stăpânindu-și emoția, el continuă:

— Toate astea s-au petrecut în urmă cu mulți ani... Ții la fratele tău? o întrebă el.

— Da, foarte mult. Ne certăm destul de des pentru niște fleacuri, dar putem să punem bază unul pe celălalt atunci când sunt probleme de rezolvat, spuse ea cu convingere în glas.

— Uneori, eu și Julio ne certăm îngrozitor, continuă Francisco.

Tinerei i se păru că se ferește să vorbească mai mult, poate din sfială sau poate că evocarea acelor amintiri îl întrista prea tare.

O sclipire jucăușă luminează atunci privirea tânărului.

— Am niște veri la New York care se numesc Ramirez. Îi cunoști?

— E un oraș uriaș, e imposibil să...

Se opri, observând că el glumise.

— Nu e frumos să râzi de străini! Nu e drept! se plânse ea izbucnind în râs.

— Am impresia că ai totuși simțul umorului. Cred că ne vom înțelege...

Toată tensiunea dintre ei dispăruse dintr-odată. Continuară să stea de vorbă veseli, fără nicio rețineră. Limuzina mergea înainte pe un drum șerpuit. Văzând că ieșeau din oraș, Mariette se miră.

— Unde mă duci, Francisco?

— Nu prea departe. Aproape am ajuns.

Farurile străpungeau întunericul nopții, trasând un fascicul luminos

peste câmpie. Ajunseseră la o intersecție și Francisco o luă pe un drum îngust.

Deodată, Mariette se încordă în scaunul ei. Nu era nici țipenie de om prin împrejurimi și nicio casă locuită. Era paralizată de spaimă. Era singură, împreună cu un bărbat pe care abia îl cunoscuse... se afla în întregime la discreția lui. Câmpia aceea pustie o îngrozea, ea fiind mai obișnuită cu jungla unui mare oraș.

Tocmai se pregătea să-i pună întrebări lui Francisco, când el opri motorul, ieși din mașină și-i deschise ușa. O ajută să coboare, apoi trânti portiera cu un zgomot sec. Abia atunci auzi tânăra un zgomot înfundat de muzică amestecat cu vacarmul unor voci...

Oare ce căutau într-un loc atât de pustiu? se întrebă ea din nou, privind cu sfială în jurul ei.

— Vino după mine, o încurajă Francisco luând-o de mână.

Imediat, frica îi dispăru și-l urmă pe o potecă pavată cu piatră. În fața ei se înălța un țărm abrupt în care, atunci când se apropie mai mult, i se păru că zărește niște grote săpate în stâncă.

Nedumerită, se opri și-l întrebă despre ce era vorba.

— Sunt într-adevăr niște grote. Majoritatea peșterilor sunt goale, dar uneori sunt folosite de cerșetori sau plimbăreți ca să doarmă aici. Pe vremea când eram copil, îmi plăcea la nebunie să vin să mă joc prin zona asta. Inventam fel de fel de întâmplări nemaipomenite cu pirați și corsari și căutam niște comori misterioase.

Tăcu visător câteva clipe, după care încheie:

— Dar mai veneam și din alte motive. Vei înțelege imediat despre ce este vorba...

Rostise acele cuvinte pe un ton destul de enigmatic...

În timp ce se apropiau de grote, muzica se auzea din ce în ce mai tare. Vacarmul vocilor crescuse, dus mai departe de adierea caldă a vântului.

Deodată, niște lumini puternice străpunseră întunericul. O grotă uriașă fusese transformată în tavernă și sub copertina care o prelungea se vedeau niște oameni miscându-se.

Din când în când se auzeau strigăte care acopereau sunetul melodios al

chitarei.

Francisco o conduse pe partenera lui în cafenea și o invită să ia loc. După ce se așezară pe scaunele rustice în jurul unei mese acoperite cu o față de masă în carouri, Francisco îl strigă amical pe patron.

Acesta, un bărbat rotofei cu fața blajină, se grăbi să vină la masa lor.

— Ah, bienvenido, Francisco! Welcome señorita! adăugă el înclinându-se în fața Mariettei.

Apoi fură imediat înconjurați de clienți care le aduseră o sticlă de vin.

— Bună seara, Francisco! exclamă aceștia veseli. Hai să bem un pahar împreună!

Ospătarul reveni cu o tavă plină cu halbe, apoi dispăru în spatele barului. După ce rosti un toast cu prietenii lui, Francisco îi explică arătând spre scena din fața lor.

— Clienții obișnuiți vin aici să asculte flamenco în fiecare seară. Spectacolele astea nu au nicio legătură cu cele destinate turiștilor!

— Dar tu pari să faci parte dintre apropiații casei, se miră Mariette, uimită de primirea călduroasă pe care i-o făcuseră oamenii lui Francisco.

— Da, aici am învățat să apreciez cu adevărat chitara. Bineînțeles, mă trag dintr-o familie de muzicieni vestiți. Pe vremea când eram copil, trebuia să asist la concertele organizate de părinții mei. Nici nu-ți poți închipui cât de mult uram serile acelea! Mama mă obliga să port haine de ceremonie... Aveam impresia că sunt deghizat! se lamentă el aruncând o privire în direcția Mariettei.

Ea clătină din cap cu compasiune.

— Trebuie să fi fost destul de neplăcut, într-adevăr, șopti ea neputându-se împiedica totuși să zâmbească atunci când văzu expresia indignată a lui Francisco.

— De fapt, îmi plăcea muzica la nebunie.

Ea făcea parte din educația mea, dar nu puteam să sufăr ritualul mult prea artificial pe care mi-l impuneau părinții mei. Mă înțelegi? adăugă el privind-o drept în ochi.

Mariette aprobă în tăcere, sorbind în continuare vorbele partenerului.

— Făceam în așa fel încât să mă port cât puteam de urât până în

momentul în care, enervați la culme, tatăl și mama mea mă scoteau din cameră, ceea ce îmi și doream de altfel. Atunci, mă grăbeam să ajung la bucătărie, unde Manuela îmi pregătea o ciocolată fierbinte și îmi spunea povești, după care mă ducea în camera mea, spuse Francisco zâmbind. Adevărul e că îmi plăcea nespus de mult s-o aud pe mama descifrând partiturile. Era o harpistă excelentă și eu îmi petreceam ore în șir ascultând-o, stând pe covor la picioarele ei. Nu-mi plăceau însă adunările solemne și poza țeapănă a acelor oameni care adoptau o atitudine afectată și artificială.

Fără să dea atenție zgomotului din jurul lui, Francisco vorbi mai departe:

— Tatăl meu ținea cu tot dinadinsul să mă învețe să cânt la chitară clasică. Pe vremea aceea, fratele meu era un muzician cunoscut. Făcea repetiții zile în șir, închis în camera lui! Eu însă voiam să explorez lumea în care trăiam, simțeam nevoia de mișcare și acțiune. În lipsa părinților mei, fugeam adesea de acasă și veneam aici. Mă distram în grote, inventam jocuri imaginare...

— Dar peșterile se află departe de casa voastră! exclamă Mariette.

În ochii lui Francisco apăru o sclipire jucăușă.

— O luam pe o scurtătură... După ce am mai crescut, mi-am făcut prieteni. Patronul tavernei este țigan și mi-a făcut cunoștință cu membrii familiei lui, cântăreți și chitariști. Datorită lor am învățat să cânt la chitară. Asta se întâmpla cu mult înainte de a fi în stare să apreciez talentul muzical al fratelui meu. Și când în cele din urmă am înțeles cât de dotat era la acest capitol, era deja prea târziu, încheie el aproape în șoaptă.

Părea că e hotărât să nu-și mai continue povestirea... Mariette, care nu prea îndrăznea să-i pună întrebări, îl văzu pe patron venind spre ei. Puse în fața lor o carafă cu vin și, după ce schimbă câteva vorbe cu Francisco, plecă din nou în direcția barului.

Profitând de această întrerupere, Francisco schimbă repede vorba.

— Ai mai văzut vreun spectacol de flamenco?

— Nu.

— Atunci, dă-mi voie să-ți spun despre ce este vorba. Flamenco nu e doar un gen muzical, ci și o adevărată filosofie, o anumită stare de spirit

care poate fi cu greu exprimată în cuvinte. Țiganii originari din Andaluzia sunt cei care au păstrat intacte aceste tradiții. Flamenco le aparține lor, dar și arabilor, care l-au adus cu ei aici, și evreilor. Muzica asta exprimă sentimentele tuturor oamenilor rătăcitori prin lume, ale tuturor celor care se simt dezrădăcinați din locurile lor de baștină.

Sorbi câteva înghițituri de vin, după care continuă:

— Flamenco e format din patru elemente: cante, care înseamnă cântecul și e în general foarte melancolic, baile, dansul, căruia din păcate i s-a alterat spiritul din rațiuni comerciale și turistice. Partea instrumentală se numește toque și e un mod foarte special de a ciupi corzile chitarei. Ritmul și tehnica sunt diferite de interpretarea clasică. Jaleo, acompaniamentul, se face cu bătăi din picioare și din mâini.

— Să nu uităm de castaniete! interveni Mariette.

— Bineînțeles! spuse el aruncându-i o privire mirată.

— Am încercat să le folosesc încă de pe vremea când eram copil, dar n-am avut succes, îi mărturisi ea râzând. Bunica mea Rosa avea așa ceva acasă la ea și eu eram fascinată de ele.

— Nu te-aș ajuta cu nimic dacă aș încerca să te învăț. Instrumentul ăsta e un mister total pentru mine!

În sală nu mai era un zgomot atât de mare. Când se întoarse, Mariette îl văzu pe patronul tavernei discutând înfocat cu un bărbat care ținea o chitară în mână, uitându-se cu coada ochiului la Francisco.

Acesta din urmă nu observase scena și rămăsese pe loc, cu spatele sprijinit de spatele scaunului.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă el văzând expresia întristată a partenerei lui.

În clipa în care ea se pregătea să răspundă, în jurul lor răsunară aplauze puternice. Pe scenă se urcară doi bărbați și două femei îmbrăcați în haine sclipitoare. Dansatorii purtau costume mulate pe corp și se mișcau cu o grație de felină.

După ce se prezentară în fața asistenței, începură să danseze în timp ce vocile sfâșietoare ale cântăreților intonau un cântec de jale. Apoi muzicianul, care se așezase pe una din laturile estradei, începu să

mângâie corzile chitarei cu o violență ciudată.

Mișcările trupului său urmăreau ritmul melodiei, uneori lent, alteori îndrăcit.

Cu ochii pe jumătate închiși, părea căzut într-o stare vecină cu transa.

După ce se stinseră ultimele note, întreaga asistență își ținu răsuflarea înainte de a începe să ovaționeze și să fluiera.

Fascinat de frumusețea spectacolului, Francisco nu făcuse nicio mișcare. Se întoarse apoi spre Mariette. Trăsăturile feței ei, iluminate de plăcere se relaxară și tânăra părea fericită.

Deodată, se făcu tăcere în sală. Una din dansatoare se întoarse în fața perdelelor de catifea roșie. Se mlădia cu mișcări senzuale, ținând capul sus cu mândrie, apoi bătea din palme în ritmul muzicii.

Șalul pe care îl purta în jurul umerilor îi alunecă și-i dezveli decolteul adânc al rochiei.

Era un dans sălbatic și armonios în același timp, care se potrivea perfect cu muzica pasionată care umpluse sala. Femeia se răsucea, se învârtea, cu părul lung răsfirat pe umeri. Când Mariette își dezlipi privirea de la scenă pentru a se uita pe furiș la Francisco, fu mirată de emoția care pusese stăpânire pe acesta.

Se întoarse din nou la spectacol, lăsându-se cucerită de forța cuceritoare a flamencoului. Deodată, pe scenă apărură două dansatoare. Era uimitor de frumoasă și superbul păr blond care îi flutura pe umerii bronzăți de soare o făcea să semene cu o zeiță nordică.

În clipa aceea, Mariette îl auzi pe Francesco scoțând o exclamație înăbușită. Pălise îngrozitor la față și se uita la tânără de parcă ar fi văzut o fantomă.

Uluită de reacția lui, Mariette se uită la el fără să spună nimic. Francisco luă nervos paharul și sorbi câteva înghițituri de alcool ca să-și mascheze tremurul mâinilor.

Spanioloaica își termină dansul în uralele mulțimii și se îndreptă spre cântăreț ca să schimbe câteva cuvinte cu el. Profitând de pauză, Mariette se aplecă spre Francisco, îngrijorată.

Ce s-a întâmplat, Francisco?

Timp de o fracțiune de secundă, i se păru că vede în ochii lui întunecați o tristețe imensă, dar foarte curând acesta abordă din nou o atitudine indiferentă.

— N-am nimic, spuse el liniștit. Am văzut doar pe cineva pe care nu mă așteptam să-l întâlnesc aici... Nu-ți face probleme pentru mine... Mai bine privește la Isabel, care se întoarce acum pe scenă.

— Isabel?

— Da, tânăra care a dansat mai devreme.

În acea clipă clienții tăcură, și în liniștea care se așternu după zgomotul glasurilor acestora, Isabel se apropie de public.

Muzica se auzi din nou, aspră, sălbatică și pasionată. La început mai încet și apoi cu un fel frenezie, dansatoarea se mișca grațios pe estrada din lemn. Bătăile din picioare făceau să vibreze podeaua în timp ce mâinile manevrau castanietele împodobite cu o panglică fină de mătase. Melodia deveni din ce în ce mai suavă și încet-încet, Isabel își croi drum printre spectatori.

Printre aplauze, se apropie de masa lui Francisco și a Mariettei, fără să-și întrerupă dansul, își scoase trandafirul roșu ca sângele din păr și-l aruncă pe masă, chiar în fața lui Francisco.

Sala reacționează strident, ovaționând. Francisco luă floarea, o duse la buze și apoi i-o întinse tinerei. El zâmbea, fiind în mod evident vrăjit de Isabel, observă Mariette întunecându-se la față.

Dansatoarea îi trimise o bezea și dispăru în spatele cortinei care ascundea culisele scenei. Muzica se opri, semnalând astfel sfârșitul spectacolului.

Prost dispusă, Mariette se răsuci spre însoțitorul ei.

— Unde e garderoba? îl întrebă ea pe un ton aspru.

— La intrare, în stânga, îi spuse el trăgându-și scaunul ca să se ridice. Vin cu tine.

— Nu, mulțumesc. N-are niciun rost.

După aceea, își croi drum printre clienții tavernei. Când ajunse în încăperea îngustă în care se găseau agățate hainele, scoase un oftat de ușurare. În sfârșit, era singură!

Pe unul din pereți se găsea o oglindă.

Își privi imaginea reflectată în ea și se pieptănă cu gesturi nervoase. Peste câteva zeci de secunde furia o părăsise, și deja îi părea rău că se purtase prosteste.

Francisco era un bărbat extrem de seducător. Era deci normal ca femeile să fie atrase de fizicul lui arătos... Probabil că Isabel fusese amanta lui, sau poate mai era și acum, își spuse ea închizându-și geanta cu un zgomot sec.

Deodată, fu cuprinsă de un sentiment de lehamite. Avea impresia că pierduse ziua degeaba și se pusese într-o situație stânjenitoare. Venise la familia Lorca de foarte puțin timp, abia de trei zile, calculă ea în gând. N-avea dreptul să-i pretindă lui Francisco să aibă relații numai cu ea! Totuși gelozia pe care o simțise ceva mai devreme îi dovedea că sperase ceva anume din partea lui Francisco. Dar despre ce era vorba? se întrebă ea enervată de inconsecvența propriilor ei gânduri.

După ce ieși de la garderobă, se îndreptă spre partenerul ei din seara aceea care stătea în picioare lângă masă, părând că o așteaptă.

— Vrei să ne întoarcem acasă? o întrebă el cu un aer seducător.

— Da, îi răspunse ea rece.

Pe drumul de întoarcere, ea nu scoase niciun cuvânt. Francisco însă, părând hotărât să nu ia în seamă proasta dispoziție a pasagerei lui, fredona încet o melodie, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Curând ajunseră la primele case din oraș și Francisco o luă pe una din străzile principale.

— Aș vrea să te duc într-un loc pe care nu-l știi încă... începu să spună Francisco.

Aruncă apoi o privire prudentă în intersecție și o luă pe o stradă care ducea afară din oraș. Merseă vreme de câteva minute până când ajunseră în vârful coastei.

Mariette se întrebă care puteau fi motivele acelei escapade nocturne. Ziua fusese extrem de lungă și se simțea obosită, dar refuză să-i ceară lămuriri lui Francisco. Era invitata lui. I se părea mai prudent să se supună fără să crâcnească tuturor capriciilor lui... Măine, însă, va adopta o poziție

mult mai fermă față de el.

Va avea grijă pe viitor să nu mai accepte o întrevvedere între patru ochi cu el. Mariette nu se simțea în măsură să înfrunte un ca Francisco. O tulbura mult prea tare... Imediat ce luă această hotărâre, se simți mai ușurată. Mașina era parcată pe zona pietonală a drumului, așa că Francisco o luă înainte și-i deschise ușa. Atunci când ea ajunse lângă el, scoase o exclamație de admirație. Priveliștea care se oferea vederii lor era superbă. Sub ei, străluceau luminile din Cuenca. Vălul de ceață care acoperea luna se risipi treptat, lăsând să se vadă câmpia pe o distanță de câțiva kilometri în jurul lor.

— E splendid! șopti Mariette cu răsuflarea tăiată.

Datorită emoției, furia și răceala față de el dispărură ca prin farmec. Mariette se sprijini cu brațele de parapetul din metal și admiră viziunea aceea de basm.

Deodată, Francisco o prinse de mijloc și, fără ca ea să mai aibă răgazul să protesteze, o trase la pieptul lui. Derutată, Mariette se ghemui în brațele lui puternice. Inima îi bătea sălbatic în piept în timp ce partenerul o săruta ușor pe tâmpile. Apoi, acesta o mângâie pe ceafă și șopti:

— Ești atât de frumoasă, Mariette.

Buzele li se împreunară într-un lung sărut pasionat. Degetele lui Francisco îi atinseră pielea fină și delicată a obrazilor, ca și cum ar fi vrut să se asigure că tânăra se afla într-adevăr acolo, lângă el.

Se depărtă de ea pentru câteva clipe și o privi cu înfocare, după care o înlănțui din nou cu brațele sale și o sărută cu patimă.

Ea simțea cum trupul însoțitorului ei fremăta la unison cu al ei. Când îi dădu drumul din îmbrățișare, fu cuprinsă de o senzație de amețeală și, clătinându-se pe picioare, se sprijini o secundă de pieptul lui.

Atunci se depărtă brusc de el, devenind conștientă de faptul că dăduse dovadă de slăbiciune. De ce oare cedase atât de ușor acestui bărbat tulburător și fascinant?

Oftă adânc. Încă o dată, uitase hotărârea pe care o luase. Fusese de-ajuns ca el s-o ia în brațele lui ca să...

— Mariette, șopti el, ce s-a întâmplat?

Vocea lui vibrantă răsuna în liniștea nopții, făcând să renască în ea emoțiile pe care se străduia din răputeri să le alunge.

Francisco o luă din nou în brațe. Atunci când ea ridică ochii spre el ca să-i vadă fața, o aură de lumină argintie îi lumina trăsăturile, accentuând virilitatea expresiei lui.

El o fixa cu intensitate, poate în căutarea unui răspuns sau a unui semn de încurajare. Cuprinsă de o tulburare imensă, Mariette continuă să se uite la el, sfâșiată de gânduri contradictorii.

Niciodată până atunci nu mai simțise o asemenea atracție pentru un bărbat, dar viața o învățase să nu aibă încredere în nimeni.

Nu își jurase că va păstra distanța față de el și că se va purta cu el într-un mod cât mai rezervat?

— Situația asta e de-a dreptul absurdă, spuse ea deodată, cu o voce nesigură.

— Oh, nu! Nu e nimic absurd, dimpotrivă. Ai apărut în viața mea într-un mod extrem de neașteptat și eu nu pot decât să mă bucur de asta...

— Dar mă cunoști foarte puțin, îngăimă ea în speranța că îi va deschide astfel ochii...

— Nu contează! Știu ce îți place, îți admir inteligența și frumusețea...

Abia își termină fraza și își lipi buzele de gura ei într-un sărut de care ea nu se putea feri. De altfel nici nu prea avea chef să-i opună rezistență. Mângâierile lui Francisco, blândețea pe care o răspândea ființa lui nu o făceau să-și dorească altceva decât să rămână pentru totdeauna în brațele lui.

— Poate că ai dreptate, spuse el în cele din urmă. Întâlnirea noastră are o anumită doză de nebunie, dar spaniolii nu sunt niște oameni prea celebri. Se lasă dominați de pasiune... observă el punându-i șalul înapoi pe umeri.

Mâinile lui întârziară o vreme pe părul ei bogat și apoi coborâră cu tandrețe pe ceafa acesteia. Ea se înfioră, înțelegând că tremurul care o cuprinsese nu se datora răcorii nopții.

Ca hipnotizată de atingerea mâinii lui, simți un val de dorință explodând în trupul ei, care reveni cu o persistență aproape obsedantă și dureroasă.

— N-are rost să ne opunem acestei nebunii, îi șopti atunci Franscisco.
Vreau să mergem până la capătul acestei aventuri minunate.

— Abia dacă ne cunoaștem, spuse ea fără prea multă convingere.

**EL O STRÂNSE LA PIEPTUL LUI, DAR DE DATA ASTA NU ÎNCERCĂ S-O SĂRUTE.
REVENIRĂ LA MAȘINĂ ÎMBRĂȚIȘAȚI CU TANDREȚE ȘI PESTE CÂTEVA MINUTE
PĂRĂSEAU ACEL LOC VRĂJIT. MARIETTE STĂTEA TĂCUTĂ ÎN SCAUNUL EI, PRIVIND
CUM DRUMUL SINUOS DEFILEAZĂ PRIN FAȚA EI. UITASE DE EVENIMENTELE
NEPLĂCUTE ALE SERII: APARIȚIA LUI ISABEL, DANSATOAREA DE FLAMENCO, ȘI
GELOZIA CARE O CUPRINSESE ÎN CLIPA ACEEA... CU OBRAZUL LIPIT DE
FEREASTRĂ, NU SE MAI GÂNDEA DECÂT LA FRANCISCO ȘI LA BUCURIA DE A SE
AFLA ÎMPREUNĂ CU EL...**

CAPITOLUL 7

**MARIETTE AUZI ȘOAPTE ÎNĂBUȘITE ȘI ZGOMOT DE PAȘI PE HOL. DESCHISE
OCHII, DAR SIMȚINDU-SE ÎNCĂ SOMNOROASĂ ȘI LĂSÂNDU-SE ISPITITĂ DE
CĂLDURA AȘTERNUTULUI, AȚIPI DIN NOU.**

Îi se păru că e chemată. Charlie îi striga numele... Ea fugea de rupea pământul pe străzile întunecoase din Cuenca. Se întorcea din când în când să vadă dacă următorul ei renunțase la vânătoria aceea nebunească. Dar nu! El era pe urmele ei, ținând în mână o hârtie pe care era scris cu litere imense cuvântul „testament”.

Coșmarul reuși s-o trezească. Mariette ieși speriată din toropeala somnului și aruncă o privire ceasului de pe noptieră. Era ora prânzului!

Imediat, fu cuprinsă de un sentiment de jenă și de vinovăție. Nu venise la Cuenca în vacanță, ca s-o uite Dumnezeu în pat! se certă ea.

Aruncă repede pătura de pe ea și se repezi la măsuța de toaletă. Nici nu se așezare bine în fața oglinzii, că auzi niște bătăi în ușă.

Înainte să deschidă, își puse un halat pe ea și strigă:

— Intră!

— Buenos días! spuse Manuela intrând în cameră. Doriți să vă servesc micul dejun?

Temându-se ca menajera să nu-i reproșeze faptul că se trezise târziu, Manuela preciză imediat:

— Nu vreau să-ți dau prea mult de lucru. Îmi pare rău că m-am trezit atât de târziu. Voi ieși în oraș și voi lua masa la restaurant.

Manuela zâmbi radios.

— Dar nu e nicio problemă! Mi-ar face plăcere să vă pregătesc ceva de mâncare. Nu v-a deranjat zgomotul?

Fără să mai aștepte răspunsul Mariettei, ea continuă:

— Atunci când ești tânăr, simți nevoia să dormi mai mult. Aveți un motiv foarte întemeiat să dormiți. Sunteți în vacanță și trebuie să vă bucurați de fiecare clipă...

— Adevărul e că am venit aici pentru afaceri, dar încerc să îmbin plăcutul cu utilul, mărturisii Mariette, simțindu-se recunoscătoare pentru amabilitatea Manuelei. Mă îmbrac și cobor cât mai repede posibil.

După ce ușa fu închisă în urma menajerei, Mariette se spală rapid și își puse în grabă o rochie. Atunci când ajunse în sufragerie, Ernesto, care stătea la masa lungă din lemn, își ridică nasul din ziar.

— Bună dimineața, copila mea dragă, ia loc! Manuela îți va aduce cafeaua într-un minut.

Într-adevăr, menajera apăru imediat, ducând în brațe o tavă încărcată cu o cafetieră aburindă, pâine prăjită și un castronel cu dulceață de portocale.

În timp ce savurau mic dejunul adus de Manuela, cei doi stăteau de vorbă în mod cordial. Mariette tocmai își termina cea de a doua ceașcă de cafea când îl întrebă pe Ernesto:

— Aș vrea să discut cu Francisco și cu Charlie, știți cumva unde sunt?

Gazda ei se încruntă și-i spuse:

— Au plecat la Madrid și vor rămâne acolo până la sfârșitul săptămânii.

Pe figura Mariettei se zugrăvi o expresie uluită.

— Oh! Nu poate fi adevărat! explodează ea brusc.

Furia și indignarea se amestecau în mintea ei. De fapt, nu știa ce o enerva mai mult: faptul că Charlie nu-i vorbise încă despre testamentul lui Henrik, deși se folosisese de acest argument pentru a o determina să meargă în Spania, sau că Francisco plecase la Madrid fără să-și ia rămas-bun de la ea după seara intimă petrecută împreună...

Ernesto se uită înțelegător la tânără, conștient de nedumerirea ei.

— Se vede că vestea asta nu-ți prea place, dar poate că explicațiile pe care le vei primi îți vor mai atenua șocul pe care ți l-a produs, îi sugeră el cu voce liniștitoare.

Oare ce explicații avea de gând să-i dea? își spuse Mariette oftând adânc.

În clipa aceea Ernesto agită un clopoțel din argint aflat pe masă. Peste câteva secunde apăru Manuela.

— Ce doriți, señor?

— Te rog să aduci domnișorei Olsen mesajul care i-a fost lăsat!

Atunci când menajera se întoarce, ținea în mână un plic alb pe care i-l întinse lui Mariette.

Ea îl luă uimită și citi scrisoarea, recunoscând imediat scrisul caligrafic al lui Charlie.

„Dragă Mariette.

Am încercat să dau de tine toată ziua de ieri, dar a fost în zadar. A sunat fratele tău ca să se asigure că totul e în regulă cu tine. I-am spus că șederea ta aici se desfășoară fără probleme până în prezent și că va primi curând scrisoarea pe care i-ai trimis-o. Plec în zorii zilei la Madrid unde sper să rezolv problemele despre care ți-am vorbit înainte să plecăm din Statele Unite. Sunt sigur vă voi fi în măsură să-ți ofer mai multe informații în acest sens atunci când mă voi întoarce.

Până atunci probabil că vei reuși să lămurești afacerea chitarelor cu ajutorul lui Ernesto. Ai grijă de tine”, încheia el și semnase mai jos.

După ce termină de citit, se întoarce spre bătrân care se îndepărtase discret cu câțiva pași de ea.

— Aș vrea să vă cer un serviciu, spuse în cele din urmă Mariette.

— Te rog, îi răspunse Ernesto uitându-se fix la ea. Spune-mi ce pot să fac pentru tine.

— Aș dori să dau un telefon în Statele Unite, dacă n-aveți nimic împotrivă. Plătesc contravaloarea convorbirii.

Ernesto ridică brațele în sus și se uită la ea cu un aer muștrător.

— Să fim serioși, copila mea, aici trebuie să te simți ca acasă la tine! Nu se pune problema să mă despăgubești pentru nimic.

— Vă mulțumesc foarte mult, spuse ea, emoționată de amabilitatea lui. Aș mai avea nevoie să aflu numele persoanei care s-a ocupat de expedierea instrumentelor în străinătate. Trebuie să clarific această problemă.

— E foarte simplu. Îl voi contacta mâine pe acest individ și-ți voi stabili o întâlnire cu el. Pot să vin și eu, dacă vrei.

— Oh! Nu vreau să vă deranjez. Ar putea să vină Carlos cu mine?

— Desigur!

Deodată, Ernesto exclamă:

— Oh! Uitasem să-ți dau asta!

Luă o foaie de hârtie de pe masă și i-o întinse Mariettei.

— Tânăra care a sunat voia să ia neapărat legătura cu tine. I-am notat numărul de telefon și adresa.

Fața Mariettei fu luminată brusc de un zâmbet.

— Da, este vorba despre o prietenă de-a mea, Elisabeth Rico. Stă de o vreme la Cuenca și i-am scris înainte să plec din Statele Unite anunțând-o că vin aici. Îi voi face o vizită cât mai curând posibil, spuse ea bine dispusă. Vă mulțumesc că ați preluat mesajul.

— Mai am și asta pentru tine. Nu știi despre ce este vorba, continuă bătrânul dându-i o cutie lungă legată cu o panglică din mătase albastră.

Mariette desfăcu mirată ambalajul și descoperi o superbă gardenie albă. Sub petalele acesteia era vârat un cartonaș purtând semnătura lui Francisco.

Tânăra ardea de nerăbdare să se retragă în camera ei și să citească în liniște bilețelul de la Francisco, dar se abținu și se așează din nou pe scaun. Ernesto conversă o vreme cu ea, apoi se ridică în picioare, scuzându-se.

— Nu vreau să te mai rețin, pentru că știu că ai un program foarte încărcat astăzi. Eu mă duc să-l caut pe Carlos.

— Am înțeles. În orice caz, vă sunt foarte recunoscătoare pentru ajutorul pe care mi-l acordați: mulțumesc pentru ospitalitate, șopti ea însoțindu-l până în holul casei.

— Sunt încântat să te primesc sub acoperișul meu, spuse el privind-o în ochi.

Mariette avea impresia că observă o sclipire amuzantă în ochii lui. Probabil însă că i se păruse! Totuși, îi făcuse impresia că rostise ultimele cuvinte cu un sens ascuns.

După ce se despărți de Ernesto, se duse repede în camera ei, mângâind cu degetele petalele fine ale gardeniei. Un miros delicat și subtil se răspândise în încăpere.

Cu o zi înainte, Francisco îi dăruise un crin portocaliu, probabil un simbol al forței și pasiunii, dar această floare imaculată amintea de puritate și inocență, dar și de fidelitate.

Oare ce semnificație aveau acele daruri? se întrebă ea gânditoare. Deodată scena care se petrecuse cu o seară în urmă îi reveni în minte cu o

intensitate uimitoare.

Revedea figura armonioasă și privirea înfrigurată a lui Isabel, care o căuta pe cea a lui Francisco. Nu-i aruncase o floare pe care el o acceptase ca și cum era obișnuit cu acele mărturii de atenția de care se bucura?

La început, apariția dansatoarei în mijlocul cântăreților îl mirase pe Francisco. Nu-și putuse ascunde uimirea când o recunoscuse pe frumoasa spanioloaică. Poate din cauză că avuseseră o relație în trecut și nu se aștepta să o vadă în taverna aceea? se întrebă ea din nou.

Dar această ipoteză era absurdă. Francisco venea des la cafeneaua aceea și era normal să știe numele artiștilor care realizau spectacolul. Tebuia să găsească o altă explicație, încheie ea trântindu-se într-un fotoliu.

Adevărul era că se simțise jenat din pricină că fusese văzut în compania Mariettei. Da, asta era singura interpretare posibilă! Păruse că încercase să se strecoare printre clienți cu o discreție care o mirase pe tânără. Și când bărbații aceia se apropiaseră de ei ca să le ofere vin, Francisco nu-și putuse ascunde iritarea. Stânjeneala îi trecuse repede, dar reacția lui nu scăpase însoțitoare.

Cartonașul care însoțea gardenia îi atrase din nou atenția. Citi de câteva ori ce scria pe el: „Nu mă uita. Mă voi întoarce...”

Francisco îi lăsase acest semn de speranță, dar cu cât i se întipăreau mai mult în minte cuvintele, cu atât devenea mai hotărâtă. Înainte de el, se lăsase prinsă în capcana iubirii de prea multe ori și din nefericire, consecințele fuseseră dramatice pentru ea.

Mariette rămăsese de la acele aventuri sentimentale cu un gust amar și sentimentul cumplit că fusese păcălită.

Oftă adânc. Era adevărat că Francisco era altfel, dar senzațiile pe care i le stârnea semănau cu cele pe care le simțise și înainte... Nu va mai trece niciodată prin asemenea momente, se jură ea ridicându-se de pe scaun.

Sărutările lui Francisco o tulburaseră teribil. Cândva se va gândi la seara pe care au petrecut-o împreună cu toată distanța necesară. Va fi o amintire minunată, își spuse încercând să alunge imaginea lui Francisco din minte, dar nu se va petrece nimic mai mult între ei! Se va opune din

toate puterile...

De altfel, va trebui să se pună pe treabă fără întârziere și să-și păstreze mintea limpede. Doar venise la Cuenca pentru a rezolva niște probleme urgente!

Nu! decretă ea cu un aer înverșunat. Nu se va lăsa sub nicio formă amețită de atmosfera romantică a Spaniei, neglijându-și din cauza asta munca...

La sfârșitul săptămânii își va lua rămas-bun de la Francisco, mulțumindu-i politicos pentru ospitalitatea lui. Până atunci, probabil că acesta va înțelege că nu va ceda avansurilor lui.

Luă cu gesturi de automat vaza din cristal pusă pe comodă, o umplu cu apă și puse în ea floarea imaculată...

În cursul zilelor care urmară, Mariette încercă să câștige timpul pierdut. Păzită de taciturnul Carlos, se duse în mai multe rânduri la atelierul de confecționat chitare. Aici domnea o agitație comparabilă cu cea dintr-un stup de albine aflate în plină activitate. Muncitorii, aplecați asupra bancurilor lor de lucru, dădeau scândurile la rindea, apoi șlefuiau suprafața lemnului cu mișcări atente. Unii din ei, aflați în clădirea de alături, terminau de lăcuit chitarele agățate de grinzi.

Deși misterul dispariției celor două chitare încă nu fusese dezlegat, Mariette dădu o nouă comandă destinată unor clienți din New York. După ce studie cu grijă schema pe care i-o prezentase Mariette, Miguel își dădu acordul. Planurile vor fi respectate întocmai, conform exigențelor muzicienilor americani, îi spuse el cu obișnuita lui politețe.

Apoi o prezentă șefului serviciului de export, un bărbat cu maniere foarte alese, care o conduse imediat în biroul lui și-i prezentă un teanc de documente datate, purtând ștampilele oficiale ale vămii americane. Nu mai exista nicio urmă de îndoială! Actele confirmau că instrumentele expediate din Spania ajunseseră în Statele Unite. Primirea acestora fusese înregistrată cu acte în regulă la sosire.

Atunci, ce se întâmplase cu coletul după aceea? se întrebă Mariette, înțelegând imediat că cei din familia Lorca puteau fi eliberați de orice

responsabilitate în această afacere...

Dacă fusese făcută o greșeală, aceasta nu se comisese pe teritoriul spaniol. Acum, proba fusese făcută. Era de datoria Mariettei și a lui Charlie să descopere din ce cauză instrumentele nu fuseseră livrate depozitului lor.

Foarte convins că avea perfectă dreptate, Francisco ceruse în mai multe rânduri să-i fie plătite chitarele. Și Mariette își amintea foarte bine cât de insistentă fusese ultima scrisoare...

Dar deși se temuse să dea ochii cu Francisco, pentru a nu fi nevoită să suporte vorbele lui grele, el dăduse dovadă de un exces de amabilitate.

Probabil că avea obiceiul de a se arăta la început oarecum rezervat, înainte de a trece la atac.

Deodată, Mariette revăzu figura lui Francisco, trăsăturile lui seducătoare și privirea intensă. Se apropia de ea și își lipea încet buzele de ale ei. Se înfioră și alungă din minte acea viziune tulburătoare. Gândurile ei luau o întorsătură cam periculoasă! se dojeni ea continuând discuția cu interlocutorul ei.

Peste câteva minute, ieșea din atelier, după ce făcuse rost de copiile actelor vizate de serviciul de vamă.

Îmbinând utilul cu plăcutul, profită de soarele după-amiezii ca să viziteze catedrala din Cuenca și rămase uimită în fața formelor maiestuoase care se înălțau spre cer. Sub arcadele uriașe care răsunau sub pașii ei, rămase în admirație în fața unei statui, La Dolorosa, executată de sculptorul Pedro de Mena. În acea lucrare, artistul știuse să dea Fecioarei, doborâtă de durere, o expresie de o tristețe covârșitoare, însoțită totuși de o anumită demnitate...

Se duse din nou și la „casele suspendate”, ca să vadă muzeul de artă contemporană, amintindu-și că totuși Francisco insistase să meargă împreună. În definitiv, el era la Madrid, reținut cu afaceri și nimic nu lăsa să se creadă că-și va mai aminti de propunere, atunci când se va întoarce!

Apoi își petrecuse o altă după-amiază stând la taifas cu Elisabeth, o tânără cu pielea bronzată și părul lung, pe care o cunoscuse pe vremea când erau amândouă studente.

Elisabeth se îndrăgostise la nebunie de un spaniol pe care-l întâlnise în campusul universitar cu trei ani în urmă. Se căsătoriseră și se stabiliseră în orașul natal al lui Antonio, Cuenca.

Când cele două prietene se găsiră una în fața celeilalte, se îmbrățișară cu afecțiune, încântate să se întâlnească după o atât de lungă despărțire.

— Apartamentul tău e superb! exclamă Mariette, impresionată de mobila din încăperile acestuia. Nu prea aduce cu chichineața mizerabilă pe care o împărțeam odinioară.

— Într-adevăr, îi răspunse Elisabeth zâmbind. Am fost nevoită să scap de afișele și de amintirile mele... Dar să știi că sunt foarte fericită...

Văzând figura calmă și relaxată a prietenei ei, Mariette nu se îndoi nicio clipă că lucrurile n-ar sta așa.

— De unde ai mobila asta nemaipomenită? o întrebă Mariette, admirând bufetul vechi și minunat lucrat care împodobește colțul salonului.

Mai era și o comodă din lemn negru deasupra căreia agățase un tablou care reprezenta un peisaj de iarnă. Era o pictură destul de naivă, dar era executată cu un real talent artistic.

— O parte din mobilier o avem de la familia lui Antonio, preciză Elisabeth. Cu excepția aceluia birou care a fost al bunicii mele. Tabloul acesta a fost pictat de mama... Când mă uit la el îmi aduc aminte de vremurile trecute...

— Ți-e dor de acasă? se interesează Mariette.

— Uneori, dar drumul până în Statele Unite nu durează prea mult cu avionul. Am fost deja de mai multe ori în Connecticut, dar încă nu am avut ocazia să merg la New York.

— Ce părere au părinții tăi despre căsătoria ta? S-au obișnuit cu ideea să te știe atât de departe de ea?

— Oh, mama a fost pur și simplu șocată! mărturisi Elisabeth râzând. Se va rezolva însă totul atunci când își vor vedea primul nepot sau prima nepoată.

Pe fața lui Elisabeth se citea mândria.

— Vrei să spui că... vei... îngăimă Mariette, uitându-se lung la prietena ei.

— Da! Bebelușul se va naște în octombrie.

— E minunat! Mă bucur pentru tine, spuse Mariette strângând-o în brațe pe prietena ei. Vei continua să muncești după ce vei naște copilul?

— Da, bineînțeles. Dat fiind că vorbeam fluent spaniola încă dinainte de a veni aici, n-am avut probleme cu găsirea unui loc de muncă. Am fost angajată la firma lui Antonio, care îmi dă voie să lucrez acasă pentru o vreme. Vezi? Totul e perfect!

Veni apoi ora mesei și cele două tinere mâncară cu poftă, stând la taifas. În ciuda firii vesele a lui Elisabeth, care era evidentă în fiecare cuvânt pe care îl spunea, Mariettei i să păru că prietena ei devenise mult mai matură. Ea îi explică pe îndelete motivele pentru care se hotărâse să trăiască alături de Antonio și dorința ei permanentă de a se adapta tradițiilor și modului de viață din țara ei de adopție.

— Am avut nevoie de câteva săptămâni de gândire înainte să fac acest pas, spuse ea turnând cafea în ceașca prietenei ei. Am ezitat puțin, știind că voi fi departe de familia și cunoștințele mele. Dar în cele din urmă, hotărârea n-a fost prea greu de luat. Îl iubeam pe Antonio și dragostea mea pentru el a învins orice alt argument. Cred că oricine altcineva ar fi procedat la fel, încheie ea clătinând din cap.

— Bineînțeles, spuse Mariette, devenind conștientă pentru prima oară că ea nu văzuse niciodată lucrurile în felul acela.

— Și în plus, ce aventură extraordinară am trăit! exclamă ea cu entuziasm. La început, trebuie să studiezi obiceiurile și tradițiile locale cu o anumită rezervă, ca să poți să le înțelegi. După aceea te integrezi treptat în rândurile lor și totul devine mult mai ușor, ba chiar pasionant! Mi-am mai dat seama pe deplin de ce înseamnă să fii american. Această depărtare în spațiu mi-a permis să observ mai bine care este menirea mea culturală. Am descoperit astfel sensul naționalității mele și m-am descoperit și pe mine însămi, prin intermediul iubirii pe care o primeam de la Antonio.

Confesiunile lui Elisabeth erau foarte emoționante... își spuse Mariette, uitându-se pe furiș la fața radioasă a prietene sale.

— Ai făcut bine că ai plecat din Statele Unite ca să vii să trăiești aici,

spuse ea, fiind într-adevăr sigură că prietena ei nu va ajunge să regrete niciodată hotărârea pe care o luase. De fapt, cred că tu ai oricum simțul aventurii în sânge, spre deosebire de mine...

— Ce vrei să spui?

— Mi-a trecut și mie prin cap ideea de a mă stabili în străinătate, îi mărturisi Mariette.

— Paulo?

Mariette aprobă cu un semn din cap.

— Da, dar mi-a fost frică... Situația mea e însă diferită de a ta. La mijloc era magazinul de care trebuia să mă ocup. Mi-ar fi fost imposibil să abandonez afacerea familiei.

— Nu se știe niciodată... Dragostea schimbă foarte multe lucruri...

— La unii poate, dar nu la mine. Munca rămâne una din prioritățile mele.

— Și crezi și acum că Martin nu ar fi în stare să conducă magazinul în locul tău? În privința asta am considerat mereu că ești nedreaptă! o certă Elisabeth mai în glumă, mai în serios.

Dojana pe care o citi pe fața prietenei ei, îi smulse un zâmbet.

— În treacăt fie zis, l-ai protejat întotdeauna pe Martin. Nici nu vreau să mă gândesc ce s-ar fi întâmplat dacă seducătorul Antonio n-ar fi apărut la timp.

Începură amândouă să râdă, apoi Elisabeth continuă pe un ton mai serios:

— Martin nu are nevoie de protecția nimănui. E un tânăr foarte inteligent, și în cazul în care îl vei lăsa să ia singur hotărâri, sunt sigură că se va descurca foarte bine.

— Așa e, dar eu am mai multă experiență în domeniu și în plus... e munca mea în joc, viitorul meu...

— Dar e vorba și despre viitorul lui, observă calm Elisabeth.

— Desigur, mă rog, să sperăm că ai dreptate...

— Ce vrei să spui? o întrebă prietena, uluită.

— Testamentul tatălui meu nu e prea clar în privința asta, îi mărturisi Mariette. Cel puțin așa a lăsat Charlie să se înțeleagă într-un mod foarte evaziv. N-am reușit să obțin nicio informație precisă despre acest subiect

de când am sosit în Spania, dar mi-a jurat că îmi va spune totul după ce vom ajunge aici.

Elisabeth o strânse de mână cu afecțiune.

— Nu te mai stresa atât! Cunoscându-l pe tatăl tău, am convingerea că afacerile și dispozițiile testamentare sunt în perfectă ordine și nu a lăsat pe nimeni într-o situație stânjenitoare.

Se opri pentru câteva secunde și continuă cu o voce mai veselă:

— Și cred că ar trebui să te gândești bine și la munca ta. M-aș mira ca ea să fie mereu una din prioritățile tale.

Când e vorba despre dragoste, nu poți să fii sigură de nimic!

— Nu, am făcut deja o alegere.

— E posibil, dar alegerile nu sunt întotdeauna bătute în cuie. Până acum, nu ți-a trecut niciodată prin cap să pleci din New York, dar poate într-o zi vei dori s-o faci.

— Acum vorbește vocea înțelepciunii și a experienței, glumi Mariette, știind că gluma ei nu o va supăra pe prietena ei.

— Ei bine, da! Experiențele pe care le-am avut m-au satisfăcut pe deplin și nu regret nimic, recunosc Elisabeth.

Expresia radioasă și siguranța cu care vorbea Elisabeth o impresionară foarte tare pe Mariette. Prietena ei nu mințea deloc. Viața ei la Cuenca o făcea cu adevărat fericită.

— Oricum, discuția asta are un caracter pur teoretic, spuse ea din vârful buzelor.

— Până în ziua în care vei întâlni un spaniol superb de care te vei îndrăgosti lulea!

— Oh, nu! spuse ea ridicându-și bărbia în vânt, cu un aer foarte hotărât.

Atât de hotărât, încât nu scăpă privirii agere a lui Elisabeth. Ușor mirată de reacția vehementă a prietenei ei, aceasta îi propuse:

— Ce-ar fi să vorbim despre altceva?

Începură să flecărească vesele, râzând de glumele lor și de întâmplările amuzante din perioada studenției.

Atunci când sosi Carlos, Mariette își luă rămas-bun de la prietena ei cu promisiunea de a se revedea cât mai curând posibil la New York.

Pe drumul de întoarcere acasă la familia Lorca, Mariette rămase gânditoare. Cu obrazul lipit de geamul aburit, își imagina cum cum ar fi putut evolua viața ei în viitor.

Avea douăzeci și șapte de ani și ar fi putut avea acum un copil de cinci ani, cu pielea albă, ochii albaștri și păr negru și ondulat.

Un băiat pe care l-ar fi învățat să-i placă muzica. Desigur că tatăl lui și-ar fi asumat sarcina de a-l iniția în jocul de basebal. Tatăl lui? Care tată?

Renunțând la divagații, se concentrează asupra peisajului care defila prin fața ochilor să-i. Dar ce-i lipsea ca să fie fericită? Munca pe care o făcea o umplea de satisfacții, era înconjurată de o familie iubitoare și, în plus, se bucura de o relativă libertate care-i permitea să nu dea socoteală nimănui de ceea ce face. Era un mod de viață plăcut la care nu se simțea dispusă, deocamdată, să renunțe.

Carlos îi deschise portiera mașinii, ea coborî și urcă scările din fața ușii de la intrarea casei familiei Lorca. Ernesto o încurajase să se simtă ca la ea acasă, adică să vină și să plece cum dorea.

Când ajunse însă la baza scărilor care duceau spre etaj, îi atrase atenția o voce de femeie. Glasurile se auzeau din salon. Se opri curioasă și în aceeași clipă o zări pe Manuela care se îndrepta spre ea.

Menajera îi făcu un semn cu mâna și o invită să intre în încăperea uriașă. Uluită, Marietta o urmă cam fără voia ei, gata oricând să bată în retragere. Era însă imposibil să se eschiveze fără să pară lipsită de maniere.

După ce intră, Mariette se trezi în fața unei femei pe care la început n-o recunoscuse. Străina purta un taior cu o croială fără niciun cusur și bluza albastră îi pune în valoare culoarea de azur a ochilor.

Părul blond, strâns într-un coc situat deasupra cefei, i se păru dintr-odată cunoscut Mariettei.

Și când întâlni privirea pătrunzătoare a musafirei, nu-și putu reține o tresărire. Era Isabel, dansatoarea de flamenco din seara trecută...

Fardul excesiv nu reușea să ascundă frumusețea trăsăturilor ei. Se apropie cu grație de Mariette și-i șopti cu privirea luminată de un zâmbet.

— Buenas tardes.

Probabil te miri să mă vezi în toiul zilei. Artiștii de flamenco au faima că trăiesc numai noaptea... continuă ea pe un ton vesel.

Mariette, care-și revenise, reuși să o salute pe nou-venită.

— Buenas tardes. Mi-a plăcut foarte mult spectacolul tău, îngăimă ea cu greutate.

Isabel râse vesel.

— Îți mulțumesc. Ai avut ocazia să auzi flamenco la New York?

— Nu, răspunse Mariette, întrebându-se de unde obținuse informația despre locul de unde venea.

Continua să se uite uluită la musafiră, care în mod vizibil nu părea prea grăbită să pună capăt discuției. Manuela însă începuse să dea semne de nerăbdare. Se uită încruntată la Mariette, ca și cum și-ar fi dorit s-o vadă dispărând din încăpere.

Bănuind că menajera îi făcuse semn să intre în salon din simplă politețe, Mariette întinse mâna ca să-și ia rămas-bun, dar Isabel i-o luă și o sili să se așeze pe un scaun.

Luată pe nepregătite, Mariette se așează fără să protesteze. Ce însemna scena aceea? se întrebă ea îngrijorată, aruncând o privire pe furis Manuelei, despre care știa că era discreția întruchipată atunci când familia Lorca avea musafiri. De data asta însă, nu dădea niciun semn că avea de gând să plece. Rămânea nemișcată, cu mâinile în șolduri, ca un martor mut, dar ostil...

Neobservând această manevră, Isabel continuă discuția:

— Nu am fost niciodată în Statele Unite, dar am văzut niște reportaje la cinematograful și la televizor. E o țară în care nu prea apuci să te plictisești, nu-i așa? Există o grămadă de locuri de distracție, cluburi de noapte, teatre și multe alte lucruri.

— Probabil, îngăimă Mariette.

— Bănuiesc că ieși foarte des.

— Se întâmplă uneori, se mulțumi să răspundă laconic Mariette.

Unde voia oare să ajungă Isabel? în cazul în care tânăra era amanta lui Francisco, n-avea niciun motiv să caute compania Mariettei. Purtarea ei era de neînțelese!

Fără să fie deloc jenată, dansatoarea continuă:

— Îmi place la nebunie să călătoresc. Evident, am colindat deja prin jumătate din Europa! Sper să merg în Statele Unite foarte curând. La Toronto, mai precis.

— Asta e în Canada.

— Așa, în Canada! Mă duc și în Mexic. Ți place să călătorești? se interesă ea, pândind răspunsul Mariettei.

— Afacerile nu-mi lasă nicio clipă liberă, dar sunt încântată că mă aflu în Spania.

Isabel dădu din cap cu un aer satisfăcut.

— Asta e foarte bine. Probabil că Ernesto e foarte bucuros că are oaspeți străini.

Observația el fu urmată de o tăcere apăsătoare. Profitând de această pauză, Mariette se ridică de pe fotoliu, constatând în aceeași clipă că Manuela nu-și abandonase poziția din pragul ușii.

Cu o expresie extrem de enervată pe față, menajera se așază atunci pe un scaun, hotărâtă să nu se miște din loc.

Mariette își plimbă privirea de la bătrână la musafiră și observă un amănunt care o frapase și mai înainte. Isabel avea o figură tipic spaniolă, cu pomeții înalți și privirea foarte vioaie, care contrasta însă foarte tare cu culoarea pielii și părul ei blond...

Observând mirarea Mariettei, Isabel continuă ca și cum nu s-ar fi putut hotărî să pună punct discuției.

— Văd că ești nedumerită de culoarea părului meu...

— Da, mărturisi Mariette zâmbind.

Sinceritatea lui Isabel era pur și simplu dezarmantă. Pe undeva, tânăra era foarte simpatcă, observă Mariette, cucerită treptat de farmecul partenerei ei de discuție.

— Sunt mulți spanioli cu părul blond și ochii albaștri în apropierea țărmului, adăugă ea pe un ton glumeț.

Oare făcea aluzie la vremurile de demult, când navigatorii străini făceau escală în forturile Spaniei? Se născuseră pe atunci mulți copii care erau rezultatul legăturilor efemere și nelegitime.

— De altfel, tatăl meu a fost american, continuă Isabel. A plecat în Statele Unite cu puțin înainte de nașterea mea. Am fost crescută de mama, o dansatoare extrem de talentată. Acum, ea trăiește în Franța, la Paris...

Mariette asculta cu răbdare povestea lui Isabel, devenind din ce în ce mai interesată de ritmul melodios al frazelor ei.

— Și eu locuiesc la Paris, preciză Isabel.

Întorcându-se puțin, Mariette văzu figura posacă a

Manuelei. Menajera, ținută pe scaun, nu părea dispusă să le lase singure pe cele două femei. Oare din ce cauză era atât de supărată?

— Te-ai născut în Franța? o întrebă Mariette, numai pentru a întreține acea conversație ciudată.

— Oh, nu! Sunt originară din Cuenca. Când eram copil, eu și Francisco eram nedespărțiți. Fugeam de acasă și ne duceam la tavernă, în apropierea falezei, ca să ascultăm muzică. Julio venea mereu să-l ia acasă pe fratele lui, certându-l cu asprime. Mama, care locuia chiar lângă cafenea, mă trimitea și pe mine la culcare după ce îmi trăgea o bătaie bună, spuse ea cu voce veselă.

— Lucrezi acolo în fiecare seară? o întrebă Mariette politicoasă.

Pentru prima oară, ochii lui Isabel fură învăluiți de tristețe. Ea adăugă cu o notă de regret în glas:

— Nu, am plecat din Cuenca de multă vreme. M-am întors aici din motive foarte speciale.

Se uită îndelung la mâinile ei fine, apoi continuă:

— Am dat acel spectacol aseară doar din plăcere, ca să-mi aduc aminte cum era altă dată... Am căpătat de fapt o anumită faimă și impresarul meu îmi organizează turnee în străinătate...

Manuela mormăi din nou ceva, de parcă ar fi pus la îndoială vorbele tinerei.

Uimirea Mariettei era din ce în ce mai mare. Ce rost avea acea introducere? Isabel nu părea dornică să plece, iar Manuela se purta de-a dreptul grosolan cu tânăra. Nemairezistând, Mariette se ridică și-și luă rămas-bun de la Isabel.

Tocmai se pregătea să urce scările, când auzi vocea furioasă a Manuelei venind din încăperea alăturată.

— Gândește-te bine, Isabel, o sfătui ea, aproape amenințătoare.

— M-am gândit la tot! La început eu am avut ideea, dar acum el e cel care insistă. Și când un bărbat îți cere ceva cu atâta hotărâre, o femeie nu poate decât să se supună, încheie ea cu convingere.

— Și puterea ta de convingere unde este? Ai rămas fără ea?

— N-am încotro.

Această replică fu urmată de o tăcere îndelungată. Mariette, care nu se putea hotărî să plece, ciuli urechile. Comitea o indiscreție, dar vorbele schimbate de cele două femei îi stârneau curiozitatea, așa că ascultă mai departe.

— Asta a fost în urmă cu foarte multă vreme... Oare cum va reacționa? N-avem de unde să știm, continuă Manuela, foarte supărată.

— Ei bine, om trăi și om vedea.

— Nu fi obraznică, fetițo!...

— Te stresezi degeaba, Manuela. Sunt sigură că se va bucura.

— Dar momentul e prost ales. Americană...

— Ce legătură are ea cu problema asta? o opri Isabel. Mariette, care se îmbujorase la față înțelegând că era vorba de ea, făcu un raționament rapid. Discuția asta nu o privea. Ajunse în vârful picioarelor la primul etaj și se închise în camera ei.

Apoi, stând întinsă în pat, încercă să se relaxeze și să-și facă o scurtă siestă înainte de cină, dar în zadar! Minteia continua să lucreze cu înfrigurare.

Enervată, dădu perdelele grele la o parte și ieși în balcon.

Gândurile ei se concentrau asupra unui singur punct, asupra unei singure persoane. De cinci zile încerca să-l uite pe Francisco, dar niciuna din încercările ei nu fusese încununată de succes...

Totul ar fi fost normal, dacă imaginea lui Francisco nu i s-ar fi fixat în memorie! În cursul tuturor celor cinci zile, fiecare clipă îi reînvia amintirea momentelor pe care le petrecuseră împreună.

Mai întâi fusese gardenia albă și cartonașul care însoțea cadoul: „Voi

veni curând...” Acele cuvinte i se gravaseră în minte ore în șir, ca un descântec magic. Într-adevăr, nu mai era mult până la întoarcerea lui. Poate va sosi chiar în seara asta, își spuse ea cu melancolie.

Apoi, în lipsa lui, se duse la atelier ca să rezolve problema chitarelor, dar nici acolo imaginea chipului său nu o părăsise nicio secundă. În timp ce se plimba prin atelier cu Miguel, îl revedea pe Francisco și și-l imagina în cadrul acela familiar...

Vizita la catedrală și la muzeul de artă contemporană nu făcuse decât să-i întărească acea obsesie. Francisco îi descrisese în amănunt acele obiective turistice, promițându-i că va veni împreună cu el acolo. Rătăcise cu nostalgie prin acele locuri minunate, devenind conștientă de dimensiunile uriașe ale singurătății ei.

Atunci când își luase rămas-bun de la Elisabeth, Mariette nu se putuse abține să nu simtă o senzație ciudată de gol în suflet, comparând viața ei cu cea a prietenei sale care, mulțumită de căsătoria ei, deborda de veselie. Strălucea de fericire și aștepta nașterea copilului cu o plăcere evidentă:

Mariette își consacra toată energia reușitei afacerii ei, apărându-și independența cu ghearele și cu dinții, dar oare la ce-i folosea acest lucru? se întrebă din nou cu tristețe.

Fără să vrea, gândurile îi reveniră la Francisco. La ora asta, trebuia să fie în drum spre Cuenca, împreună cu Charlie. Probabil că cei doi bărbați discutau, ca de obicei, despre afaceri, dar oare

Francisco devenea măcar din când în când mai puțin atent ca să se gândească puțin și la ea? Sau o uitase cu desăvârșire?

Deodată, văzu silueta zveltă și elegantă a lui Isabel îndreptându-se spre mașina decapotabilă roșie parcată lângă limuzina familiei Lorca. Peste câteva secunde, portiera era trântită cu zgomot și se auzi motorul pornind. Apoi mașina se depărtă în trombă, într-un vârtej de praf alburii.

Cine era oare misterioasa Isabel? Și ce căuta la familia Lorca? încerca să-l cucerească pe Francisco, bărbatul pe care îl iubea încă din copilărie?

Ipoteza asta i se părea absurdă. Isabel vorbea despre vechiul ei prieten cu afecțiune, dar fără vreo nuanță senzuală. Dragostea i s-ar fi putut citi în

privire. Cel puțin așa credea Mariette că stăteau lucrurile.

Nu! șopti, clătinând fără voia ei din cap. Isabel nu venise aici pentru Francisco... ci din cu totul alt motiv. Care să fie oare acela?

Ar lămuri Manuela misterul făcându-i confidențe? Având în vedere furia menajerei din timpul vizitei lui Isabel, Mariette putea să tragă ușor concluzia că problema era foarte gravă. În cazul acesta, probabil că bătrâna nu va dori să divulge secretele familiei Lorca unei străine...

CAPITOLUL 8

Părul ăsta mă face să-mi ies din sărite! exclamă Mariette plângându-se din nou de buclele rebele. Renunță să-și mai prindă șuvițele care îi dădeau atât de furcă și le lăsă să-i fluture libere pe ceafă.

Astăzi se îmbrăcase cu foarte multă grijă, într-un taier superb, a cărui culoare îi scotea în evidență pielea ușor bronzată. Încercă să fixeze bareta sandalelor cu toc înalt, dar aceasta nu voia să intre în cataramă.

— Fii calmă, șopti ea. După ce reuși să rezolve problema, se ridică în picioare și se răsuci mulțumită în fața oglinzii, după care se așeză din nou pe pat.

Era cuprinsă din nou de o nervozitate ciudată.

Seara aceea doar n-avea nimic special decât de obicei, își repeta ea mereu. Totuși, Manuela pregătise un adevărat festin pentru întoarcerea lui Francisco și Charlie și chiar dacă nimeni din casă nu pomenise de sosirea lor în ziua aceea, totul lăsa să se înțeleagă că un vor întârzia să apară...

Cel puțin asta era impresia ei. Și intuiția nu o înșelase nici de data asta, își spuse ea sărind brusc în picioare.

Se auzise un zgomot de motor și apoi se lăsase tăcerea. Mașina se opri în fața casei familiei Lorca. Se auzi o portieră trântită și apoi voci de bărbat în holul casei, în timp ce Manuela scotea exclamații de surpriză.

Mariette își puse la gât medalionul din aur pe care tatăl ei i-l dăruise cu câțiva ani în urmă. Era o bijuterie pe care o iubea foarte mult și o considera ca un fel de purtător de noroc.

Îl atinse ca și când ar fi vrut să capete în felul acesta mai multă siguranță de sine, dar curând o să se certe pentru prostia pe care o făcuse. Ce motiv avea să se teamă de seara aceea? Francisco și Charlie se întorseseră acasă și asta ar fi trebuit să fie de-ajuns ca să fie fericită. Peste câteva ore sau poate zile, totul se va rezolva și va pleca la ea acasă... În definitiv, ce-și putea dori mai mult?

În timp ce cobora scara, se strădui să-și controleze atitudinea. Trase adânc aer în piept înainte de a ajunge la ultimele trepte. Atunci când ajunsese în holul mare, Mariette își recăpătase aparent calmul, dar inima îi

pulsa în mod dureros.

— Ce norocoși suntem! Am ajuns exact înainte de cină, spuse Charlie pe un ton vesel. Mie mi-e foarte foame, ție nu?

Vocea respectivă se auzea din salon și se adresa cuiva pe care Mariette nu putea să-l vadă. Cuprinsă de o neliniște îngrozitoare, se opri în fața ușii întredeschise. Se înșelase cumplit! Francisco era încă la Madrid și Charlie vorbea cu o altă persoană... N-o interesa cu cine anume...

După câteva minute care i se păruă că durează o veșnicie, recunoscă în sfârșit vocea lui Francisco. Slavă Domnului! Își spuse ea ușurată. Tânărul îi răspunse lui Charlie cu o voce cam obosită și vădit preocupat de altceva decât de acel subiect lipsit de importanță.

Deodată, un sentiment de jenă o îngheță pe Mariette. Ce îi va spune lui Francisco? Era cuprinsă de o panică nebună, împiedicând-o să intre în încăpere.

Ce se întâmpla cu ea? De obicei nu era atât de stângace! Încet-încet, însă, își reveni. Se purta pur și simplu ca o proastă! Învingându-și toate temerile, împinse ușa și intră în salon.

Îl văzu pe Francisco înainte ca el să o observe.

Stătea cu capul întors spre fereastră, părând foarte cufundat în gânduri. Costumul gri deschis, asortat cu cămașa de aceeași culoare și cravata, erau de o eleganță fără cusur, își spuse Mariette, cucerită de prestața lui.

În semiîntinericul din cameră figura lui părea de nepătruns, dar Mariette desluși o expresie de oboseală și plictis pe trăsăturile lui.

Când deveni conștient de faptul că era studiat, Francisco se răsuci spre ea și întâlni privirea tinerei. Timp de o secundă, i se păru că citește în ei o tristețe nesfârșită, dar această impresie trecătoare dispăru repede și Francisco îi zâmbi atât de afectuos, încât fu cucerită pe loc.

Toate îndoielile și neliniștile prostești se spulberară. Francisco se ținea de cuvânt. Se întorsese, așa cum promisese, la ea!

Radiind de fericire, așteptă ca el să deschidă discuția, când interveni Charlie.

— Ah, Mariette! Totul este în regulă? îi spuse el sărutând-o părintește pe obraz. Șederea la Madrid a decurs fără nicio problemă. Avem o grămadă

de lucruri să-ți povestim. Ai reușit să dai de fratele tău?

Mariette dădu mirată din cap. Nu-i prea stătea în obicei lui Charlie să fie atât de bine dispus.

Era evident că își ascundea nervozitatea sub o veselie falsă.

Francisco se apropie și el și-i sărută mâna. Contactul cu el reînvie emoțiile senzuale pe care se străduise să și le înăbușe zile în șir. Rămăsese fără grai, fixând intens figura cu trăsături nobile și distinse a tânărului.

De teamă să nu-i ghicească emoția, îi zâmbi și-i spuse cu un aer indiferent:

— Sper că ai petrecut o săptămână excelentă.

— Oh, afacerile sunt afaceri, îi răspunse el aruncând o privire rapidă în direcția lui Charlie care, vădit jenat, nu știa ce să-i răspundă.

— Cred că Manuela și-a cam pierdut răbdarea, spuse Francisco. Ducem bagajele sus, și ne schimbăm de haine pentru cină. În timpul ăsta îți va ține tatăl meu de urât.

Imediat ce cei doi bărbați dispărură, își făcu apariția Ernesto, salutând-o pe Mariette cu politețea lui obișnuită. După ce-i oferă o băutură, o luă de braț cu afecțiune și o conduse în sufragerie.

Masa fusese decorată superb de către Manuela. Paharele de cristal străluceau în lumina candelabrelor. Buchetele de flori, dispuse din loc în loc, dădeau o notă de culoare ambianței. Mariette se așeză vrăjită lângă Ernesto, în timp ce Francisco și Charlie luau loc în fața lor.

Cina servită de Manuela era foarte rafinată. Cu toate astea, Mariette abia dacă observă acest lucru, atât era de tulburată de prezența lui Francisco. Fiecare mișcare a lui stârnea o mulțime de amintiri. Mariette spera din tot sufletul ca nimeni să nu-i observe frământările. Francisco avea o putere foarte mare asupra ei...

Cel mai tulburător era faptul că nu-și dezlipea privirea de la ea. De fiecare dată când ridica ochii, îl surprindea pe Francisco privind-o și părând să-i spună: „Deocamdată, ne vom purta cât se poate de politicos unul cu altul, respectând buna-cuviință, dar mai târziu vom avea parte de clipe sublime, de o intimitate mult mai mare...”

Mesajul lui mut o făcu să tresară. Se temea ca cei din jurul ei să nu-i ghicească gândurile. Atunci când Manuela începu să strângă masa ca să poată aduce cafeaua, Mariette nu-și mai dorea decât să fugă în camera ei ca să reflecteze și să-și domolească bătaile dezordonate ale inimii.

Totuși, conversația se prelungea. Mariette se mulțumea doar să dea din cap politicoasă, nesimțindu-se în stare să participe la discuție. Apoi, Ernesto se ridică de la masă, propunând să facă o mică plimbare nocturnă.

Deodată, se auzi sunând telefonul în holul casei și apoi Manuela apără brusc în încăpere.

— Señor Lorca, cineva insistă să stea de vorbă cu dumneavoastră, explică ea pe scurt.

Scuzându-se față de invitații lui, Ernesto, însoțit de fiul lui, se îndreptă spre vestibul. După ce rămase singură cu Charlie, Mariette se hotărî să profite de lipsa celorlalți ca să-i pună niște întrebări prietenului ei, dar chiar mai înainte să apuce să deschidă gura, el deja bătea în retragere spre ușă.

— Eu nu merg la plimbare. Sunt prea obosit, îngăimă el pe un ton stânjenit. Mă duc să mă culc.

Mariette îl prinse repede de mână și-i spuse pe un ton care nu admitea replică:

— Să-și iasă din cap ideea că poți să dispari ca măgarul în ceață! Îmi datorezi niște explicații, Charlie!

— Să așteptăm până mâine, propuse el.

— Oh, nu! Am așteptat destul! Aproape m-ai forțat să fac această călătorie îndrugându-mi o poveste tenebroasă despre testamentul tatălui meu. Mi-ai jurat să pui capăt misterului după ce te vei întoarce de la Madrid, iar acum vrei să fugi în camera ta, uitând de promisiune, urlă ea furioasă. Nu vei ieși de aici până nu-mi vei da toate explicațiile necesare, continuă ea imediat.

— Am înțeles, aprobă el oftând. Hai să mergem în salon.

După ce se așezară pe canapea în încăperea de alături, Charlie rămase tăcut o vreme.

— În orice caz, cred că n-ai pierdut timpul venind la Cuenca, începu el

cu o voce gravă. Știam că te vei bucura de ospitalitatea lui Ernesto și că vei reuși să clarifici afacerea cu chitarele, Căutările tale au fost încununate de succes, nu-i așa?

— Într-un anumit sens, da... Familia Lorca n-a făcut nicio greșală. Toate documentele referitoare la expediție sunt în regulă. Ne-a mai rămas să descoperim ce s-a întâmplat cu chitarele după sosirea lor în Statele Unite. Ne vom lămuri după ce ne vom întoarce la New York. În schimb încă nu am discutat despre testament, Charlie... Ce se întâmplă? A făcut tatăl meu ceva atât de cumplit încât nici măcar nu îndrăznești să-mi aduci la cunoștință despre ce este vorba?

Charlie făcu un gest de protest.

— Să fim serioși! Henrik era un om nemaipomenit, dar... mă rog, continuă el aproape în șoaptă, orice om poate greși în viață.

Ce voia să insinueze? se întrebă Mariette, simțindu-se din ce în ce mai nervoasă.

— Termină cu circul ăsta absurd, Charlie, și spune-mi odată adevărul! M-am săturat de ezitările tale, de vorbele astea cu două înțelegeri. Pur și simplu nu mai suport! exclamă ea fulgerându-l cu privirea.

Charlie abordă un aer sumbru și spuse pe nerăsuflăte:

— Bine... Tu și Martin nu sunteți singurii moștenitori ai lui Henrik. Mariette rămase încremenită la aflarea veștii. Se așteptase la multe alte dezvăluiri, dar nu la așa ceva!

Lăsă ochii în jos lipsită de vlagă, căutând cu disperare ceva de zis, dar fu în zadar. Nu reuși să scoată niciun cuvânt!

Seara aceea nu fusese decât un șir nesfârșit de șocuri emoționale. Se întorsese Francisco și se restabilise acea uimitoare complicitate dintre ei, apoi urmașe dezvăluirea lui Charlie, de acum câteva secunde. Încă uluită, se uită la el plină de tristețe.

— Nu înțeleg prea bine... îngăimă ea. Vrei să spui că urmează să pierdem magazinul?

Charlie clătină imediat din cap în semn de negare:

— Nu, nu e vorba despre asta.

Oftă adânc, apoi continuă:

- Există riscul ca părțile voastre să fie mai mici.
- În loc să primiți fiecare din voi jumătate din afacere, vă veți alege doar cu o treime.

Mariette își dădu la o parte șuvițele de păr de pe față, cu un gest nervos.

— Problema nu este numai una de ordin financiar, spuse ea în cele din urmă. Vestea asta pune sub semnul întrebării întreaga funcționare a afacerii noastre. Cine va avea controlul asupra firmei? întrebă ea încruntată.

— Tu și Martin veți rămâne majoritari. Nu se va schimba nimic, decât dacă nu veți cădea de acord unul cu celălalt, și în cazul ăsta...

— Dar e îngrozitor, Charlie! îl opri Mariette. Asta înseamnă că persoana respectivă poate foarte bine să se folosească de divergențele noastre ca să ne asmută pe unul împotriva celuilalt!

— Nu te gânde numai la ce e mai rău, o sfătui Charlie strângând-o de mână. Discuția asta e pur teoretică. Cea de-a treia persoană nu va fi prea interesată de mersul afacerii tale.

— Serios? De fapt, despre cine este vorba?

— Poftim? spuse Charlie ca și cum nu auzise bine întrebarea.

— Nu face pe prostul! Cine e persoana? Bănuiesc că moștenitorul ăsta misterios a avut relații foarte apropiate cu tatăl meu. Sau poate că prin această moștenire va reuși să-și recapete vreo sumă de bani pe care i-o datora Henrik...

— Să fim serioși, Mariette! Henrik n-avea nicio datorie față de nimeni. Contabilitatea lui e în regulă. Te rog să mă crezi că în privința asta era foarte corect și, dat fiind că eu i-am administrat averea vreme de aproape douăzeci de ani, sunt cel mai îndreptățit să afirm acest lucru.

— Bine, dar asta nu explică cine știe ce, continuă Mariette.

Între ei se lăsă o tăcere adâncă. Auzeau de alături vocile celor doi și foiala Manuelei, ai cărei pași se auzeau în toată casa.

— Aș vrea să iei în considerare două lucruri, șopti Charlie. Mai întâi, tatăl tău a adoptat o atitudine foarte corectă hotărându-se să facă lumină într-o problemă pe care putea foarte bine să o lase nerezolvată. I-a trebuit mult

curaj pentru asta și insist să iei în seamă acest aspect. În caz contrar, s-ar putea să-ți pierzi admirația pe care o aveai pentru el, ceea ce te-ar afecta foarte mult... Personal aș fi preferat să nu ia aceste hotărâri, ca să nu creeze complicații inutile după moartea lui, dar asta este, trebuie să-i respect cu orice preț ultimele dorințe. În consecință, voi îndeplini cuvânt cu cuvânt termenii dispozițiilor lui testamentare.

Făcu o pauză, după care continuă cu o voce fermă:

— În al doilea rând, nu ți-am ascuns absolut nimic, dar întâmplarea face să nu fi terminat încă de făcut niște anchete indispensabile. Mai am niște mărturii de verificat. Nu vreau să las nimic la voia întâmplării, mă înțelegeți?

Îi strânse mâna cu afecțiune.

— Ai fost foarte răbdătoare, adăugă el pe un ton mai blând, dar te voi ruga să mai aștepți câteva zile. Până atunci, aș putea să-ți dau una sau două informații despre acest moștenitor. E o persoană de vârsta ta, care nu are nici talent și nici plăcere să se ocupe de comerț, din câte am înțeles.

— De cât timp va fi nevoie pentru a rezolva această problemă?

— Am stabilit o întâlnire cu un notar din Madrid foarte competent și priceput în descâlcirea unei situații atât de complicate. Te vei vedea cu el marți.

Mariette îl studie pe Charlie cu mare atenție înainte de a-și formula întrebarea.

— Dacă te-aș ruga în genunchi să-mi spui adevărul, ai face-o?

Charlie își mușcă buza de jos cu un aer gânditor, apoi spuse:

— Da, dar asta nu ți-ar fi de niciun folos, deocamdată.

Tânăra se ridică indignată dintr-un salt și-l privi pe prietenul ei cu un aer de reproș

— Îți dai seama ce spui? Mă amețești cu câteva cuvinte despre toată povestea asta, eu îmi pierd mințile de îngrijorare și tu refuzi să-mi spui despre ce este vorba cu adevărat. La naiba! Doar e munca mea în joc, viitorul meu, îngăimă ea în pragul lacrimilor.

— Te rog să te liniștești! Îmi pare nespun de rău să te văd în starea asta. Îți promit că totul se va rezolva în cel mai scurt timp.

Ea dădu încet din cap, devenind conștientă că nu era în puterea ei să schimbe cursul evenimentelor.

— Am înțeles, voi încerca să fiu rațională, șopti ea stăpânindu-și hohotul de plâns.

— Ești sigură că te simți bine? se interesă Charlie, îngrijorat.

— Da.

— Te rog să mă ierți, dar sunt foarte obosit. Mă duc în camera mea, îi spuse el strângând-o amical de umăr.

— Noapte bună, Charlie.

— Îmi promiți să nu te mai frământați ca până acum? o întrebă el înainte să iasă din cameră.

Atunci când Francisco intră în salon, o găsi pe Mariette uitându-se la flăcările din șemineu și răsucind între degete o cupă goală. Apariția bruscă a lui Francisco o făcu să tresară și să scape paharul din mână, care se sparse cu zgomot pe podea.

— Doamne sfinte! exclamă ea uluită. M-ai speriat! Oh, îmi pare rău, adăugă ea imediat când se uită la cioburile împrăștiate pe jos.

Tocmai se aplecase să le adune, când Francisco o opri.

— Nu, te rog, nu e deloc grav. Manuela va face curat imediat.

— Scuză-mă, am făcut o mare gafă!

Emoția o făcea să tremure ca un copil.

— Uită-te la mine! îi ordonă Francisco, forțând-o să-și întoarcă fața spre el. Discuția pe care ai avut-o adineauri cu Charlie te-a tulburat, continuă el văzându-i buzele tremurând și fața palidă.

— O să-mi revin, îi spuse ea pe un ton destul de nesigur.

Hotărâtă să nu vorbească despre problemele ei personale cu un străin, se apropie de șemineu, simțindu-se cuprinsă de un sentiment de singurătate absolută, dar Francisco, continuându-și ideea, o prinse de braț și-i spuse:

— Vino cu mine! O plimbare îți va face foarte bine. Te va relaxa.

Neputând să reziste vocii lui convingătoare, îl urmă în hol.

— Vrei să iei ceva de îmbrăcat? o întrebă el oprindu-se în dreptul scării.

— Nu, n-o să am nevoie.

Mariettei nu-i era deloc frig. Vinul pe care-l băuse în timpul mesei o amețise ușor și prezența lui Francisco nu făcea decât să-i accentueze senzația de vârtaj și irealitate.

O aștepta să vină, cu mâna sprijinită de clanța ușii. Silueta lui, luminată de lustra de cristal, i se păru uriașă. Cât de seducător era! Își spuse în timp ce însoțitorul ei se dădea la o parte ca să-i facă loc să treacă.

Merseră câteva minute fără să scoată niciunul vreo vorbă. Erau învăluiți de răcoarea nopții și briza le mângâia fața.

— Charlie n-a pierdut timpul cât a stat la Madrid. A avut foarte mult de lucru, spuse deodată Francisco, rupând tăcerea.

— Și tu ce ai făcut acolo? îl întreabă ea, în speranța că va relansa conversația.

— Am inspectat niște copaci.

— Copaci?

— Exact. E singurul mijloc prin care mă pot asigura că lemnul din care urmează să se confecționeze instrumentele corespunde cerințelor noastre. În principiu, mă duc pe coastă de două ori pe an, ca să verific sosirile din străinătate. Apoi mai controlez o dată atunci când vagoanele cu lemn sosesc la Madrid și dau dispozițiile necesare ca acestea să ia drumul spre Cuenca. În ultimele zile m-am ocupat de rezolvarea acestor probleme, încheie el oprind mașina sub un felinar.

Se uită apoi îndelung la figura însoțitoarei lui

— Și în fiecare noapte nu am făcut altceva decât să mă gândesc la tine... continuă el cu vocea ușor tremurândă.

Buzele lui păreau și mai senzuale și mai fierbinți decât își amintea Mariette. Se depărtă ușor de ea și îi șopti:

— Mi-a fost tare dor de tine...

Când o strânse la pieptul lui ca să o sărute cu patimă, tânăra îi răspunse cu aceeași înflăcărare, fără să se mire de ardoarea care îi împingea unul către celălalt.

De când se zăriseră, în seara aceea, înțelesese că va veni în mod inevitabil și această clipă. Gura lui Francisco, lacomă și rugătoare în același timp, stârnea în trupul ei un vârtaj de senzații.

El o mângâia pe tâmpile, întârziind cu tandrețe asupra conturului fragil al cefei ei.

— De fapt, cred că nu a fost o nebunie din partea mea, spuse el cufundându-și capul în părul ei bogat și mătăsos.

Ea ridică ochii spre el cu mirare.

— Vreau să spun că... nu m-am înșelat sperând și așteptând clipa asta, nu-i așa?

Nesimțindu-se în stare să vorbească, Mariette se uita doar la el, fascinată de acel magnetism ciudat pe care-l răspândea în jurul lui. Și ea își pusese mari speranțe în reîntâlnirea lor, dar rațiunea îi impusese să-l evite pe Francisco. Când se afla însă lângă el, era incapabilă să acționeze în mod rațional.

Deodată, vraja fu risipită de un zgomot. Se deschisese o fereastră chiar deasupra capului lor. Uitaseră că se aflau într-un loc public, în plină stradă! Râseră amuzați și plecară de sub felinar, continuându-și plimbarea.

Mariette avea impresia că visează, că nimic nu putea să distrugă înțelegerea perfectă dintre ei și că vor urma și alte clipe la fel de intense și minunate...

Pașii lor răsunau pe străzile întunecoase în timp ce mergeau îmbrățișați și cufundați în gânduri.

— Tatăl tău a fost foarte cooperant cu mine, spuse deodată Mariette. M-a sfătuit să mă întorc la atelier, să mă întâlnesc cu Miguel și să discut cu funcționarul care răspunde de exporturi.

— Fernando?

— Da.

— Și ce s-a întâmplat?

— Fernando m-a primit cu foarte multă amabilitate, dovedindu-mi că chitarele au fost expediate într-adevăr la New York...

— Asta am susținut și noi mereu.

— Așa este, recunosc Mariette oftând.

— Bine... înseamnă că-mi datorezi șaisprezece mii de dolari.

Ei i se păru că sesizează în vocea lui puțin umor.

— Dă-mi voie să fac o mică socoteală, continuă Francisco, prefăcându-

se că vorbește serios. Dacă adăugăm dobânda, datoria ta se ridică la suma de... optsprezece mii de dolari, de achitat în natură, bineînțeles!

— Cum adică? spuse ea pe un ton glumeț.

Francisco făcu un gest vag cu mâna.

— Trebuie să ai puțină răbdare. Voi pune la punct sistemul de plată...

Mariette îi răspunse zâmbind:

— Dar știam că dolarul este recunoscut peste tot în lume, așa că nu prea înțeleg...

— De fapt, ți-am făcut această propunere din pură milostenie, ca să-ți fac un serviciu, îi spuse Francisco izbucnind în râs.

— Te rog să mă crezi că apreciez foarte mult bunătatea ta sufletească. Acum să vorbim însă serios, continuă ea privindu-l în ochi. Mă așteptam că vei fi grăbit să rezolvi litigiul dintre noi. Scrisorile tale erau destul de categorice.

— Oh, iartă-mă! Vorbesc fluent engleza, dar nu mă prea pricep să mă exprim în scris. Am avut întotdeauna deplină încredere în tatăl tău și față de tine avem aceeași atitudine. Ești mulțumită de rezultatele anchetei? Sper că ai înțeles în cele din urmă că suntem foarte cinstiți în afaceri...

— Da, recunosc eu cu un aer pocăit, dar mai rămâne încă o problemă nerezolvată.

— Care?

— Să găsesc blestematele alea de chitare care n-au fost livrate nici până acum magazinului nostru.

— Eram convins că...

— Ei bine, nu! îl opri Mariette. În acea perioadă, am apelat la o firmă de transporturi pe care nu o prea cunoșteam. Greșeala la ei s-a produs. Deocamdată, nu pot să fac nimic, dar după ce mă voi întoarce în Statele Unite, mă voi ocupa de această problemă.

Ezită puțin înainte de a continua;

— Doar că va trebui să mai aștepți puțin până vei primi banii pe instrumente... Lăsând gluma la o parte, mă angajez să te despăgubesc pentru întârziere, returnându-ți dobânzile corespunzătoare, în cazul în care suntem noi de vină...

— Despre treaba asta vom vorbi ceva mai târziu, spuse Francisco, schimbând intenționat subiectul discuției. Ia spune-mi, ce ai văzut în Cuenca în lipsa mea?

I-ar fi putut descrie monumentele pe care le văzuse, să-i povestească în amănunt impresiile pe care i le lăsaseră, dar se pomeni spunându-i fără să vrea:

— M-am întâlnit cu Isabel...

Acest nume explodează în liniștea nopții cu forța unui tunet.

CAPITOLUL 9

Francisco se încruntă, pe punctul de a întreba ceva, dar se răzgândi imediat.

— Te-ai dus s-o vezi dansând la tavernă? o întreabă el cu o voce aparent calmă.

— Nu, a venit ea acasă la tatăl tău.

— Ca să stea de vorbă cu tine?

— Nu, de ce ar fi dorit să-mi vorbească? spuse Mariette dând din umeri. Întâmplarea a făcut să stăm la taifas despre multe lucruri, dar la plecare am aflat că de fapt venise s-o viziteze pe Manuela. Le-am auzit vorbind în salon și părea o discuție foarte serioasă! Încheie ea amintindu-și furia care o cuprinsese pe menajeră cu acea ocazie.

Tăcu vreme de câteva secunde, apoi îl întreabă pe un ton neutru:

— Cine este de fapt persoana respectivă?

— Isabel este o prietenă din copilărie, începu Francisco, gânditor. Așa cum probabil ți-ai dat seama, e o dansatoare foarte talentată. Celebritatea a purtat-o departe de noi foarte multă vreme, dar acum văd că s-a întors în țară...

După această remarcă, nu mai scoase niciun cuvânt. Mariette, care spera să afle mai multe despre Isabel, nu îndrăznea totuși să rupă tăcerea dintre ei.

Tocmai treceau prin fața unei taverne puternic luminate, când Francisco se opri în fața ușii acesteia.

— Hai să intrăm aici! spuse el.

După ce se așezară la o masă, Francisco făcu un semn și ospătarul se grăbi să vină să le ia comanda.

— Ce dorești să iei? o întreabă el pe partenera lui.

— O cafea.

— Bine, atunci adu-ne două!

Pe fața lui apăruse o expresie visătoare și când începu să vorbească, Mariette avu impresia că scotea la lumină niște amintiri foarte vechi, ascunse până atunci în cotloanele cele mai întunecate ale minții lui.

— Îți voi spune câteva lucruri despre Isabel, îi spuse el cu o încetineală neobișnuită.

Totuși, vreme de câteva minute bune, nu pomeni numele tinerei.

— Mi-am petrecut copilăria la Cuenca, trăind în umbra fratelui meu mai mare. Poziția unui fiu mai mic e destul de dificilă, în sensul că se așteaptă foarte multe lucruri de la cel de-al doilea născut. Cred cel puțin că părinții așteptau multe de la mine... Eram încă adolescent pe vremea când Julio își începea turneele prin Europa. Era atât de talentat, încât a căpătat curând o faimă extraordinară. Nu cred că l-am invidiat pentru celebritatea lui, dimpotrivă! Toate privirile erau îndreptate asupra lui și eu mă bucuram de o libertate absolută! spuse el zâmbind. Acum ajung și la Isabel. Are cu un an mai puțin decât mine, adică treizeci și cinci. Nu-i dai atâția, nu-i așa?

— Deloc, aprobă Mariette.

— Am cunoscut-o când avea vreo doisprezece ani. A devenit foarte repede partenera mea de joacă preferată pentru că era plină de vioiciune și m-a învățat încet-încet să-mi placă muzica, flamenco...

— Dar tu aveai cunoștințe muzicale! îl opri Mariette.

— Oh, da, muzica făcea parte din viața familiei mele.

Tatăl meu fabrica instrumente muzicale, mama cânta la harpă și fratele meu repeta pentru concertele lui, cât era ziua de lungă. Chiar ajunsesem să nu mai suport să aud nicio notă muzicală! De fapt, nimeni nu se prea interesa de soarta mea, adăugă el cu o ușoară amărăciune. Eram un băiat destul de singuratic până în ziua în care am întâlnit-o pe Isabel. Atunci, totul s-a schimbat! Mergeam împreună pe câmp, inventând aventuri fantastice. În lunile de iarnă, nu puteam să ne vedem prea des. Făceam școala la o instituție particulară situată în celălalt capăt al țării... Dar imediat ce venea vacanța, ne reluam activitățile obișnuite și ne întâlneam la tavernă ca să ne uităm la spectacolele de flamenco. Mama lui Isabel, o femeie de o frumusețe extraordinară, dansa foarte des acolo. Era o artistă nemaipomenită despre care se spunea că frânge inimile multor bărbați. Dar asta n-are prea multă importanță, spuse el făcând un gest cu mâna.

Tăcu, sorbi câteva înghițituri de cafea și apoi își continuă povestirea:

— Isabel și mama ei mi-au insuflat dragostea pentru muzică și atunci i-

am cerut tatălui meu să-mi dea o chitară, dar una pentru flamenco. Atunci când m-am trezit cu ea în brațe, am observat că nu-mi era prea greu să cânt. N-aveam nevoie să repet zile în șir vreo piesă și melodia curgea de la sine, fără nicio greutate.

Mariette șopti, uluită:

— Mi se pare de necrezut!

— Nu prea. Trăiam într-o familie de muzicieni și bănuiesc că acumulasem fără voia mea unele cunoștințe practice. Pe vremea aceea nu mă prea luau în serios, era ca un joc între mine și Isabel. Improvizam câte o piesă în timp ce ea dansa.

— Și nu vă auzea nimeni altcineva? îl întrebă Mariette, curioasă.

— Ba da, după aceea am cântat acasă la mine și într-o zi tatăl meu m-a surprins compunând o melodie. A intrat în camera mea extrem de emoționat, încurajându-mă să continuu. Credea că sunt foarte dotat și voia să urmez și eu aceeași carieră ca Julio. La început am refuzat, explicându-i că o făceam numai ca să mă distrez. Începând de atunci, lăsa la vedere peste tot partituri muzicale cu scopul ca, în cele din urmă, să mă apuc să cânt după ele. Bineînțeles, știam să citesc partituri de multă vreme! Erau niște lucrări clasice și am descoperit că le puteam descifra foarte ușor. Abia mai târziu am înțeles ce pericol mă păștea... rosti el cu vocea răgușită de emoție.

Mariette îl privi uluită.

În privirea partenerului ei apăruse o umbră. Avea maxilarele contractate și părea că face un efort uriaș să continue povestirea, ca și cum ar fi suferit și acum de pe urma unei răni secrete pe care o ascunsese vreme de mulți ani.

— Îl consideram pe fratele meu un fel de erou. El mă ajutase să trec mai ușor peste moartea mamei și veghease cu afecțiune asupra mea în toată această perioadă dureroasă. În plus, era muzician și într-o familie ca a mea, asta era cea mai nobilă confirmare din lume... Dar cred că te-am cam plictisit cu poveștile mele! se scuza brusc Francisco.

— Nu, continuă, te rog!

El o ținea de mână și ea, conștientă de tristețea lui, nu schiță niciun gest

să se elibereze.

— Într-o zi, îți voi povesti și eu copilăria mea newyorkeză! glumi ea forțându-se să destindă atmosfera.

Simți cum degetele lui Francisco o strâng și mai tare de mână.

— Îmi promiți?

— Da, spuse ea privindu-l drept în ochi.

— Țineam foarte mult la fratele meu și de aceea am renunțat la muzică.

Mariette șopti mirată:

— Nu înțeleg...

— Dă-mi voie să-ți explic... într-o după-amiază repetam o piesă de Bach în salonul de muzică a cărei ușă o lăsasem fără să vreau deschisă. Tatăl meu se găsea în camera alăturată. La sfârșitul bucății, îmi spuse: „Bravo, Julio, n-ai dat niciodată dovadă de atâta talent. Continuă, fiule, e o plăcere să te ascult!” Mă confundase cu fratele meu și greșeala asta pur și simplu m-a deprimat. Am rămas ținut locului până seara. La căderea nopții înțelesesem... înțelesesem că eram mai talentat decât Julio, fratele meu pe care îl adoram. Nu aveam niciun merit în privința asta, deoarece numai harul meu natural mă făcuse să cânt în felul acela, pe când Julio muncise pe brânci ani la rând, dedicându-și tot timpul repetițiilor fără sfârșit. Pe vremea aceea, aveam șaisprezece ani, iar el douăzeci și șase. Era deja un om în toată firea și aveam impresia că fur rezultatul muncii lui înversunate.

Luă o pauză, după care continuă cu o voce tristă:

— M-am hotărât atunci să nu mă mai ating niciodată de vreun instrument, ca să nu existe niciun fel de rivalitate între noi, ca el să-și poată continua cariera.

— Dar nu ți-a cerut nimeni să te sacrifici, observă Mariette.

Neluând în seamă vorbele ei, el spuse mai departe:

— La început nu mi-a fost prea greu să nu cânt. Îmi ocupam mintea cu multe alte lucruri, ca să nu mă mai gândesc la muzică. Pe vremea aceea, tatăl meu începu să mă inițieze în afaceri și să mă învețe primele noțiuni ale meseriei. Aceasta a fost o excelentă diversiune... îmi petreceam tot timpul studiind și chiar aveam de gând să mă perfecționez în străinătate.

Cât despre Julio, el tocmai era pe punctul să plece în Statele Unite. Trebuia să se însoare cu fiica unui om de afaceri din Madrid înainte de plecare, dar fata asta, plină de ambiție, îl cicălea tot timpul pe fratele meu. În săptămânile de dinaintea plecării în călătorie, se certau destul de des din diverse motive. Într-adevăr, a izbucnit între ei o ceartă mai violentă decât toate celelalte. Scos din sărite, Julio a ieșit din casă trântind ușa după el. Nu pot să-i reproșez nimic pentru felul în care a procedat, probabil că și eu aș fi făcut la fel în împrejurări asemănătoare. Atunci logodnica lui m-a implorat să mă duc să-l caut.

Mariette nici nu mai îndrăznea să respire de emoție. După ce-și termină de băut ceașca de cafea, Francisco își continuă povestirea:

— La început, evident că am refuzat-o, dar în cele din urmă am cedat rugăminților ei. Am cutreierat orașul în lung și-n lat, dar fără succes. La sfârșitul căutărilor mele m-am dus la taverna de pe faleză, în speranța de a mă întâlni cu Isabel pentru a mă consulta cu ea... încheie el cu amărăciune în glas. Dar n-ar fi trebuit să mă duc acolo în seara aceea pentru nimic în lume...

Mariete se uită neputincioasă la trăsăturile lui încordate. Ce putea să-i spună lui Francisco pentru a-i alina suferința?

Din păcate, nimic!... își spuse ea, emoționată de disperarea lui.

— Julio era în tavernă, beat mort, și Isabel îi ținea companie. Până atunci, nu o considerasem pe Isabel decât o prietenă de joacă minunată și încă foarte inocentă, dar când am văzut-o stând pe genunchii lui și pregătindu-se să-l sărute, am înțeles că fetița devenise femeie. Era foarte fardată și voia neapărat să-l seducă, folosindu-și tot arsenalul de artificii feminine. Pentru mine a fost un șoc cumplit... La început am simțit o tristețe imensă, dându-mi seama că-mi pierdusem singura prietenă, apoi însă acea tristețe s-a transformat, din nefericire, într-o furie oarbă împotriva aceluia frate pe care îl iubeam atât de mult. Aveam sentimentul că m-am sacrificat pur și simplu pentru el. Renunțasem la muzică pentru a nu pune talentul lui în umbră și omul acesta mi-o fura pe Isabel! Cuprins de o gelozie cumplită, m-am năpustit asupra lui. Îmi venea să-l omor. Știu că e rușinos să fac o asemenea mărturisire, dar chiar asta voiam să fac în

momentul acela... și am plătit scump fapta mea necugetată.

— Ce s-a întâmplat? Întrebă Mariette cu răsuflarea tăiată.

— Am tăbărit asupra lui și țin și acum minte expresia de pe fața lui. Era uluit să descopere atâta ură în ochii mei... Doamne Dumnezeule! Cât de mult îmi doresc să pot șterge această amintire din minte!

— Uneori e bine să accepți trecutul ca să fii în stare să depășești evenimentele neplăcute care vor urma, șopti ea, neștiind dacă vorbele ei puteau să-l liniștească puțin pe tânăr.

De ce îi povestea toate acele lucruri? De ce îi făcea niște confidențe pe care era evident că le ținuse îngropate adânc în sufletul lui, ani la rând? Pentru că ea nu era decât o străină aflată în trecere și îi venea mult mai ușor să se confeseze unei necunoscute? Nereușind să-l înțeleagă. Continua să se uite la el, încurajându-l din priviri să spună mai departe.

Dar Francisco tăcea, ca și cum i-ar fi părut rău că vorbise până atunci.

— Povestea asta a avut loc în urmă cu douăzeci de ani, spuse Mariette. A venit vremea s-o dai uitării, Trebuie s-o faci, Francisco. Sunt sigură că familia te-a iertat de multă vreme.

El se uită la ea cu un aer absent și-i șopti:

— Dar eu nu m-am iertat și fiecare an care trece îmi mărește suferința.

Se ridică și se duse să mai comande două cafele la bar. Atunci când se întoarse, parcă îmbătrânise brusc. Se așează pe scaun și continuă:

— Eu și Julio ne-am bătut, sau cel puțin eu țin minte că am dat în el. El se mulțumea să pareze loviturile. Încercând să se apere, s-a împiedicat de un scaun și a căzut pe spate. Cred că voi auzi până în ultima zi a vieții mele, zgomotul produs de ruperea mâinii lui. Toți clienții cafenelei se adunaseră în jurul nostru pentru a asista la scenă. Atunci când Julio s-a ridicat în picioare, a început să râdă, în ciuda durerii pe care cred că o simțea. „Hai să mergem acasă, frățioare!”, a spus el luându-mă de umăr. Abia după câteva zile am aflat cât de gravă era situația lui. Nu mai putea să cânte la chitară... Cariera lui era distrusă... Logodnica lui l-a părăsit pentru un bărbat mult mai bogat și impresarul lui Julio a anulat contractul pentru Statele Unite.

— E îngrozitor!

— Da, așa este!

— Dar sunt convinsă că fratele tău te-a iertat, insistă ea. Ai acționat sub imperiul furiei, dar n-ai vrut să-i faci niciun rău, nu-i așa?

— Julio și tatăl meu s-au purtat admirabil cu mine, dar eu îmi reproșez în permanență producerea acelui accident. L-am distrus complet pe Julio, cred că înțelegi. E adevărat că a constatat ulterior că putea să mai cânte la chitară, dar își pierduse acea dexteritate extraordinară care era dată de talent. A părăsit apoi casa familiei lui și de atunci n-am mai auzit nimic despre el... Uneori poți să transformi foarte ușor o viață liniștită într-o dramă cumplită.

Mariette își aminti seara petrecută cu Rosa. Explicațiile bunicii ei o tulburaseră, dar povestea lui Francisco o emoționase mai tare.

Acum își dădea seama că Francisco plătea un tribut greu. Viața lui din ultimii doisprezece ani fusese distrusă de un lung șir de remușcări. Oare când va reuși să scape de tortură? Își spuse în sinea ei. Poate că niciodată, din nefericire...

— Apoi, ai mai cântat la chitară? îl întreabă ea.

— Nu, am devenit om de afaceri și asta îmi ocupă tot timpul.

— Da, ai o răspundere uriașă.

— Așa este. Vrei să ne întoarcem? o întreabă el brusc.

După ce ajunseră din nou în stradă, Mariette își adună tot curajul de care se simțea în stare și-i spuse:

— Spune-mi și mie, Francisco, de ce mi-ai făcut toate aceste confidențe?

Mai merșeră mult până ca el să-i răspundă. Fațada înaltă a casei familiei Lorca apărea în spatele lor ca un zid de nepătruns. Francisco se opri brusc și o trase pe Mariette lângă el ca s-o silească să-l privească în ochi. Se uită apoi la ea cu o intensitate ciudată, ca și cum i-ar fi reproșat că încă nu descoperise motivele care îl determinaseră să-i divulge secretele lui.

Apoi îi spuse oftând:

— Văd că te interesează să afli ce fel de om sunt. Mi s-a întâmplat să cunosc în două-trei rânduri niște femei cărora chiar am fost pe punctul de a le spune ce s-a petrecut atunci, dar în cele din urmă am renunțat pentru că am simțit că nu ar fi fost în stare să mă înțeleagă. Am mai îmbătrânit,

Mariette, și acum am mai multă experiență... Știu că pot să am încredere în tine.

— Pentru că mă voi întoarce curând în Statele Unite?

El o mângâie pe păr cu afecțiune, jucându-se cu șuvițele de păr care îi scăpaseră pe frunte.

— Nu, Mariette, dimpotrivă... Nu-mi doresc decât un singur lucru: să rămâi aici cu mine.

Declarația lui o lăsă cu gura căscată. Dar nu se cunoșteau decât de o săptămână! Își spuse ea uluită. Când deschise gura ca să-și exprime mirarea, Francisco i-o închise cu un sărut, apoi o strânse în brațe, șoptindu-i vorbe de dragoste la ureche, în limba spaniolă. Tânăra fu cuprinsă de un val de plăcere și încetă să se mai zbată. Se ghemuise lipsită de vlagă la pieptul lui, răspunzându-i cu o patimă nestăvilită.

Deodată, redeveni rațională, aducându-și aminte deviza ei, care îi impunea să nu aibă încredere în nimeni și să nu se lase să cadă în capcana dragostei. Dar oare era vorba chiar despre dragoste?

Cu inima bătându-i puternic în piept, se dădu puțin înapoi ca să scape de îmbrățișarea lui.

— Nu, Francisco, nu trebuie...

— Ssttt, Mariette, îi șopti el conducând-o în casă.

Emoționată și derutată, îl urmă în holul mare și apoi până în salon, care avea ușa întredeschisă. Încăperea era cufundată în întuneric și numai luna reușea să lumineze ușor prin colțurile acesteia. După ce aprinse o veioză, Francisco reveni lângă Mariette, care rămăsese ca o stană de piatră în pragul ușii.

Îi întinse mâna și-i atinse obrazul cu un gest plin de tandrețe. Ca vrăjită de contactul cu el, Mariette ridică încet ochii spre figura lui Francisco. Însoțitorul ei observă, în ciuda semiîntunericului, tremurul buzelor ei și o prinse ușor de ceafă.

Ea ar fi putut să se elibereze, să găsească orice pretext ca să plece imediat la ea în cameră, dar nu putea să facă acest lucru!

O interesa numai să se simtă din nou lângă el, să simtă parfumul de mosc al apei lui de colonie și căldura mâinilor lui, în timp ce o mângâia pe

față.

Niciodată până atunci, un bărbat n-o mai făcuse atât de fericită și împlinită, își spuse ea cu ochii pe jumătate închiși.

Atunci când el îi deschise nasturii de la bluză, se încordă, speriată de violența propriei dorințe. Era mistuită de o flăcără care se propaga în trupul ei, devorând-o în întregime.

Înainte să mai apuce însă să se opună în vreun fel, Francisco o ridică de pe podea și o așeză jos lângă șemineu.

Întinsă pe covorul gros de lână, îl văzu cum se apleacă deasupra ei, venind atât de aproape, încât tânăra nu se putu abține să nu se înfioare.

— Nu te teme, îi șopti Francisco cu blândețe în glas.

Oh! N-avea de ce să-i fie teamă! își spuse ea luptând cu emoția care o copleșise și-i paralizase mâinile și picioarele. Era speriată deoarece constatase că tot ce hotărâse înainte se spulberase. Fusesse de ajuns o singură privire, o singură mângâiere a lui Francisco pentru a uita de toate. Și acum, ce se va întâmpla? se întrebă ea.

Dar Francisco, neluând în seamă tulburarea ei, continua s-o dezbrace cu înfrigurare, dezvelindu-i decolteul catifelat. Timp de câteva clipe rămase nemișcat, privind-o cu lăcomie, ca și cum ar fi vrut să-și întipărească în minte spectacolul oferit de trupul ei.

Degetele lui descriseră lungi arabescuri senzuale pe pielea ei. În clipa aceea ea se abandonă total, pradă plăcerii pe care i-o provoca, nemaiauzind ce-i dicta rațiunea.

Francisco se aplecă asupra ei și-i acoperi buzele cu patimă. Mariette se lipi strâns de trupul lui, deranjată de bluza care îi stânjenea mișcările. Hainele ei formau parcă o barieră între Francisco și ea, așa că îl ajută, cu gesturi nerăbdătoare, să-și scoată fusta, mistuită de dorința de a se simți și mai aproape de el.

— Dumnezeu! Ce frumoasă ești! oftă el cu admirație.

Se uită fix la ea, neputând să-și mai dezlipească ochii de la ceea ce vedea. Trupul Mariettei era luminat de flăcările din șemineu, scoțându-i și mai mult în evidență frumusețea.

El își luă privirea de la ea cu părere de rău și începu să se dezbrace.

Mariette se uită în tăcere la el, fascinată de frumusețea și ciudata suplețe felină a tânărului.

Atunci când el se întinse peste ea, închise ochii și i se dăruie, simțindu-se amețită de căldura și forța trupului acestuia. Cuprinsă de patimă, se lipi strâns de el și scoase un geamăt de plăcere.

Deaodată, se auzi o voce în hol.

— Ce s-a întâmplat? Cine este acolo? strigă Ernesto îngrijorat.

— Soy yo! Eu sunt, tată, rosti Francisco ridicându-se de jos.

Mariette sări în picioare și începu să-și adune hainele și să le îmbrace în grabă. Se străduie să-și aranjeze părul cu mâinile tremurânde, netezindu-și cu palma buclele încâlcite.

Apoi auzi o ușă trântindu-se și un zgomot de pași care se depărtau. Liniștea îi învăluie din nou, întreruptă din când în când trosnetul lemnelor din șemineu.

Vraja se risipise. Mariette privea în podea, simțindu-se prea jenată ca să mai spună ceva.

— E... o situație destul de stânjenitoare, îngăimă ea în cele din urmă.

— De ce? o întrebă Francisco emoționat. Doar nu mai suntem niște copii și nu ne poate interzice nimeni să...

O sili să ridice ochii spre el, ca s-o poată privi. Pasiunea pe o văzuse în ochii lui ceva mai devreme, încă nu dispăruse.

— Ne cunoaștem de atât de puțin... spuse ea obosită.

Ca să se ferească de Francisco, începu să admire jarul din șemineu. Nu trebuia să cedeze unor asemenea impulsuri ridicole, își repeta ea ca pe o predică. Nu se va mai purta niciodată în felul acela!

Oare ce va crede despre ea? se întrebă tânăra, devenind brusc furioasă pe ea însăși. O va lua probabil drept o femeie ușoară și o va disprețui fățiș!

— Uită-te la mine! îi șopti el cu fermitate.

Ea se supuse fără prea mare tragere de inimă.

— Spune-mi și mie, chiar nu observi cât de absurde sunt toate astea? Peste câteva zile eu mă voi întoarce în Statele Unite și...

Francisco avea pe față o expresie de nepătruns.

— Te afli aici în călătorie de afaceri și anumite probleme nu sunt încă

rezolvate. Nu vei pleca așa curând, Mariette...

Vorbise cu atâta convingere, încât, preț de o fracțiune de secundă, i se păru că el avea cunoștință de ceva care ei încă îi scăpa... Dar alungă repede acest gând din minte și încercă să-și justifice atitudinea:

— Ascultă, Francisco, eu nu obișnuiesc să cedez așa de ușor...

Pretextele ei stângace nu reușiră însă să aibă vreun efect asupra lui Francisco.

— Aș dori totuși să sfârșim seara asta cât mai agreabil posibil, spuse el plimbându-se de colo-colo prin cameră.

Mariette îl urmări cu privirea. Francisco îi păru dintr-odată foarte amenințător. Atunci când se apropie de ea și o luă blând de mână, tânăra tresări ușor. El îi mângâie degetele și apoi o sărută pe buze. Sărutul lui nu avea de data asta nimic pătimăș. Ci era plin de tandrețe, ba chiar aproape timid, își spuse ea, ușor dezamăgită.

— Nu-mi caut nici soț, nici iubit și nici măcar vreun prieten, îi spuse ea îndreptându-se spre șemineu.

— Sunt convins, dar... începu să spună Francisco uluit.

— Și nici nu vreau să am vreo aventură cu cineva, îl opri ea brusc. Așa ceva nu mă satisface.

Francisco se apropie de ea în tăcere și o privea pe furiș

— Mâine plec la Madrid, o anunță el.

Privirea tinerei fu învăluită de o umbră de tristețe.

— Dar nu fi tristă, querida, adăugă el conștient de felul cum va reacționa ea, vei veni și tu cu mine...

CAPITOLUL 10

A doua zi dimineată, Mariette se trezi bine dispusă. Dădu dumul la apă în cadă fredonând o melodie și apoi se scufundă în ea cu o mare plăcere. Abia ieșise din apă, și auzi voci în fața ușii ei. Își puse repede halatul și ciuli urechile.

— Señor, Francisco! îl certa bătrâna menajeră. Sunteți pur și simplu prost crescut. Ar trebui să vă fie rușine să o treziți pe musafira dumneavoastră!

Se auzi un râs vesel, un râs pe care ea îl cunoștea. Fu cuprinsă de bucurie în timp ce se apropia în vârful picioarelor de peretele care dădea în hol.

— Dă-te jos din pat! exclamă Francisco ciocnind în peretele de lemn. Scoală-te și vino repede jos...

— Care e mă rog motivul pentru care a trebuit să mă grăbesc?

— Plecăm la Madrid peste o oră, până nu te răzgândești, continuă el pe un ton serios. Mai vrei și acum să vii cu mine?

— Oh, da! Ne vedem jos peste cinci minute!

— Perfect!

Treptele scării scârțâiră, apoi se făcu din nou liniște în casă. Mariette deschise dulapul și căută ceva de îmbrăcat pentru ziua aceea. Niște blugi noi și o cămașă largă din bumbac. Era în culmea fericirii! Gândul că își va dedica tot weekendul turismului o umplea de bucurie. După ce se fardă ușor, se îndreptă spre ușă, apoi se opri brusc. Se întoarse în cameră și făcu puțină ordine. Ce ar fi spus Manuela dacă ar fi găsit haine împrăștiate peste tot? își spuse ea punând obiectele la locul lor.

După ce termină, se îndreptă grăbită spre coridor. Îi spusese lui Francisco la despărțire că va dura doar cinci minute și când colo, trecuseră deja douăzeci de când îl făcea să aștepte.

Alergă spre palier fără să-l observe pe Ernesto, care venea din sens opus. Bătrânul se uită la ea curios.

— Câtă agitație în dimineața asta!

Mariette își mușcă buza de jos și îngăimă:

— Oh! V-am trezit cumva? îmi pare rău.

— Nu, nu m-ai trezit și chiar dacă ar fi așa, nu ți-aș face niciun reproș. E foarte plăcut să văd atâta forfotă în casa asta, să aud râsete și glume... Nu te scuza că ai adus aici un pic de veselie. Aveam foarte mare nevoie de așa ceva.

Luă mica valiză a Mariettei și i-o duse până în hol. Apoi se întoarse spre tânăra.

— Tare mi-e teamă că Manuela se va supăra. Nu-i place deloc să se ia o hotărâre fără să fie anunțată dinainte... Poți însă să nu iei în seamă văicărelile ei! spuse el dându-se într-o parte, ca s-o lase să intre în sufragerie.

Francisco începuse să mănânce micul dejun. Se ridică de pe scaun ca s-o întâmpine pe musafira lui.

— Ești gata, Mariette?

Ea făcu semn din cap, observând din nou extraordinara lui putere de seducție. Renunțase la costumele sobre pentru o ținută mult mai lejeră: niște blugi decolorați, care era evident că fuseseră purtați îndelung, și o cămașă sport. Tulburată, Mariette închise ochii, nevrând să i se vadă emoția.

Francisco o invită să ia loc la masă.

Așa cum o anunțase deja Ernesto, Manuela avea o expresie posacă pe față. Bombănea tot timpul, părând vădit afectată de plecarea lui Francisco și a Mariettei.

— Nu-i da atenție Manuelei, îi șopti Francisco. Mereu se întâmplă la fel. Sâmbăta coace pâine în casă și nu-i place să servească micul dejun prea devreme!

Fața îi fu luminată de un zâmbet. Francisco părea că radiază de fericire, observă Mariette mirată. Era evident că evenimentele din seara anterioară îl schimbaseră radical și pozitiv!

Manuela puse pe masă niște briose, unt, un borcan de dulceață și o cafea aburindă, apoi dispăru în oficiu.

— Francisco, ai putea să-mi aduci câteva reviste din Madrid și tutunul meu obișnuit? îl întrebă Ernesto.

— Bineînțeles, tată.

— Și să nu stai prea mult la birou! adăugă el făcându-i cu ochiul.

— Poftim?

— Nu o neglija pe tânăra asta atât de frumoasă!

— Nici prin gând nu-mi trece să lucrez astăzi...

Mariette se înroși la față. Schimbul de cuvinte dintre

Ernesto și Francisco îi amintea complicitatea care exista între ea și tatăl ei. Henrik o tachina adesea, mai ales când se întâlneau la micul dejun. Ce dor îi era de el! Își spuse ea cu sufletul îndurerat.

— Hai repede! exclamă Francisco ridicându-se de la masă. N-avem niciun minut de pierdut.

După ce-și termină ceașca de cafea și își luă rămas-bun de la Ernesto, îl urmă pe Francisco în holul mare. Deodată, își făcu brusc apariția Charlie, cu fața încă somnoroasă.

— Ce se întâmplă aici? se miră el văzând valiza Mariettei.

— Plecăm la Madrid, îi explică Francisco.

— Dar ar fi trebuit să fim acolo abia luni...

Da, dar Mariette a stat toată săptămâna la Cuenca. O schimbare îi va prinde bine.

Charlie se încruntă, făcând în același timp un semn de protest.

— Dar mă gândisem să-i arăt...

Se opri brusc. Mariette fu convinsă că intenționase să o ducă să viziteze capitala. O plimbare numai pentru ei doi...

— Ne vom revedea luni, Charlie, spuse Francisco, grăbit să plece.

— Să... prefer să plec pentru câteva zile, decât să lăncezesc aici bătându-mi capul cu problemele mele, rosti Mariette cu un aer gânditor. Dat fiind că îmi vei da destule vești proaste marți, măcar să nu mă stresez dinainte, nu crezi?

Era o scuză jalnică pentru a-l abandona pe Charlie la Cuenca, își spuse ea, văzând expresia supărată a prietenului ei.

— Bine, am înțeles... răspunse el fără prea mare tragere de inimă.

— Te sun duminică seara, îl informă Francisco întinzându-i mâna.

Charlie își luă rămas-bun de la el cu politețea lui obișnuită, dar își

ascundea foarte greu dezamăgirea.

Când ajunseră afară, Francisco îi deschise portiera cu curtoazie Mariettei. După ce se așeză pe scaunul lui, o sărută ușor pe frunte.

— Bună dimineața, querida. Bună dimineața, frumoasa mea Mariette, îi șopti el cu tandrețe.

Apoi porni motorul și o luară pe drumul care traversa câmpia. Pe toată durata călătoriei, stătură de vorbă despre Spania, Statele Unite și multe alte lucruri, ca și cum nu se mai săturau să-și spună punctul de vedere asupra a tot ce-i înconjură.

— Am fost în sudul Statelor Unite, spuse deodată Mariette. Am avut ocazia să vizitez Florida, Mexicul... Dacă Spania ar fi păstrat aceste teritorii...

Francisco o opri ca să spună:

— Nu-mi place să vorbesc despre colonie. Acesta este un subiect care e și acum viu disputat. Eu unul cred că niciun stat nu trebuie să-și impună voința asupra altuia. Pentru mine Spania se termină acolo unde se găsesc frontierele sale...

— S-ar părea că-mi reproșezi ceva! exclamă Mariette, aproape șocată.

— Oh, nu! îi răspunse el râzând. Departe de mine o asemenea intenție.

Discutară apoi despre situația politică din Spania și crizele succesive care au zdruncinat din temelii țara. Republica fusese contestată și acestei revolte îi urmasă un război civil sângeros. Apoi fusese instaurat un regim dictatorial, înlocuit ulterior din nou prin monarhie, moderată de prezența unui prim-ministru.

Mariette îl asculta cu mare atenție pe Francisco, punându-i întrebări din când în când pentru a obține precizări suplimentare.

De jur-împrejurul lor se întindea până la orizont Câmpia Castiliei. Din când în când se înălțau în urma mașinii norișori de praf, obligându-i pe cei doi pasageri să închidă geamurile.

— De ce am plecat atât de devreme? îl întreabă deodată Mariette, dezlipindu-și privirea de peisajul arid ca să se uite la însoțitorul ei.

— Te-am făcut să te grăbești pentru că se sărbătorește ziua Sfântului Isidro în acest weekend. Sute de oameni defilează pe străzi și toate

hotelurile sunt ticsite. N-am avut timp să fac rezervări, așa că am considerat că am avea mai mult noroc dacă am sosi cât se poate de devreme la Madrid, îi răspunse el.

Atunci când mașina se înscrie în șirul de mașini care mergea spre centrul orașului, nu era încă ora prânzului. Peste câteva minute, Francisco se oprea dinaintea fațadei sobre a unei clădiri. Hotelul era înconjurat de un parc plin de verdeață și era situat mai retras față de șosea.

După ce scoase valizele din portbagaj, Francisco deschise portiera ca să coboare Mariette și apoi o conduse spre holul hotelului. Când ușile se dădură la o parte, ea nu-și putu stăpâni o exclamație de surpriză.

Decorul era într-adevăr extraordinar. Lustrele din cristal răspândeau o lumină caldă, care se reflecta pe podeaua din marmură. Peste ușile uriașe din sticlă erau agățate draperii grele care cădeau în falduri bogate până la pământ.

Pe mesele în stil vechi erau dispuse lămpi din bronz, lucrate impecabil. Cam peste tot în hol se găseau vase cu buchete uriașe de flori.

Personalul hotelului, îmbrăcat sobru în costume negre, se mișca discret printre clienți, oferindu-și serviciile în mod eficient.

— Doamne sfinte! Cred că riscăm să fim dați afară de aici, șopti Mariette. Hainele noastre.

— Stai fără nicio grijă! o opri Francisco râzând.

Într-adevăr, când se îndreptă spre recepție ca să discute cu funcționarul, acesta se înclină politicos în fața lui și-i spuse pe nume. Așadar, Francisco obișnuia să tragă în acest palat! se miră Mariette.

El schimbă câteva cuvinte în spaniolă cu recepționarul și apoi îi explică Mariettei.

— Hotelul are în jur de două sute de camere. În general, nu e nicio problemă să găsești o cameră aici, dar astăzi e puțin altfel. Nu avem de ales. Va trebui să acceptăm ceea ce ni se va oferi.

Mariette aprobă făcând un semn din cap, apoi valizele fură luate de un liftier, care îi conduse la etaj. Când ajunseră în fața unei uși, acesta se dădu la o parte ca să le facă loc să intre într-o încăpere de-a dreptul somptuoasă.

Era un hol imens, din care se trecea într-un dormitor la fel de spațios. Mariette zări prin crăpătura ușii un pat cu baldachin și mobilier din lemn prețios. Îl privi pe Francisco pe furiș.

Dar, ca și cum îi ghicise gândurile, făcu un gest spre tânăra.

— Te rog să-mi duci bagajul în camera cealaltă a apartamentului.

— Am înțeleles, señor.

Și dispăru, lăsându-i singuri. Mariette, care se apropiase de șemineul în care mai ardeau câteva bucăți de lemn, auzi pașii lui Francisco în spatele ei.

Dar înainte să mai apuce să se întoarcă spre el, acesta o cuprinsese deja în brațele lui, imobilizându-i orice mișcare. Se aplecă spre Mariette și o sărută ușor pe buze.

— Va trebui să pleci curând în Statele Unite, îi șopti el la ureche.

— Da, răspunse ea cu inima bătându-i puternic în piept.

Sentimentul de singurătate pe care voise să-l ascundă până atunci îi reveni brusc în minte, cu o intensitate teribilă. De ce îi vorbea Francisco despre plecare? Își spuse ea cu durere în suflet.

— Oh, aș dori să-ți arăt Madridul, să te duc să vizitezi străzile, toate locurile pitorești pe care le știu de atâta vreme, spuse el mângâindu-i părul. Deoarece ne-a mai rămas puțin timp de petrecut împreună, nu mai avem nicio clipă de pierdut...

Se depărtă puțin de ea și o privi cu admirație în ochi.

— Te aștept.

— Poftim? zise ea neînțelegând ce voia să spună.

— Te aștept în holul hotelului.

După aceea, vom merge să luăm masa de prânz.

A urmat o după-amiază de basm. Francisco o duse pe Mariette la plimbare prin oraș, făcând-o să descopere ungherele cele mai ascunse ale vechilor cartiere, locuri prin care nu călcase încă niciun picior de curios.

Apoi se întoarseră la hotel. Frântă de oboseală, Mariette se lungi pe pat pentru o siestă de o oră, dar adormi imediat și se trezi plină de elan pe înserat.

Francisco avea de gând să o ducă la un concert, apoi vor lua cina în

centrul oraşului şi se vor plimba din nou în răcorea nopţii. Cel puțin acesta era programul pe care i-l comunicase Francisco şi care primise aprobarea entuziastă a Mariettei.

Îşi alege hainele cu o grijă deosebită, îmbrăcând o rochie neagră cu un decolteu foarte adânc. Îşi dădu cu puțin luciu pe buze şi se declară mulțumită.

Nu-i mai rămânea decât să-şi pună la gât un colier fin împodobit cu o turcoază. Înainte să iasă din cameră, îşi puse pe umeri şalul pe care i-l dăduse Francisco.

Fu întâmpinată în hol de privirea admirativă a tânărului care se schimbase şi el pentru seară. Purta un costum de culoare închisă şi cămaşa îi scotea în evidenţă trăsăturile regulate şi virile ale chipului.

În timpul concertului, valul de exaltare care o cuprinsese pe Mariette la începutul zilei fu înlocuit de o nostalgie sfâşietoare. Francisco asculta foarte atent chitaristul în timp ce acesta cânta o piesă de Bach. Cu ochii aţintiţi asupra scenei, părea total absorbit de frumuseţea muzicii, sensibil la notele care se înşirau uneori lent şi distincte, alteori ca un torent învolburat. Dar parcă fără voia lui, degetele se mişcau în ritmul muzicii.

Prefăcându-se că nu remarcase acel detaliu, Mariette îşi îndreptă din nou atenţia spre scenă. Francisco avea suflet de muzician şi îşi înăbuşise talentul vreme de atâţia ani... Bănuia că îi fusese foarte greu...

Dar atunci când ajunseră din nou în mijlocul trecătorilor de pe stradă, Francisco redeveni extrem de vesel. O luă de umeri pe Mariette şi-i spuse: – Acum vom merge să mâncăm! Mariette se temuse că după spectacol va fi prost dispus şi fu extrem de mirată să constate cât de vesel era.

Masa pe care o luă la un mic restaurant plin de oameni veseli, a fost excelentă. Chitariştii de flamenco, nişte prieteni ai patronului după câte se părea, îi încurajau pe clienţi să bată din palme ca să-i acompanieze. Francisco, lăsându-se antrenat de veselia generală, radia de fericire şi glumea cu vecinii de masă.

Într-un târziu, părăsiră cu regret sala plină de fum de ţigară şi porniră pe drumul spre hotel. Se făcuse târziu şi Mariettei i se închideau ochii de oboseală.

Francisco o conduse până la apartament și o urmă în holul imens, ca și cum nu-i mai venea să se despartă de partenera lui din seara aceea. Ea se apropiase de șemineu, întinzând mâinile spre flăcările care dansau vesele în interiorul acestuia.

Deodată, Francisco fu lângă ea. Cu ochii plini de o dorință mută, îi apropie fața de a lui, încercând să citească în ea aceeași patimă care îl cuprinsese pe el în clipa aceea.

Tremurând din tot trupul, Mariette îl lăsa pe Francisco s-o strângă la pieptul lui, mai întâi cu o tandrețe timidă și mai apoi cu o înfrigurare senzuală. Șalul din mătase îi alunecă de pe umeri, descoperindu-i pielea bronzată a decolteului și a umerilor.

Francisco își înăbuși un geamăt și o copleși cu o ploaie de săruturi pe gât, coborând din ce în ce mai jos...

Mariette rămânea tăcută, conștientă de emoția crescândă și bătaile din ce în ce mai accelerate ale inimii.

Francisco își apropie fața atât de mult de a ei, încât li se amestecară răsuflările. Lipită de trupul lui Francisco, Mariette nu făcea nicio mișcare, îmbătându-se cu parfumul lui viril, inspirând mirosul cunoscut al hainelor lui. O miresmă de apă de colonie amestecată cu cea de tutun.

Îl îmbrățișă și ea strâns, cu ochii închiși, vârându-și degetele în părul lui negru și cârlionțat. Peste câteva secunde, el se îndepărtă fără s-o scape din ochi și se duse să-și pună sacoul pe un scaun.

Când reveni lângă ea, Mariette se afla în același loc. Flăcările din șemineu îi învăluiau fața cu o lumină roșietică.

— Ce frumoasă ești, Mariette, îi șopti el, fermecat de grația ei feminină. Aș vrea... aș vrea să te păstrez lângă mine pentru totdeauna.

— Oh, Francisco! gemu ea fără să-și dea seama că spusese acele cuvinte pe un ton rugător.

Mariette se ghemui din nou la pieptul lui, fără să-i opună nicio rezistență. Își deschisese buzele în mod inconștient, oferindu-se și chemându-l, și Francisco răspunse invitației ei apăsându-și și mai tare buzele de ale ei.

La început cu timiditate, mâinile Mariettei își croiră drum prin crăpătura cămășii lui și-i mângâie pieptul musculos. Apoi veni și rândul lui Francisco

să-i descheie nasturii cu care erau prinse bretelele rochiei tinerei.

El descrise lungi arabescuri pe rotunjimea sânilor ei, formând cercuri din ce în ce mai strânse. Cuprinsă de un val de plăcere, Mariette se încorda și se lipea de trupul lui Francisco. Deodată, însă tresări și se smulse din brațele lui.

— Nu, nu merge mai departe, Francisco, îl imploră ea cu o voce slabă.

— Dar de ce, de ce, querida mia? îi spuse Francisco blând. Ea își netezi hainele cu mișcări de automat, nereușind nici ea să înțeleagă de ce fugea de ceea ce își dorea cu atâta intensitate...

Francisco o reținu, așezându-și mâinile pe umerii ei.

— Ce vrei să spui? Acest nu înseamnă nu acum, sau niciodată?

— Nu știu, chiar nu știu, repetă ea cu o privire rătăcită. Francisco o sărută apoi ușor pe frunte fără să spună niciun cuvânt, își luă sacoul și ieși din cameră. Mariette auzi o ușă trântindu-se, apoi se făcu o liniște deplină în jurul ei...

Mariette fu trezită din somn de niște trosnete și zgomote înfundate. Atunci când deschise ochii, flăcările portocalii ajunseseră la peretele holului pe care îl vedea prin crăpătura ușii.

Strigătul de spaimă îi muri pe buze. Se ridică în capul oaselor și se uită la incendiu cu ochii măriți de groază.

Deodată, de simți luată pe sus din pat, se agăță din toate puterile de gâtul lui Francisco, în timp ce acesta alerga spre coridor și închidea ușa în urma lui. Nori uriași de fum invadaseră holul. Soneria de incendiu spărgea tăcerea nopții printr-un țuit asurzitor. Apoi Mariette auzi niște voci îngrozite și zări niște siluete care mergeau pe dibuite prin perdeaua densă de fum.

— Pe aici! strigă Francisco, luând-o spre scara de incendiu. Se auziră urlete. O voce de bărbat o încuraja pe o femeie aflată într-o criză de nervi.

— Rămâi calmă, Mary! Totul se va sfârși cu bine, spunea un bărbat în spatele lor.

Peste câteva minute, micul grup se năpustea în holul mare al hotelului, unde deja se agitau niște pompieri, care să străduiau să-i liniștească pe clienții cuprinși de panică.

Mariette aflată încă sub efectul șocului, se lipi de pieptul Lui Francisco, în timp ce el îi șoptea vorbe liniștitoare.

— Querida, nu trebuie să-ți mai fie frică de nimic! Te rog să te liniștești! Mi-a fost tare teamă pentru tine, dar, slavă Domnului, nu te-ai rănit pe nicăieri!

În timp ce-i vorbea, o mângâia pe cap, iar ea încerca să-și stăpânească tremurul incontrollabil de care era cuprinsă.

Dacă n-ar fi intervenit Francisco, dacă n-ar fi scos-o din cameră, ce s-ar fi întâmplat oare? Își spuse ea închizând ochii. Ceea ce își imagina era atât de îngrozitor, încât era mai bine să nu se gândească la asta. Clătinând din cap ca să-și alunge din minte acele viziuni cumplite, se uită la Francisco și observă că el o privește cu îngrijorare.

— Cum te mai simți? o întrebă el.

— Mult mai bine, dar prin ce coșmar am trecut! șopti ea înfiorându-se din nou.

Peste o jumătate de oră, patronul hotelului îi împrăstie treptat pe clienți, explicându-le cu calm că incendiul a fost pus sub control. Acesta se declanșase în apartamentul de lângă cel al Mariettei și Francisco și se întinsese apoi și în camera lui Francisco, trecând prin camera din centru. Mai multe apartamente suferiseră pagube din cauza fumului dens, dar sosirea pompierilor contribuise la stingerea rapidă a focului. Nu exista niciun motiv ca hotelul să fie evacuat și conducerea îi sfătuia pe clienți să se întoarcă liniștiți în paturile lor...

După ce mulțimea care umplea holul dispăru, Mariette îi aruncă o privire mirată lui Francisco.

— Cum de-ai mai avut timp să te îmbraci? îl întrebă ea.

— De fapt, încă nu mă culcasem. Mă gândeam.

Se apropie de Mariette și o strânse tare de umeri. Căldura lui se răspândi în trupul ei ca o undă beneficătoare.

Francisco era acolo, lângă ea, și nu mai era amenințată de niciun pericol! își spuse ea, realizând că în cele din urmă își recăpătase parțial calmul.

Patronul îi lăsase să aștepte, aducându-le un pahar de coniac, dar reveni

curând, cerându-și scuze.

— Îmi pare nespus de rău, dar suntem nevoiți să vă cazăm în altă cameră. În alte condiții am fi putut să vă oferim un alt apartament, dar în weekendul acesta hotelul e plin. Vă propun singura cameră liberă, situată la etajul doi. Are numai un pat dublu, vă deranjează? se interesă el.

Francisco se uită pieziș spre Mariette. Cu fața obosită, ea dădu din cap în semn că acceptă.

— N-avem încotro, observă ea.

— Bineînțeles că această soluția este una provizorie. Începând de mâine dimineață, am putea să vă punem la dispoziție un apartament, continuă individul zâmbind.

— Vă mulțumesc, îi răspunse Francisco, simțindu-i-se însă în glas o foarte mare oboseală...

Un angajat îi conduse până la al doilea etaj și le deschise ușa unei camere. Era mobilată modest, avea dimensiuni destul de mici și ferestrele dădeau spre grădină. Patul ocupa cea mai mare parte a spațiului. Într-un colț exista singurul element de decor, și anume o comodă veche cu mânere lucitoare din alamă.

Funcționarul plecă și Mariette se prăbuși istovită pe pat, înăbușindu-și cu greu un căscat.

— În curând se vor ivi zorii...

— Da, culcă-te, Mariette. Ai nevoie de odihnă. Toate emoțiile prin care ai trecut te-au stors de puteri.

În urmă cu câteva ore ar fi fost cuprinsă de panică la ideea că va trebui să doarmă în același pat cu Francisco, dar după aventura incendiului, își dorea să se întindă lângă el și să-i simtă prezența liniștitoare. După ce se vârî în așternuturi, însoțitorul ei se așeză pe cuvertură lângă ea și-i mângâie obrazul cu degetele.

— Ți-a fost tare frică, nu-i așa?

— Oh, da! Acum pot să-ți spun ce-am simțit! încheie el privindu-i fața somnoroasă.

Ochii Mariettei se închideau încet-încet și peste câteva clipe respirația îi deveni mai regulată. Adormise vegheată de Francisco și acesta evita să

facă vreun zgomot, ca să n-o trezească.

Atunci când deschise ochii, a doua zi dimineață, camera era scăldată în lumină. Se ridică în capul oaselor și se uită în jurul ei.

Francisco adormise la câțiva centimetri de ea. Părul negru și ondulat îi căzuse peste frunte, dându-i un aer de copil. Ca și cum ar fi ghicit că Mariette se uita la el, Francisco zâmbi.

— Francisco?

— Da, m-am trezit, îi răspunse el apropiindu-se de ea și luând-o în brațe. Știi la ce mă gândeam azi-noapte, înainte de declanșarea incendiului? continuă el cufundându-și privirea în ochii ei.

Ea tresări, emoționată de flacăra care strălucea în ochii lui întunecați.

Îmi spuneam că atunci când îți dorești cu ardoare ceva în viață, trebuie să te străduiești să-l obții, bineînțeles prin mijloacele cele mai onorabile care există... Și ceea ce vreau eu, Mariette, este să faci parte din viața mea, încheie el cu vocea vibrând de emoție.

Declarația lui nu era chiar atât de surprinzătoare. Și ea se gândise mereu în ultimele două zile, la relația dintre ei și la acel sentiment care îi împingea unul către celălalt. Nu dorise niciodată atât de tare un bărbat și nu se gândise să rămână lângă vreunul până la sfârșitul zilelor ei.

Nu era total lipsită de experiență în domeniu, în sensul că fusese de câteva ori îndrăgostită, dar amintirile respective erau acum departe. Dar Francisco? deveni ea brusc îngrijorată. Avea atâta farmec, era atât de seducător. Avea oare prietene sau vreo relație? Această întrebare o chinuia îngrozitor și de aceea îl întrebă pe un ton îngrijorat:

— Bănuiesc că nu trăiești ca un celibatar convins...

— Evident că nu, dar deocamdată nu există nicio femeie în viața mea în afară de tine... îi răspunse el cu o privire amuzată în ochi. Dar tu, dragă Mariette, tu care mi-ai spus că nu cauți nici soț, nici amant, nici prieten... Să însemne oare asta că nu ești liberă?

— Ba da, sunt liberă, spuse ea pe un ton serios.

— Dar ai mai avut aventuri sentimentale.

Venise rândul lui să devină curios. Nu putea să i-o ia în nume de rău. Nu procedase la fel și ea, ceva mai devreme? Francisco avea dreptul să știe,

își spuse ea gânditoare.

— Am avut niște idile, dar erau lipsite de importanță. În schimb, a existat un bărbat care mă iubea cu disperare și un altul de care mă îndrăgostisem eu până peste cap. Cel puțin așa credeam pe vremea aceea, se corectă ea oftând.

— I te-ai dăruit... cu totul? o întrebă Francisco blând.

— Da.

El își lipi încet trupul de al ei, căutându-i buzele pentru a le transmite ceva din căldura alor lui. Gurile lor se uniră cu o patimă renăscută, plină de responsabilitate și tandrețe. Apoi Francisco îi dădu la o parte reverele halatului din mătase, dezgolindu-i decolteul superb.

— Pur și simplu, frumusețea ta mă fascinează, îi șopti Francisco la ureche.

Mariette îl lipi și mai tare de ea, simțind cum dorința reînvie în trupul ei, mai violentă și mai tulburătoare, precum o mare dezlănțuită.

Tânăra își jurase să nu mai iubească pe nimeni, niciodată, ca să nu mai fie nevoită să sufere atât de mult, dar destinul voise altfel... Întâlnirea cu Francisco avea ceva magic și irezistibil.

În ciuda tuturor promisiunilor însă, era cu el, pentru că nu putuse rezista acelei pasiuni mistuitoare care îi unea. Orice luptă devenise inutilă, toate eforturile ei fuseseră zadarnice!

În clipa aceea erau împreună și nu mai avea în minte decât un singur gând: să facă în așa fel încât fiecare secundă să i se pară o veșnicie, ca timpul să se oprească în loc.

— Aș vrea... aș vrea tare mult să nu mă mai despart niciodată de tine, îi șopti Francisco.

El continua să o sărute cu aceeași înfrigurare ca a ei. Deodată, el se dădu puțin înapoi și se uită la Mariette, cu obraji roșii ca jarul. Ea nu spuse nimic.

— Aș dori să te învăț puțină spaniolă, îi spuse el mai liniștit. E o limbă minunată!

Își plimbă apoi vârful degetelor peste conturul buzelor ei.

— Labios, rosti el nescăpând-o din priviri.

Apoi o luă de mână și i-o reținu în a lui.

— Mano, spuse el, y dedos de la mano, spuse el mângâindu-i degetele.

Îi atinse fruntea cu gura.

— Frente... parpados, sprâncene, barbilla, bărbie, cuello, gât, îi traduse el pe un ton amuzat.

Ea îl asculta, repetând după el cuvintele. Apoi Mariette se lăsă iar luată în brațele lui vânjoase și se ghemui la pieptul lui.

Rămase așa câteva minute, legănată se sunetul vocii lui. Parcă hipnotizată, îi oferă din nou buzele, pe care el se grăbi să le acopere cu ale lui.

Se lipeau cu putere din nou, unul de celălalt, atrăgându-se ca doi magneți. Apoi Francisco se depărtă de ea cu părere de rău și-i spuse scoțându-și cămașa.

— Iartă-mă o clipă...

Peste câteva secunde era complet gol și profilul trupului său apărură clar în fața ferestrei.

În felul acesta, perfecțiunea acestuia ieșea și mai mult în evidență, își spuse Mariette cuprinsă de o tulburare de nedescris. Atunci când el veni și se întinse lângă ea, îl primi cu tandrețe.

Inima i se zbătea în piept cu o violență care aproape o sperie... Ghicindu-i emoția pe care o simțea, Francisco o liniști.

— Querida, nu te teme... Am dorit amândoi să fim împreună, nu-i așa? Mă mai vrei și acum, Mariette?

— Da, da, îi șopti ea, citindu-i-se în privire toată emoția.

Deodată între ei nu mai fu decât pace și armonie. Francisco și Mariette deveniseră o singură persoană. Strângându-l tare în brațe, Mariette gemea, cuprinsă de o bucurie pe care nu o mai simțise până atunci.

Briza ridica ușor perdelele de la ferestre și venea să le mângâie trupurile înlănțuite...

CAPITOLUL 11

Mariette și Francisco tăceau, stând unul în brațele celuilalt. Niciun cuvânt nu ar fi putut exprima intensitatea emoției lor.

Furtuna care se declanșase în ei cu ceva timp în urmă, fu urmată de o odihnă binefăcătoare. Fiecare secundă care trecea li se părea prețioasă ca o bijuterie...

Deodată, Francisco se ridică în capul oaselor și dădu cuvertura la o parte ca să se dea jos din pat.

— Ce frumos e afară!... spuse el mângâind obrazul Mariettei. Ce-ar fi să facem o plimbare prin Madrid?

Se ridică și ea zâmbind din pat și se duse la baie. După ce umplu cada, se scufundă cu desfătare în apa fierbinte. După o jumătate de oră, ieși din baie și-l găsi pe Francisco punând receptorul telefonului în furcă.

— Am mai multe vești pentru tine, o anunță el vesel.

— Atunci, ai face bine să începi cu cele bune, îi răspunse ea pe același ton.

— Conducerea hotelului m-a anunțat că bagajele noastre se află la loc sigur. Nu au avut nimic de suferit din cauza incendiului. Băiatul de serviciu ne va aduce în curând hainele. Geanta și banii tăi sunt în seiful hotelului, situat la parter.

— Au fost ceva răniți? îl întreabă ea îngrijorată.

Nu-și mai amintea decât foarte vag evenimentele din cursul nopții. Fusesse atât de speriată, încât nu înțelesese prea bine cât de mare fusese dezastrul.

— Nu, nu! o liniști imediat Francisco. Slavă Domnului, toată lumea e teafără și nevătămată! Nu au fost decât câteva daune materiale... Dar vom fi nevoiți să rămânem în camera asta încă o noapte! Nu există alta disponibilă.

După ce rosti aceste cuvinte, o trase la pieptul lui și o sărută pe buzele întredeschise.

Peste o oră, Mariette era gata de plecare. Tocmai arunca o ultimă privire imaginii ei din oglindă, când îl zări pe Francisco în spatele ei. Se apropiase

tiptil și se uita în tăcere la ea.

— Ce faci, mă spionezi? îl întrebă ea râzând.

— Deloc, protestă el. Te admir... Parcă ai fi coborât dintr-o pictură italiană.

— Și tu la fel, șopti ea privind-i imaginea din oglindă.

Părul lui ondulat îi încadra fața cu trăsături regulate, plină de o gravitate neobișnuită. Sub privirea lui intensă, se înfioră, simțind renăscând în trupul ei toate emoțiile din seara anterioară.

Putem să mergem, querida? o întrebă el mângâind-o ușor pe păr.

Ea dădu din cap încet, nesimțindu-se în stare să mai rostescă niciun cuvânt.

După ce luară un mic dejun copios, se îndreptară spre cartierele vechi ale orașului, plimbându-se prin mulțimea de turiști și gură-cască.

Urcară scări interminabile și pătrunseră în cele din urmă în mijlocul tarabelor unui tâlcior.

Vânzătorii își laudau marfa strigând în gura mare pentru a-i atrage pe clienți, propunându-le pantofi desperechiați, gramofone demodate, ceasuri, bijuterii false și multe alte obiecte disperate, dar amuzante.

Amețită de vacarmul din piață, Mariette mergea în urma însoțitorului său, care își croia drum prin mulțime. Deodată.

Mariette fu oprită de o țigancă frumoasă care ținea un copil în brațe.

— Dă-mi și mie, te rog, un bănuț, se milogi ea umilă.

Tânăra îi întinse imediat câteva monede, înduioșată de fața zâmbitoare a copilașului.

— Nu te lăsa păcălită de cerșetori, o sfătui Francisco. Se folosesc de orice șiretlic pentru a-i impresiona pe turiști. Ferește-te de ei!

Merșeră apoi mai departe îmbrățișați cu tandrețe. Apoi, Francisco o duse într-o dugheană. Era o librărie cu pereții acoperiți cu rafturi până în tavan. Pe o masă uriașă din lemn se aflau stive întregi de cărți vechi legate cu măiestrie și ale căror file răspândeau un miros suav...

Francisco reuși să atragă atenția vânzătorului și făcu semn spre o carte. Individul se grăbi să i-o împacheteze și apoi Francisco strecură discret pachetul în buzunarul sacoului.

După ce ajunseră din nou în lumina puternică de afară își continuară plimbarea spre Plaza Mayor.

Deodată, Francisco se opri și-i spuse Mariettei, în timp ce-i privea fața radioasă:

— Asta este pentru tine... e o amintire...

Mariette desfăcu uluită ambalajul și descoperi o ediție superbă a lui Don Quijote.

Observă că ilustrațiile erau executate de către Salvador Dali.

— E splendidă! exclamă ea. Îți mulțumesc, Francisco.

— M-am gândit că romanul acesta îți va aminti de Spania și de Castilia...

Ea răsfoia cartea, gânditoare. Ce voise să spună Francisco?... Că întâlnirea lor va deveni o amintire ștersă treptat de trecerea timpului?

Simțindu-se brusc demoralizată, se uită la însoțitorul ei, străduindu-se să-și mascheze tristețea.

Dar starea ei sufletească nu-i scăpă lui Francisco, de aceea, ca pentru a alunga atmosfera apăsătoare dintre ei, îi spuse cu o voce veselă:

— Vino cu mine, domnișoară Olsen! Vei avea parte de puțină magie!

Peste câteva secunde, zăriră arcadele din Plaza Mayor. Pe sub bolțile seculare răsunau strigătele mulțimii care se amuza de spectacolul oferit de manechinele uriașe care defilau prin fața ei. Din cortegiu făceau parte un rege care purta o imensă trenă verde împodobită cu figurine aurii, domnișoare de onoare cu fuste în dungi și spiriduși care agitau clopoței.

— Acestea sunt personajele tradiționale ale carnavalului de San Isidro, spuse Francisco, amuzându-se de mutra uluită a Mariettei. Spaniolii vin din toate colțurile țării ca să le vadă.

Apoi Francisco îi arată statuile înălțate în parcul superb care înconjura clădirile istorice. Niște alei sinuoase duceau la un lac artificial pe care pluteau diverse ambarcațiuni.

Francisco închirie o barcă pe care o manevră cu îndemânare ca să se depărteze de mai. Își petrecură apoi după-amiaza admirând reflectarea razelor soarelui în apa limpede a lacului.

Când reveniră la debarcader era deja ora opt seara și funcționarul dădea semne de nerăbdare. Ca să-l liniștească, Francisco îi dădu un bacșiș

generos pe care individul îl acceptă cu un zâmbet slugarnic.

Preferând să se întoarcă la hotel pentru cina târzie, decât să ia masa într-unul din numeroasele restaurante situate în jurul lacului, chemară un taxi și o luară din nou pe bulevardul principal. Pe tot parcursul drumului, Francisco o ținu de mână pe Mariette, insuflându-i astfel din căldura și vitalitatea lui.

După ce terminară de mâncat, Francisco se îndreptă spre recepția hotelului și-i puse câteva întrebări funcționarului, după care acesta îi întinse un mesaj. ¶

După ce îl citi, Francisco se întunecă la față.

Mariette îl întrebă îngrijorată, temându-se de ce era mai rău:

— Ce s-a întâmplat?

— Pe toți dracii! Nu pot să am nicio clipă de liniște! Abia am plecat de acasă și sunt căutat în legătură cu niște afaceri.

Schiță apoi un zâmbet și-i spuse:

— Din păcate, mă văd nevoit să te părăsesc mâine pentru puțin timp, ca să mă întâlnesc cu aceste persoane. Chiar nu pot să fac altceva, se scuză el cu o mutră supărată.

În cealaltă mână ținea o bucată de hârtie pe care i-o dădu Mariettei.

— Asta e pentru tine.

„Contactează-l pe Martin”, citi ea.

— Ăă... știi cum să dai de individul ăsta? se interesă Francisco, fără să-și ascundă curiozitatea.

Mariettei i se păru că avea vocea ușor răgușită de emoție. Oare se temea să nu fie vorba despre vreun admirator? Își spuse ea aproape amuzată de reacția lui.

— E fratele meu, îi explică ea cu calm. Îl vom suna mai târziu.

Imediat ce închiseră în urma lor ușa camerei, Francisco o luă în brațe și o sărută cu patimă.

— Aștept clipa asta de multe ore, îi șopti el cufundându-și fața în părul bogat și mătăsos al tinerei.

Ea se simțea atât de bine cu el! De acum încolo Francisco nu mai era pentru ea un străin. Îi știa parfumul, ardoarea pasională a mângâierilor...

Îi reveniră în minte clipele perfecte pe care le petrecuseră în zorii acelei zile. Armonia dintre ei fusese totală și știa că numai Francisco ar fi în stare să o satisfacă în felul acesta. Fu străbătută de un lung fior. Când se întoarse spre el, observă că și el era pradă acelorași emoții ca și ea.

Deodată, el o prinse de braț, forțând-o să se așeze pe pat.

— Am ceva să-ți spun, rosti el cu o voce tensionată.

— Ce anume?

Privirea ei se cufundă în a lui. I se păru că vede în ea o ușoară teamă. Tânărul continuă, alegându-și cu grijă cuvintele:

— Aș vrea să-ți mulțumesc...

Ea exclamă uluită:

— Pentru ce să-mi mulțumești?

— Pentru că am petrecut o zi minunată datorită ție îi mărturisi el. O zi plină de râs și voie bună. Până acum, viața mea n-a avut cursul pe care l-aș fi dorit, dar atunci când sunt cu tine, Mariette, totul se transformă... Parcă ai fi o zână bună...

O luă apoi de umeri și-i vorbi pe un ton mai serios:

— Nici nu pot să-mi imaginez că peste câțva timp n-o să mai fim împreună. Știu că nu am dreptul să-ți cer nimic, dar am s-o fac totuși...

— Francisco! îl imploră Mariette. Hai să nu ne mai chinuim cu ceea ce va fi în viitor. Nu știu ce ne așteaptă mai târziu... Să ne gândim numai la prezent, la clipele astea atât de fericite...

— Da, ai dreptate, o aprobă el, dar expresia îngrijorată îi contrazicea afirmația.

Traversară încăperea și se duseră să admire grădina prin fereastra deschisă. Noaptea învăluia natura cu un vâl întunecat și coloane subțiri de ceață se ridicau dinspre pământ, în rotocoale mișcătoare și ireale.

Desprinzându-se cu părere de rău unul de altul, începură să se dezbrace, apoi Mariette dispăru în baie.

Își stropi fața îndelung cu apă rece, uitându-se la imaginea din oglindă.

Chipul ei părea să fi căpătat o strălucire aparte. Arăta superb, parcă înflorise peste noapte, își spuse ea cu inima bătându-i puternic în piept. Întâlnirea cu Francisco o transformase radical, își spuse ea, după care se

întoarse în cameră.

Când îl văzu pe Francisco întins în pat, se simți din nou tulburată. Se aplecă deasupra lui cu tandrețe... însă acesta ațipise, epuizat de evenimentele din noaptea anterioară. Dormise foarte puțin, își spuse Mariette în timp ce se uita la el.

Deodată, tăcerea fu spartă de soneria telefonului. Mariette ridică repede receptorul.

— Alo! șopti ea, nevrând să-l trezească pe Francisco.

— Alo, Mariette! exclamă vocea îndepărtată de la celălalt capăt al firului.

— Martin! Ce mai faci? Am primit mesajul de la tine. Voiam să te sun...

— Da, dar ai uitat! glumi el.

— Nu, chiar acum mă pregăteam să formez numărul, îi răspunse ea plină de remușcări.

— Ascultă, eu nu înțeleg nimic din toată istoria asta cu moștenirea, continuă Martin. M-a sunat Charlie în după-amiaza asta și m-a informat.

— Știam.

— Dar cine naiba e moștenitorul ăsta? se interesă el.

— Habar n-am. Charlie nu mi-a spus mai mult. Marți mă întâlnesc cu un notar, care trebuie să-mi dea mai multe informații.

— Mariette... e adevărat că nu avem aceleași opinii în legătură cu conducerea magazinului, dar acum e cazul să fim uniți. Nu ești de acord cu mine? se întrebă, el îngrijorat. Persoana asta ar putea să semene zăzanie între noi, ceea ce ar fi o catastrofă...

Făcu o pauză, după care continuă:

— la orice hotărâre dorești în privința firmei și eu voi confirma. Oricum, tu ai mai multă experiență decât mine.

— Să fim serioși, Martin, și ideile tale sunt la fel de bune ca ale mele, recunosc eu, emoționată de cuvintele fratelui său. Vom sta de vorbă despre toate astea după ce mă voi întoarce acasă. Ne-am înțeles?

— Perfect. Dă-mi de știre dacă ai noutăți.

Se făcu din nou tăcere la capătul celălalt al firului.

— Vino mai repede acasă, Mariette! îmi lipsești foarte mult!

- Nu exagera! Îl certă Mariette.
- Văd că nu mă iei niciodată în serios, îi răspunse el râzând.
- Nu te stresa prea tare! Pe curând, Martin! Sărut-o pe bunica din partea mea.
- La revedere!

Puse încet receptorul în furcă, se întoarse spre Francisco și observă că acesta dormea în continuare.

Vreme de câteva ore uitase de grijile pe care le avea pe cap. Telefonul de la Martin îi aduse aminte, din nefericire, problemele provocate de moartea tatălui său...

Toată noaptea, fu conștientă de apropierea lui Francisco, simțind cum uneori acesta o îmbrățișează în timp ce dormea.

Atunci când se iviră zorile și camera începu să se lumineze, refuză să deschidă ochii. Nu dormise aproape deloc, din cauza gândurilor negre. Curând, va trebui să se despartă de Francisco! Peste câteva minute sau ore, o va lua fiecare pe drumul său... își repetă ea, epuizată de acest gând obsedant și dureros.

Se gândea cu inima strânsă la bărbatul acesta extrem de seducător, înzestrat cu un talent excepțional, dar căruia o greșeală din tinerețe, un gest neintenționat, îi distrusese din nefericire viața pentru totdeauna...

Purta acea povară cumplită de ani de zile, măcinat în adâncul sufletului de o suferință sfâșietoare.

Nu, nu voia să deschidă ochii ca să fie sigură că nu va rupe vraja acelui moment. Lipsa lui Francisco o va deprima îngrozitor, își spuse ea, gândindu-se cu teamă la întoarcerea la New York.

Dar cine o obliga să se îndepărteze de el? Însuși faptul că îndrăznise să formuleze acea întrebare avusese asupra ei efectul unui trăsnet. Se ridică uluită în capul oaselor.

Elisabeth trăia cu cel pe care-l iubea. De ce n-ar face și ea la fel? Ce o împiedica să facă acest lucru? Deodată, însă, fu cuprinsă de un val de disperare. Ce naivă era! N-avea niciun rost să-și facă iluzii în zadar!

Nu voise întotdeauna să continue ceea ce clădise prin munca îndârjită a

trei generații ale familiei Olsen? Ținuse foarte mult la aceste responsabilități și nimic n-o putea determina să abandoneze afacerea familială.

Dar de fapt mai era și Martin implicat și acesta părea din ce în ce mai pasionat de această activitate. Și gradul lui de competență în domeniu era de necontestat, recunoscuse ea cu sinceritate. Oare dintr-o vanitate excesivă considera indispensabilă prezența ei la magazin? Dorea să practice o anumită activitate ca să poată rămâne independentă, să-și păstreze autonomia de femeie?

Dar acest argument nu era oare ridicol în comparație cu bucuria de a iubi un bărbat sau de a fi iubită de el? De altfel, de ce trebuie să opteze pentru unul din cele două elemente?

Munca sau căsătoria?...

O mulțime de femei măritate își continuau activitatea profesională și aveau succes și în viața conjugală...

— Dacă îmi vei cere să rămân alături de tine pentru totdeauna, o voi face, șopti ea privind-l cu dragoste pe bărbatul adormit.

Dar el nu făcea nicio mișcare, cufundat într-un somn adânc și liniștit. Atunci, ochii ei se aburiră de lacrimi de disperare și tristețe, pentru că vedea cum visul pe care și-l clădise cu atâta grijă se prăbușea brusc și în mod iremediabil. Nu, nu exista nicio soluție, încheie ea în tăcere.

Fie că pleca în Statele Unite, fie că rămânea în Spania, o parte din ea însăși ar fi oricum atrofiată și incompletă.

Doborâtă de tristețe, își sprijini capul pe brațe și dădu frâu liber lacrimilor. Fu trezită din starea de apatie de Francisco, a cărui mână o mângâia cu tandrețe pe ceafă.

— Mariette, te rog să-mi spui ce s-a întâmplat, o întrebă Francisco îngrijorat.

Ea se opri imediat din plâns, dar datorită amețelii care o cuprinsese, nu reuși decât să ridice capul, fără să spună niciun cuvânt.

— Ce s-a întâmplat, querida? insistă el luând-o în brațe.

Când se lipi de el, observă că inima lui Francisco bătea mai puternic în piept decât de obicei, amintindu-i de forța care emana din trupul lui, dar și

de fragilitatea ființei umane...

Deodată, fu podidită din nou de o criză de plâns care aproape îi tăie respirația.

— Doamne sfinte! Ce e cu tine, Mariette? spuse tânărul, uluit. Vorbește cu mine!

Prin fereastra deschisă, ajungeau până la ei zgomote de voci și de claxoane ale mașinilor. Afară, viața își urma cursul ei firesc, își spuse Mariette începând să se mai liniștească puțin câte puțin. Orice s-ar fi întâmplat, pământul se învârtea mai departe! Această certitudine îi dădu curajul să-i mărturisească ceea ce îi ascunsese atât de multă vreme...

— Te iubesc, Francisco, îi spuse ea cu lacrimile șiroindu-i pe obraji.

Declarația el fu urmată de o tăcere prelungită. Apoi, șopti și el:

— Și eu te iubesc, Mariette.

Își lipi apoi buzele de ale ei într-un sărut fără sfârșit. După se depărtă puțin de ea, îi spuse pe un ton vibrând de emoție:

— Uită-te la mine, draga mea!

Ea îl ascultă, fără să protesteze.

— De ce ești atât de tristă? se interesă el. De ce?

— Pentru că...

Se opri, derutată.

— Pentru că iubirea asta e o adevărată demență... spuse ea uitându-se la jocul razelor de soare pe pervazul ferestrei.

— Nu vorbi pe tonul ăsta macabru, glumi el, în speranța că îi va smulge un zâmbet. Nu cred că asta e o povară atât de grea pentru tine!

— Nu mai râde de mine! îl rugă ea. Vorbesc foarte serios.

El se ridică în capul oaselor, aducând-o pe Mariette mai aproape de el, ca să-i poată vedea mai bine fața răvășită de plâns.

— Acum, explică-mi și mie din ce cauză plângi într-o așa frumoasă dimineață de primăvară.

Ea își apăsă degetele în palmă cu un gest nervos, apoi își răsuci inelul de aur pe care i-l dăruise tatăl ei. Fusese un cadou de ziua ei! împlinise douăzeci de ani! trecuse atâta timp de atunci... își spuse ea, simțind că e cuprinsă iar de tristețe.

— Am vorbit ieri cu fratele meu... începu ea pe un ton obosit.

— Aseară te-am așteptat, iubita mea. De ce nu m-ai trezit? Era mai importantă discuția telefonică decât să vii lângă mine?

— Nu, nu e vorba despre asta, continuă ea jignită de reproșurile lui. Martin e cel care m-a sunat. Tu dormeai buștean și n-ai auzit soneria telefonului.

— Dormeam „buștean”? se miră el ridicând din sprâncene. Nu înțeleg expresia asta.

— Dormeai foarte adânc, îi traduse Mariette fără să-și poată stăpâni enervarea.

— Da, eram obosit, dar credeam... te doream, și...

Lăsă fraza în suspensie, dar Mariette nu mai spuse nimic. La ce bun să mai continue discuția? Furia pe care o observase mai înainte în vocea ei dispăruse. Francisco o privea tandrețe și la un moment dat o prinse de mâini. Mariette tresări. Nici nu-și dăduse seama că își frângea degetele de o bună bucată de vreme.

— Deci așa, a sunat fratele tău! Ți-a dat cumva niște vești rele? De aceea plângi?

— Nu, îi răspunse ea ezitând. Nu tocmai...

— Atunci care e cauza?

— Pe scurt, Martin era îngrijorat în legătură cu testamentului tatălui meu. Era convins că aş avea ceva informații de când... Charlie l-a sunat la New York pentru a-i relata aceeași poveste ca și mie.

— Înseamnă că știe despre faptul că mâine te vezi cu notarul.

— Da.

— Atunci, de ce e îngrijorat? Nu mai aveți mult de așteptat...

— Așa e, dar e mai ușor de zis! îi răspunse ea, ușor iritată de purtarea lui.

Dar nu era un copil plin de nazuri pe care să încerce să-l cumințească prin cuvinte! Mariette avea motive întemeiate să simtă că a ajuns la capătul răbdării! Dar n-i fi trebuit să fie atât de aspră cu el, recunosc ea. Francisco fusese jignit și își regretă imediat observația.

— Iartă-mă... Nu știu ce mi-a venit... Toată povestea asta mă scoate din

sărite...

— Te înțeleg foarte bine. Mai ai însă un pic de răbdare și poate că îți vei da seama în curând că ți-ai făcut griji de pomană.

Ea avea din nou impresia ciudată că el îi ascunde ceva. Nemaiputându-se stăpâni, îl întrebă curioasă:

— Francisco... Ți-a spus Charlie vreun secret pe care eu nu-l știu?

— Ce vrei să insinuezi?

— Ți-a dezvăluit Charlie sfârșitul întregii povești?

— Nu, absolut deloc! îi răspunse el pe un ton teatral.

Dar constată că nu fusese surprins de întrebarea ei. Ea spuse, oftând:

— Parcă văd că eu și Martin vom afla ultimii...

— Fii rezonabilă, o sfătui Francisco. Până atunci, ar fi mai bine să uităm de toate și să ne bucurăm de clipa prezentă...

Întinse mâna spre ea, dar tânăra se feri în mod instinctiv, în ciuda fiorului pe care i-l provocase vocea lui cu intonații vibrante. El se supără și i scăpară câteva înjurături cărora tânăra nu le înțelese sensul, dar care o făcură să se înroșească la față.

— Dar, pentru numele lui Dumnezeu, spune-mi Mariette, ce s-a întâmplat? explodă el.

— Încerc doar să-ți explic...

Ea lăasă fraza neterminată. Cum putea să-i spună: „Te iubesc, dar în curând te voi părăsi”?

Cuvintele îi răsunară în minte, cuvinte pe care o persoană mai înfiptă ar fi putut să le rostească, dar ea nu avea forța necesară. L-ar fi rănit pe Francisco și și-ar fi provocat și ei aceeași suferință.

— Francisco, eu... îngăimă ea, luându-i capul mâini.

Dar el n-o lăasă să termine ce avea de spus. Ca și cum ar fi fost atras de un magnet, îi acoperi buzele cu gura lui și ea nu opuse rezistență sărutului său. Tânăra cedă total pasiunii care puneă stăpânire treptat pe ea. În brațele lui nu mai simțea nevoia să vorbească, orice explicație era de prisos.

New York-ul, Martin, magazinul, toate astea se spulberaseră ca prin farmec.

— Nu facem altceva decât să pierdem timpul vorbind. Între noi, totul este foarte clar...

Nu avea dreptate. Ea se eliberă încet din îmbrățișarea lui. Nu trebuia ca el să-i interpreteze gestul ca pe o respingere. Pe fața lui se citea zbuciumul interior, dar și dorința la fel de arzătoare.

— Telefonul de aseară, chiar era de la fratele tău? o întrebă el brusc, pe un ton aspru.

Întrebarea lui Francisco o aduse total cu picioarele pe pământ. Se uită la el cu un aer mâhnit. Cum își putea închipui că vorbise cu un alt bărbat?

— Crezi cumva că te-am mințit? îl întrebă ea, încruntându-se.

— Nu, dar...

— Chiar așa gândești? Că mi-am adus brusc aminte de un amarez de la mii de kilometri distanță? Ca și cum faptul că am făcut dragoste cu tine m-ar fi determinat imediat să uit că mă aflu departe de casă... și deci că sunt o persoană diferită?

— Te rog, Mariette, n-are rost să te superi în halul ăsta, am...

— Și în plus, ar fi bine să știi că nu obișnuiesc să mint, i-o reteză ea furioasă.

— Sunt convins de asta, querida, îmi pare rău.

— Și mie, și am impresia că am făcut o greșală îngrozitoare.

— Făcând dragoste, spuse el ca și cum nu-i venea să creadă ceea ce auzea.

— Exact.

— Ești atât de amabilă să-mi spui și mie motivul?

Vocea lui era glacială. Ea observase încordarea lui bruscă. Făcând apel la tot curajul de care mai era în stare, îi spuse:

— Eu locuiesc în Statele Unite, adică la o distanță foarte mare de aici... Mai am și niște obligații profesionale și familiale care mă rețin acolo. Pe tine te-am cunoscut doar de două săptămâni, încheie ea.

Rămaseră tăcuți o bună bucată de vreme. Apoi Francisco îi ciufuli părul cu o mână obosită, un gest care îi părea acum foarte familiar, și care scotea în evidență o anumită slăbiciune a lui.

— Te rog să mă asculți cu atenție, Mariette. Nu există nimic care să nu

poată fi rezolvat... începu el să spună rar.

— N-aș putea să rămân în Spania, insistă ea. E imposibil.

— De ce?

— Pentru că mă ocup de conducerea unui magazin, o afacere pe care am moștenit-o de la tatăl meu, care și el la rândul lui a primit-o de la părinții și bunicii lui. Ar trebui să înțelegi treaba asta!

Prefăcându-se că nu observă tonul sarcastic al Mariettei, Francisco îi mărturisi cu un aer gânditor:

— Nu m-am gândit niciodată să părăsesc Spania și să-mi abandonez afacerea.

— Nici eu, exclamă Mariette.

Apoi se mai împlânzi și-i spuse:

— Suntem ridicoli, Francisco. Toată povestea asta e de-a dreptul absurdă.

— Regreți ce s-a petrecut între noi? Faptul că ne-am întâlnit?...

— Nu, nu... nu e vorba despre asta.

Francisco se uită acum la ea cu o expresie tristă pe față. El îi aruncă pe un ton plin de dispreț:

— Știam că americanii nu sunt bine văzuți în Spania, dar acum înțeleg și de ce. Ei nu se gândesc decât cum să se întoarcă mai repede în țara lor ca să scape de niște sălbatici ca noi.

Tonul lui disprețuitor și violența din vorbele lui o umplură de furie și de rușine. Ea exclamă, nervoasă:

— Scutește-mă de clișeele astea ridicole! Cu mine nu ține o asemenea tactică!

— Clișee? repetă el încruntându-se. Ce vrei să spui? Ce înseamnă cuvântul ăsta?

— N-ai decât să-l cauți într-un dicționar! îi răspunse ea la fel de sfidătoare ca el.

Dar atunci când ridică ochii spre el, rămase uluită de expresia îndurerată care se întipărise pe fața acestuia. Mariettei i se făcu rușine.

N-ar fi trebuit să lase frâu liber furiei și să-l jignească pe Francisco. Cuprinsă de remușcări, vru să-și ceară iertare și îngăimă:

— Îmi pare rău, Francisco, am...

Dar nu mai avu timp să-și termine fraza. Auzi un ciocănit în ușa camerei lor și Mariette, surprinsă, tresări din tot trupul.

CAPITOLUL 12

Rămaseră amândoi împietriți, privind spre ușa închisă. Uitaseră cu totul de lumea care-i înconjura și zgomotul acela îi făcu să revină la realitate.

Francisco reacționează primul. El se ridică, își puse în grabă halatul și se duse să deschidă. Stătu apoi nemișcat în pragul ușii, ascultând explicațiile funcționarului care îl informă că le stătea la dispoziție un apartament cu două camere.

Mariette profită de această pauză ca să se îmbrace rapid. Își făcu apoi bagajul și, însoțită de băiatul de serviciu pe etaj și de Francisco, porni de-a lungul coridoarelor lungi acoperite cu o mochetă subțire.

Noul lor apartament era mult mai luxos decât cel pe care îl ocupaseră în prima seară. Simțindu-se prea întristată de gândurile ei negre pentru a mai lua în seamă decorul elegant, Mariette se refugie imediat în camera din fund.

Se așeză oftând pe patul imens acoperit cu o cuvertură de brocart și își prinse fața între mâini. Ce naivă fusese! Se simțea vinovată că se lăsase legănată de vise și iluzii...

Relațiile lui cu Francisco se soldau cu un eșec lamentabil, dar era singura vinovată pentru asta, recunoscuse ea cu lacrimi în ochi. De ce oare renunțase la hotărârile înțelepte pe care le luase la începutul șederii în Spania? Se lăsase îmbrobodită de iubire, dar oare chiar despre iubire era vorba?

Sau numai despre o atracție extrem de intensă care îi împinsese unul spre celălalt în mod iremediabil?

De fapt nu mai avea nicio importanță acum răspunsul la acea întrebare, își spuse ea îndreptându-se spre fereastră. Se sprijini cu coatele de balustrada de fier din jurul balconului și se uită îndelung în grădină, forțându-se să-și recapete calmul.

Totuși, încet-încet în mintea ei încolți o idee. Dar dacă se înșelase și se lăsase dominată de o furie ridicolă?

Da, își spuse Mariette, clătinând din cap cu tristețe. Da... cearta cu Francisco fusese nedreaptă. În câteva secunde distruseseră prețioasa

armonie dintre ei cu cuvinte veninoase pe care nici măcar nu le gândiseră cu adevărat și care era convinsă că le regretau amândoi.

Dar Francisco, ce făcea oare în acea clipă? Se hotărâse să n-o mai vadă niciodată? La gândul acesta se simți aproape în pragul depresiei.

Mariette se așezase în fața măsuței de toaletă, uitându-se în oglindă la fața ei răvășită, când auzi niște ciocănituri în ușă. După ce inspiră adânc aer în piept, răspunse:

— Intră!

Ridică ochii și-l văzu pe Francisco stând în pragul ușii. Purta un costum elegant gri închis care îl făcea să pară și mai înalt decât era, dar trăsăturile feței îi erau marcate de o oboseală imensă.

— la loc, îi spuse ea cu o voce ușor tremurată.

El dădu din cap și se duse să se așeze într-un fotoliu, având grijă să pună o distanță respectuoasă între el și ea.

— Aș vrea să stau puțin de vorbă cu tine, începu el. Aș dori să înțeleg...

— Mai întâi, dă-mi voie să-mi cer scuze pentru lipsa de maniere cu care ți-am vorbit, îl opri Mariette cu stângăcie. Eram furioasă, dar n-am vrut să te jignesc. Scuză-mă...

— Nu face numit...

Vorbise cu un fel de tristă resemnare.

— În al doilea rând, continuă Mariette, am venit în Spania în interes de afaceri și pentru rezolvarea unor probleme familiale. Imediat ce voi pune totul la punct, mă voi întoarce în Statele Unite. Am mult de lucru și mă așteaptă familia mea.

— Mariette, nu ți-am cerut să-mi descrii în amănunt ce ai de făcut când te vei întoarce acasă, glumi Francesco. Încerc să aflu numai care este motivul pentru care respingi relația dintre noi. Ce s-a întâmplat?

— Dar nu putem avea niciun viitor împreună. Ne cunoaștem doar de puțină vreme și ne despart kilometri întregi de ocean...

— De ce nu te gândești în primul rând la prezent? Și în plus, în zilele noastre distanța nu mai reprezintă o problemă. Se poate lua avionul...

— Așadar, ai de gând să ai o aventură într-o țară îndepărtată? glumi Mariette. Într-adevăr, ar fi foarte comod pentru tine!

În pofida voinței ei, furia îi revenise.

— Îmi pare rău, dar nu intenționez să iau avionul doar pentru plăcerea de a petrece noaptea în brațele tale și apoi să plec ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Francisco se albise ca varul la față. Era evident că vorbele Mariettei îl șocaseră.

— Se pare că nu ne înțelegem absolut deloc, răspunse el pe un ton lipsit de orice inflexiune. Eu nu vedeam lucrurile în acest fel.

Mariete izbucni brusc în plâns. Lacrimile pe care le reținuse în ultimele minute îi curgeau șiroaie pe obraji, făcând-o să se înăbușe.

Francisco se apropie uluit de ea și o mângâie ușor pe cap.

— Liniștește-te, te rog, spuse el emoționat.

Când hohotele de plâns se mai răriră, ridică ochii scăldați în lacrimi spre Francisco.

Ceea ce văzu, o făcu să tresară... În ochii lui strălucea și acum focul mistuitor al pasiunii.

Atunci, buzele lor se uniră cu aceeași înfrigurare și ardoare.

— Există o soluție, Mariette, îi sopți Francisco după ce se îndepărtă ușor de ea.

— Care?

— Pur și simplu mărită-te cu mine.

Ea se uită la el cu răsuflarea tăiată, fără să poată articula niciun cuvânt. Dar Francisco nu glumea deloc! constată ea privind-i figura serioasă.

— Rămâi aici. Familia mea va deveni și familia ta și Spania va fi a doua ta țară. Te vei adapta foarte bine. Cât despre activitatea ta profesională, ea nu reprezintă o problemă majoră. Am putea să facem un aranjament cu fratele tău.

Hărțuită de gânduri incoerente, Mariette rămăsese mută. O voce din adâncul ei îi spunea să accepte, să spună da...

— Nu, răspunse ea după o tăcere interminabilă. Nu, e imposibil...

Fără să-și dea seama vorbise cu voce tare.

— Nu pot, se apăra ea din nou, fără să înțeleagă ce anume o determina să reacționeze astfel.

Mintea începu să i se închețoseze și în ochi i se citea deruta. Își dădea oare seama Francisco ce îi cerea să facă?

Care poate fi soluția acelui conflict? Să devină soția lui Francisco, adică o femeie care va participa din umbră la activitatea soțului său? Perspectiva asta n-o încânta deloc... Dar asta însemna să uite de forța iubirii pe care o simțea pentru el și să nege sentimentele care îi uneau...

Mariette oftă adânc.

— Nu ne putem asuma asemenea riscuri, Francisco. Căsătoria asta e prea pripită. Dacă după aceea vei descoperi că nu-ți plac cu adevărat, vei...

Francisco o opri cu un gest.

— Dar văd că ți-e teamă că nu mă vei mai iubi îndeajuns, spuse el cu tristețe.

— Oh, nu! Nu te-am mințit atunci când ți-am mărturisit dragostea pentru tine. Nu s-a schimbat nimic în această privință... Încheie ea zâmbitoare.

— Atunci de ce te temi?

— Nu mi-e ușor să mă hotărăsc brusc să-mi părăsesc țara. Am nevoie de un timp de gândire, continuă Mariette, arzând de dorința de a se arunca în brașele lui și să rămână acolo pentru totdeauna.

Dar rezistă impulsului și rămase pe scaun, lângă măsuța de toaletă.

— Pe aici, pe la noi, femeile sunt obișnuite să-și părăsească familiile și să-și urmeze soții, spuse deodată Francisco.

— Nu am fost educată să respect aceleași tradiții ca ale tale, comentă ea cu calm.

— Asta pare un mod de a le critica pe ale noastre! spuse Francisco pe un ton supărat.

— Nu, dar căsătoria nu mi se pare a fi un scop în sine, Eu una nu aș accepta să rămân închisă în casă pentru a face menajul și a pregăti masa... Eu...

Francisco se uită la ea ușor nerăbdător și-i spuse:

— Ți-e teamă de tine însăși și de sentimentele tale. Asta te împiedică să ascuți până și ce încerc eu să-ți explic.

Dădu din cap cu un aer obosit, după care continuă:

— Cum îți poți închipui măcar o singură secundă că aș vrea să te închid în casă? Obiceiurile spaniole nu sunt atât de primitive cum crezi tu! îi spuse el indignat și jignit de comentariile ei. În țara mea, femeile s-au bucurat de o putere considerabilă.

— Serios? Parcă nu-mi vine să cred, îl ironiză ea imediat.

— Nu știi nimic despre istoria, despre trecutul Spaniei. Ești și tu ca majoritatea americanilor. Cum plecați peste granița țării voastre vă uitați la oameni cu o aroganță și o superioritate exasperante... în realitate, îi considerați pe ceilalți niște barbari retardați.

Mariette îl fugeră cu privirea. De ce trebuia să-i caricaturizeze în felul acela pe care concetățenii ei?

— În definitiv, poate că ai dreptate, spuse Mariette în cele din urmă. În orice caz, un lucru e sigur: sunt o femeie de afaceri și sunt hotărâtă să rămân așa!

— Nici n-am de gând să te fac să-ți schimbi părerea, îi răspunse Francisco pe un ton glacial.

— De ce te afli acum în camera mea dacă ai o părere atât de proastă despre americani? îl întreabă ea pe neașteptate.

Francisco explodă enervat:

— Dar nu am o părere proastă despre ei, dimpotrivă! Dio mi-o! Pentru numele lui Dumnezeu, Mariette!

— Pentru numele lui Dumnezeu ce, Francisco? Vrei să tac din gură? Să ascund adevărul? îi răspunse și ea furioasă.

— Pentru mine, nu există decât tu, querida. Te iubesc și vreau să fii soția mea. Puțin îmi pasă de restul lumii.

— Asta nu rezolvă nimic, șopti ea. Nimic...

— Totuși, ceea ce simțim amândoi, querida, este unic, excepțional. Niciodată nu m-am simțit atât de fericit cu vreo altă femeie. Tu ești prima și ultima...

— Dar nu pot, Francisco! Nu pot, repetă ea, extrem de derutată.

— Nu voi încerca să-ți impun un anumit comportament sau să te influențez într-un fel sau altul, adăugă el.

În timp ce vorbea, evită să o privească în ochi. Se uita într-un punct fix,

ca și cum s-ar fi străduit să rămână calm și să-și stăpânească emoțiile.

— Dacă nu poți să înțelegi de ce refuz să mă căsătoresc cu tine, nu-ți rămâne altceva de făcut decât să te împaci cu ideea asta și să accepți răspunsul pe care ți l-am dat. Nu am de gând să mă răzgândesc.

— Și eu refuz să-l accept, spuse Francisco strângând din dinți furios.

Înainte să-și dea seama ce se petrece, el o luă în brațe și o sărută apăsător și îndelung pe buze. Mariette nu putu să reziste apoi senzațiilor provocate de dinții lui, care o mușcau într-un mod foarte senzual. I se învârtă capul și se simțea lipsită de libertate. Se luptă cu îndârjire împotriva slăbiciunii de moment și brusc, deveni din nou rațională.

— Oprește-te! strigă ea, încercând să se elibereze din brațele lui. Sărutările tale mă dezgustă! Vrei numai să mă faci să-ți cedez!

Uluit, Francisco rămase nemișcat. Se făcuse alb la față. Mariette fusese sigură că vorbele pe care le rostise vor suna ca o condamnare la moarte... irevocabilă... El se uită la ea cu o expresie năucă și îngăimă:

— Ce-ai spus?

— Ai auzit foarte bine! Lasă-mă în pace!

Ea se întoarse cu spatele. Nu trebuia ca el să-i vadă lacrimile din ochi. După câteva secunde de tăcere, Francisco îi spuse cu o voce emoționată:

— Am înțeles. Dorința ta e ordin pentru mine, dar dă-mi voie să-ți spun că ești pur și simplu naivă. Pretinzi că ești o femeie modernă și emancipată, dar de fapt ești lipsită total de maturitate. Nu știu să faci diferența între un bărbat îndrăgostit sincer de tine și un altul care este în căutare de aventuri de o noapte! Nu știi să deosebești o simplă atracție fizică, de dragostea adevărată. Păcat!

Dar mai e un lucru pe care vreau să ți-l aduc la cunoștință...

Lăsă fraza neterminată și-i ridică bărbia, ca să-l poată privi în ochi. Ea se încordă și el îi observă reacția. Își dădu seama de asta după expresia de tristețe de pe fața lui. El continuă pe un ton abătut:

— Nici nu-ți dai seama cât de mult vei regreta că ai distrus dragostea dintre noi. După ce te vei întoarce în Statele Unite, la adăpostul biroului tău confortabil, te vei gândi la întâlnirile, la sărutările noastre... Și amintirile astea te vor urmări în permanență, devenind obsesive. Dar în

acel moment, va fi deja prea târziu. Te vei întreba atunci cu tristețe cum ai putut fi atât de nesăbuită încât să crezi că succesul și cariera te sunt mai importante decât fericirea noastră. Și eu voi regreta, Mariette, dar mai puțin ca tine. Pentru că tu ești cea care ai ucis dragostea noastră din teamă, querida...

Năucită, ea auzi vag zgomotul produs de ușa care se închidea în urma lui, dar nu se simțea în stare să facă nicio mișcare. Rămase așa multă vreme, apoi reveni treptat la realitate.

După ce se uită la ceas, își dădu seama că era ora prânzului, deși dimineața i se păruse extrem de lungă. O durea îngrozitor capul și se gândi să ia o aspirină. Cu toate astea, ar fi trebuit să se bucure că-și atinsese scopul. Francisco înțelesese în cele din urmă că nu voia să devină soția lui. Dar mai mult decât orice o îngrozise furia lui, o furie rece, reținută... Și deodată, îi trecu prin minte un gând cumplit. Dar dacă se înșelase? Nu, nu, trebuie să-și scoată din cap o asemenea idee! Încercă să alunge îndoielile care începuseră să-i dea târcoale, conectându-se cât mai rapid la realitate. Se îmbracă în grabă și se pieptănă, după care ieși din hotel, chemă un taxi și se duse la muzeul Prado.

Când ajunse în celebrul muzeu, abia dacă observă picturile superbe care împodobeau pereții acestuia. Nu reușea să se concentreze. Vedea figura lui Francisco în toate pânzele și își repeta întruna în gând ultimele lui cuvinte: „Pentru că tu ești cea care ai ucis dragostea noastră din teamă, querida...”

În cele din urmă, se întoarse epuizată la local. Avusese intenția să-i facă o vizită unuia din furnizorii lor din Madrid, dar nu se simțea în stare. Să dea ochi cu lumea, să se poarte politicos, toate astea erau peste puterile ei, deocamdată...

Liftierul tocmai deschidea ușile ascensorului când auzi o exclamație în spatele ei: – Hei! Mariette!

Când se întoarse, îl văzu pe Charlie care se îndrepta spre ea cu o expresie radioasă pe față.

— Dar ce s-a întâmplat? se miră el când îi văzu chipul răvășit.

— Sunt obosită, îi explică ea. Am făcut o plimbare lungă.

— N-ai fost cu Francisco?

— Nu. El avea o întâlnire de afaceri în seara asta.

— Ai luat masa?

Atunci își aminti că nu mâncase nimic toată ziua.

— Nu, Charlie, nu încă.

— Atunci, hai să luăm cina împreună! îi spuse el conducând-o spre restaurant.

Zarurile fuseseră aruncate! Trebuia să-și adune tot curajul de care era în stare ca să facă față întrevederii cu Eduardo de Silva, notarul din Madrid, conform indicațiilor lui Charlie... Ce altceva putea să facă? își spuse Mariette în timp ce pătrunsese în sala de așteptare a omului legii.

Peste câteva secunde, o secretară o conduse în biroul spațios.

— Vă rog să intrați, domnișoară Olsen, spuse Eduardo de Silva oferindu-i un scaun.

Ea se așează în timp ce notarul luă și el loc în spatele unei mese lungi încărcate cu documente. Avea în jur de cincizeci de ani și părea foarte competent în meseria lui. Acesta îi zâmbi și continuă:

— Mi-a spus Charlie că vă aflați de câteva zile la Madrid. Ce părere aveți despre orașul nostru?

— E extraordinar, îi răspunse ea cu sinceritate.

Cum putea să pomenească de Madrid fără să-și amintească de Francisco? își spuse ea. De acum încolo, aceste amintiri vor fi veșnic prezente în mintea ei.

— Voi intra imediat în miezul problemei, continuă notarul pe un ton ceva mai serios, V-am făcut să așteptați puțin cam mult, dar am avut de clarificat câteva puncte mai delicate. Sper că mă veți scuza. Situația era destul de ciudată, deși în meseria mea sunt obișnuit să mă ocup de genul ăsta de afaceri. În realitate, tatăl dumneavoastră a întocmit testamentul în urmă cu mulți ani, mai exact după moartea mamei dumneavoastră. Prin el, dumneavoastră și fratele dumneavoastră sunteți desemnați moștenitorii imobilului din New York și ai magazinului Olsen.

Simțindu-se mai ușurată, Mariette așteaptă ca notarul să continue.

— ...Din nefericire însă, acest document nu este singurul aflat în posesia noastră. Cu un an înainte de moartea sa, Henrik Olsen și-a schimbat ultimele dorințe. A pus într-un loc sigur o scrisoare care nu trebuia deschisă decât de către domnul Baker, executorul său testamentar. Respectându-i cerințele, Charlie a aflat conținutul acestei scrisori chiar după ce a fost înmormântat clientul lui. Ne mai rămânea să vedem dacă acest codicil avea valoare oficială sau nu. Vă voi spune de ce, în cele ce urmează, spuse el uitându-se fix la Mariette.

Făcu o pauză, ca și cum ar fi ezitat să-și continue monologul.

— Ceea ce vă voi spune acum probabil vă va șoca... dar sunt obligat să vă spun adevărul, îi mărturisi el cu o voce mai înăbușită. Povestea asta s-a petrecut în urmă cu mulți ani, mai exact acum treizeci și șase de ani. Tatăl dumneavoastră nu era încă însurat pe vremea aceea și venise de multe ori în Spania în interes de afaceri. În timpul uneia din primele lui șederi la noi în țară, a făcut o vizită familiei Lorca, la Cuenca, unde a cunoscut o femeie foarte frumoasă. La câteva zile după ce s-au întâlnit, cei doi s-au despărțit și tatăl dumneavoastră s-a întors în Statele Unite.

Mariette începuse deja să se simtă rău.

Oare ce greșeală comisese Henrik Olsen? se întrebă ea îngrijorată.

— Persoana aceasta nu făcea parte din cercul relațiilor familiei Lorca și Henrik s-a gândit că secretul lor va rămâne ascuns pentru totdeauna. Pentru că, vedeți dumneavoastră, din dragostea lor a rezultat un copil...

Mariette tresări, dar se strădui să rămână calmă. Totuși, îi era imposibil să-și ascundă tremurul mâinilor. Vestea o zguduise până în adâncul sufletului!

— Ce s-a întâmplat cu femeia și copilul? îngăimă ea în șoaptă.

— Totul dovedește că tatăl dumneavoastră era îndrăgostit până peste cap de această tânără spaniolă. În perioada de dinaintea nașterii copilului, au purtat o corespondență asiduă. Își promisese să se revadă imediat ce va fi posibil.

— După aceea ce s-a mai întâmplat?

— Respectându-și angajamentul, Henrik s-a dus după ea și i-a cerut mâna, dar l-a refuzat, fiindu-i frică să-și părăsească țara. Tatălui dumneavoastră

i-a fost imposibil să o facă să asculte de rațiune și a fost nevoit să se întoarcă în Statele Unite cu sufletul distrus. Apoi a întâlnit-o pe mama voastră... Dar povestea nu s-a oprit aici, deoarece Henrik, dat fiind că era un om de onoare, a continuat să ajute la întreținerea fiicei sale.

Pe Mariette o luă brusc cu amețeală. Cum putuse tatăl ei să-i ascundă acest secret toată viața?

— Mama știa? îl întrebă ea cu o voce tremurândă.

— Cunoscând cinstea domnului Olsen, bănuiesc că îi mărturisise acesteia tot adevărul, dar nu sunt absolut sigur. Ceea ce pot însă să vă spun este că a păstrat legătura cu fiica lui. Îi scria foarte des.

— Înseamnă că o parte din moștenire îi revine ei.

— Problema asta nu-i deloc simplă. Scrisoarea adresată lui Charlie nu conținea indicații speciale asupra acestui capitol. Contrar codicilurilor care modifică termenii inițiali ai unui testament, această scrisoare nu exprimă decât dorințele tatălui dumneavoastră referitoare la anumite chestiuni. Nu sunt niște cerințe oficiale, sper că înțelegeți ce vreau să spun. Tocmai de aceea e foarte greu să stabilem dacă acest document are vreo valoare juridică.

Din cauza șocului, Mariette fu nevoită să facă un efort uriaș ca să nu izbucnească în lacrimi. Până atunci, se crezuse fiica unică și adorată a tatălui ei, iar acum aflase că mai era una pe care o iubise la fel de mult.

Fără să vrea, se simți extrem de geloasă pe necunoscuta aceea care îi furase afecțiunea lui Henrik Olsen. Se simțea ridicol, dar vestea aceea o aruncase într-o confuzie totală.

— Vă rog să vă reveniți, domnișoară Olsen! îi spuse notarul cu căldură. Recunosc că relatarea asta e greu de suportat pentru dumneavoastră, dar genul acesta de lucruri au loc destul de frecvent. Asta nu alterează cu nimic calitățile excepționale ale domnului Olsen. Iubiți-l în continuare, pentru că merită...

— Dar ce se va întâmpla cu magazinul? îl întrebă ea după ce își mai reveni puțin. Femeia asta poate beneficia de o treime din moștenire, nu-i așa?

— În termeni pur juridici, da, dar ea nu revendică nimic. E o persoană

extrem de cinstită care nu încearcă să intre în posesia drepturilor ei în detrimentul dumneavoastră. S-a angajat prin acte scrise și semnate că vă lasă toată partea de moștenire care îi revine. Cu o condiție...

— Nu prea înțeleg...

— Lăsați-mă să vă explic. De fapt, scrisoarea domnului Olsen e un document mai degrabă... sentimental, în care își exprimă regretele pentru anumite aspecte ale vieții lui și dorințe pentru viitor. Vă cere să acceptați să vă întâlniți cu sora dumneavoastră vitregă și să faceți cunoștință cu ea...

— Și dacă refuz? se interesă ea, încordându-se brusc.

— Tatăl dumneavoastră, nu a prevăzut o asemenea eventualitate.

Da, își spuse Mariette în tăcere. Și nu se înșela deloc... Cum ar fi putut să-i refuze un lucru pe care el îl dorea atât de mult? Probabil era convins că va da dovadă de sensibilitate și înțelegere, dar și de compasiune pentru acea tânără care crescuse departe de el și de ceilalți doi copii ai lui.

— Se pare că nu am de ales, încheie Mariette cu o voce obosită.

— Nu cred, cu atât mai mult cu cât această persoană vrea neapărat să vă cunoască pe dumneavoastră și pe fratele dumneavoastră. Asta e singura revendicare, dacă pot spune așa. În cazul în care nu-i respectați cerința, ar putea foarte bine să conteste anumite puncte din testament. Am toate datele necesare, vi le voi pune imediat la dispoziție...

Mariette se ridică în picioare și rămase tăcută o vreme. Un calm ciudat urmașe după uimirea care o cuprinsese cu câteva minute mai înainte. Așadar, Henrik Olsen fusese foarte abil. Nu cerea nimic, dar o rugase pe Mariette s-o întâlnească pe sora ei și știuse că ea nu putea să-l refuze... Se uită la notar și, după un moment de gândire, șopti:

— O voi primi pe femeia aceea la mine acasă. O voi invita la New York ca să-l cunoască pe Martin și restul familiei. Mi-ar plăcea să se simtă la noi ca la ea acasă...

— Aceasta era dorința cea mai arzătoare a domnului Olsen.

— Cum aș putea să iau legătura cu ea?

Notarul zâmbi și-i spuse:

— Aveți noroc. De obicei călătorește foarte mult. E o dansatoare

cunoscută care străbate în lung și-n lat toată Europa, dar s-a întors de curând în orașul natal, Cuenca, din motive pe care nu le cunosc. O veți găsi foarte ușor. Ah, da! Poartă numele tatălui dumitale, dar i se spune „Isabel”, pe numele ei de artistă...

CAPITOLUL 13

Mariette refuzase propunerea lui Charlie de a merge împreună la notar, dar imediat ce intră în hotel, îl zări pe vechiul ei prieten care se plimba de colo-colo prin hol, așteptând-o.

El se apropie de ea cu o expresie timidă pe față.

— Explică-mi și mie de ce mi-ai ascuns adevărul atâta vreme? explodă ea brusc.

În timp ce se îndrepta cu taxiul spre hotel, indignarea ei creștea cu fiecare clipă care trecea. De ce îi ascunsese Charlie atâtea lucruri? De luni de zile păstra un secret care nu-i aparținea! Mariette îl fulgeră din priviri, sperând ca acesta să-i dea un răspuns care să-i justifice purtarea.

— Mariette, nu voiam să te stresezi în mod inutil. Povestea asta era prea complicată, trebuia mai întâi să fac o anchetă și...

Ea îl opri pe un ton glacial:

— Credeam că pot să am încredere în tine, Charlie, dar se apre că m-am înșelat.

— Dar nu ai dreptate, Mariette! Mi se pare normal să fii supărată. Întâlnirea cu Silva te-a tulburat foarte tare, dar...

— Lasă-mă în pace! Acum aș vrea să rămân singură...

Era conștientă că fusese nepoliticoasă cu Charlie, dar se lăsase dominată de furie. Șocul fusese foarte puternic și avea nevoie timp ca să-și revină.

Colac peste pupăză se mai certase și cu Francisco în dimineața aceea și acest lucru o obseda și în acel moment.

Charlie se apropie de ea și o prinse de braț.

— Te rog mult, Mariette, încearcă să înțelegi... N-aș fi avut niciodată curajul să-ți dezvălui secretul lui Henrik...

Tânăra îl fixă fără să-și ascundă furia, și-i aruncă pe un ton disprețuitor:

— Îmi pare rău, Charlie, dar nu pot să înțeleg. Cum ai putut să-i ceri unui om total necunoscut să-mi aducă la cunoștință toate aceste lucruri? Doar asta e rolul tău, care te pretinzi un vechi prieten al familiei mele.

Se eliberă de mâna lui și-i spuse:

— Acum, dă-mi voie să te las. Trebuie să-l sun pe Martin și simt nevoia să mă odihnesc puțin. Pe curând.

Avocatul o privi încruntat și observă:

— Dar în Statele Unite e abia cinci dimineața!

— Ce importanță are? Oricum, am să-i dau niște vești interesante, spuse ea cu o ironie amară. Suspansul a durat destul!

— Poți să iei legătura cu el de la Cuenca. Francisco e gata de plecare și ne așteaptă.

Când auzi acest nume, Mariette se încordă ușor și Charlie adăugă:

— L-a sunat Manuela, și i-a cerut să vină cât mai repede cu putință. E vorba despre niște probleme de familie...

— Ai un sfert de oră să-ți faci bagajele, spuse în spatele ei o voce pe care ar fi recunoscut-o dintr-o mie. Doar dacă nu vrei să te întorci la Cuenca prin mijloace proprii, evident.

Tonul lui Francisco era tăios ca o lamă de ras. Se apropiase de ea fără să-i audă zgomotul pașilor și apariția lui bruscă o luase total pe nepregătite.

Firește că se aștepta să-l revadă, dar de aici și până la a petrece două ore cu el în mașină, atât de aproape de el... i se părea un chin de nesuportat, cu atât mai mult cu cât

Francisco se purta cu ea atât de rece. De fapt, putea să-i reproșeze ceva?

Ea era cea care, prin hotărârea ei neînduplecată, compromisese definitiv relațiile dintre ei. Ce bine ar fi fost dacă ar fi stat în puterea ei să dea timpul înapoi, pentru a lua totul de la început! își spuse ea cu tristețe.

Când se întoarse, Francisco stătea nemișcat și evident supărat. Văzându-i fața răvășită și palidă, înțelese cât de mult suferea. Probabil petrecuse o noapte albă, chinuit de amintirea celei dintre ei... Cuprinsă de remușcări, Mariette se îndreptă grăbită către lift, simțindu-se mai ușurată de faptul că nu mai era nevoită să-i suporte privirea acuzatoare...

Drumul până la Cuenca i se păru Mariettei interminabil. Stătea pe bancheta din spate a mașinii și admira peisajul din jur, evitând astfel să participe la discuția dintre Charlie și Francisco.

Atunci când opriră în fața casei familiei Lorca, Manuela pâdea venirea lor pe scările de la intrare. Abia urcă Francisco primele trepte și bătrâna se năpusti spre el, făcând gesturi disperate. Francisco îi puse o mână pe umăr, încercând s-o liniștească, dar în zadar. Menajera era la fel de agitată. El dădu din umeri și intră în casă.

Mirați de scena care avea loc în fața lor, Mariette și Charlie se luară după el. Atunci îl văzură pe Francisco oprindu-se brusc în fața ușii deschise a salonului. Era alb la față și mâinile îi tremurau ușor.

Când se apropie și ea, Mariette dădu cu ochii de Isabel. În spatele ei stătea un bărbat cu părul negru și trăsături regulate.

— Díos mío! Julio! sopți Francisco năucit.

Făcu un pas înainte, apoi intră în salon trântind ușa în urma lui cu un zgomot sec. Gestul lui îi uimi și mai tare pe Mariette și pe Charlie.

— Ce s-o fi întâmplat? sopți Charlie. Sper că nu e nimic grav... Numai să nu fi pățit ceva Ernesto!

— Doamne Dumnezeule! exclamă Mariette. E... e incredibil!

Era sigură că nu se înșelase însă. Reacția lui Francisco fusese totuși destul de grăitoare. Bărbatul pe care îl zărise preț de câteva secunde nu era altul decât Julio...

Îi veni în minte la început o imagine încețosată, apoi din ce în ce mai clară, întărindu-i convingerea. Figura aceea îi era cunoscută, dar unde oare o mai văzuse? apoi își aminti brusc: în taverna de lângă faleză... Se număra printre muzicanții care o acompaniau în seara aceea pe Isabel.

— Cine o fi individul? întrebă Charlie, curios.

— Julio, fratele lui Francisco, s-a întors acasă!

Nu mai spuse apoi nimic și se întoarse cu spatele la el, simțindu-se prea emoționată ca să-l mai poată pune în temă și pe Charlie. Se îndreptă spre camera ei, căzută pe gânduri.

Avea nevoie de singurătate, de izolare ca să se gândească la Francisco și la bucuria uriașă pe care trebuie să o simtă, o bucurie pe care nu o va împărtăși cu ea, deoarece, din nefericire, destinele lor se despărțiseră pentru totdeauna!

Tocmai ajunsese pe palier, când se întâlni cu Manuela. Menajera

bolborosea niște cuvinte ininteligibile.

— Ce ai, Manuela? se interesă Mariette, apropiindu-se de bătrână.

— Sunt pur și simplu nebuni! Nu l-a anunțat nimeni! Riscă să moară din cauza șocului. Díos mío! exclamă Manuela, înălțându-și brațele spre cer.

— Despre cine vorbești? Despre Francisco?

— Oh, nu! Bietul de el a suferit deja destul, dar este suficient de puternic ca să poată rezista. Nu, eu mă gândesc la señor Lorca. Mi-e teamă să nu facă un atac la vârsta lui și după atâția ani de așteptare! Vestea asta poate să-l ucidă! repetă ea disperată.

Manuela era extrem de tulburată de apariția bruscă a lui Julio, își spuse Mariette cu compasiune. Evenimentul acesta o zguduise profund...

— Mă duc la Ernesto să-i țin puțin de urât, se hotărî Mariette. După aceea, va veni Francisco să-l anunțe ce se petrece. Spune-i să aibă grijă și să-l menajeze pe tatăl lui.

— Mulțumesc, șopti Manuela. Ce casă de nebuni! Una casa de locos!

Scoase o batistă din buzunarul șorțului și își șterse obraji uzi de lacrimi.

— La vârsta mea suport mai greu emoțiile puternice, se scuză ea și plecă.

Luându-și inima în dinți, Mariette se îndreptă spre apartamentul lui Ernesto și bătut de câteva ori în ușă.

— Intră! strigă acesta cu o voce hotărâtă.

Când o văzu pe tânără, pe figură îi apărut un zâmbet larg.

— Bună ziua, dragă copilă! Mi s-a părut că aud mașina venind și mă pregăteam să cobor. Vrei să vii cu mine la parter? Probabil că masa e servită.

— Oh, nu! Nu încă, îi răspunse Mariette puțin cam repede.

— Poftim? se miră Ernesto.

— Aăă... voiam să spun că masa va mai întârzia ceva vreme. M-a anunțat Manuela adineauri, se corectă ea, dojenindu-se pentru gafa pe care o făcuse. Pot să iau loc un minut?

Ernesto o invită să se așeze într-un fotoliu. Se uită preț de câteva secunde la ea cu un aer gânditor, după care spuse:

— Așadar, acum știi totul despre trecutul tatălui tău...

— Da... mă rog, am... îngăimă ea.

Deci, Ernesto știa totul! Simțind că-i vine să plângă, dădu să se ridice în picioare, dar bătrânul o opri. Tânăra se uită la el fix, cu o privire plină de tristețe. Mariette fusese nevoită să țină piept singură veștilor rele, n-avusese pe nimeni căruia să-i împărtășească necazurile ei, nici măcar pe Charlie, cu care se purtase atât de urât. Voia să stea de vorbă cu Ernesto, care îl cunoscuse atât de bine pe Henrik Olsen...

— Cine v-a vorbit despre legătura tatălui meu?

— Chiar el... îi răspunse simplu Ernesto.

Bănuind că Mariette aștepta cu nerăbdare ca el să continue, spuse cu o voce calmă:

— Ultima oară când l-am văzut pe tatăl tău, mi se păruse foarte tulburat. Cred că știa deja că i se apropie sfârșitul, de aceea mi-a făcut confidențe referitoare la trecutul lui, comentă Ernesto punându-i o mână pe braț. Dar îmi pare rău că a păstrat secretul atâta vreme. De fapt, la fel ca mulți alții, aflasem despre toată povestea cu mulți ani în urmă.

Făcu o pauză, apoi continuă:

— Bineînțeles, n-am suflat o vorbă despre asta în fața lui.

Mariette simțea că suferă cumplit. Avea impresia îngrozitoare că fusese înșelată de acela pe care îl adorase și respectase cel mai mult în viață.

— Ce mult mi-aș fi dorit să ne spună adevărul! oftă ea cu lacrimi în ochi.

— L-ai fi iubit mai mult dacă ar fi făcut-o? o întreabă Ernesto cu bunăvoință.

— Nu, dar mi se pare că... Vă rog să nu mă înțelegeți greșit, domnule Lorca, eu îl înțelegeam pe tatăl meu atunci când eram copil. Îl ascultam cu respect. După ce am ajuns om în toată firea, sentimentele mele s-au mai temperat. Henrik nu era un idol sau un zeu, ci doar un om generos, inteligent și iubitor. M-a considerat întotdeauna o femeie competentă, demnă să-i preiau afacerile și am prețuit foarte mult încurajările lui. Numai că, numai că...

Vocea i se frânse. Schiță un zâmbet slab și inspiră adânc aer în piept ca să se mai calmeze. Apoi îi spuse lui Ernesto:

— Stau și mă întreb dacă m-a iubit într-adevăr, pentru că dacă ar fi fost

așa, ar fi avut încredere în mine, nu-i așa? Nu mi-ar fi ascuns această fază a vieții lui de teamă să nu mă șocheze.

— Iubirea e un lucru foarte complicat, Mariette... Ea nu poate fi descrisă în cuvinte sau definiții savante. E greu să-ți crești copiii și să înțelegi ce au nevoie. Vei avea și tu copii și vei înțelege atunci ce vreau să spun. Uneori se întâmplă să te desparți de copilul tău și nu trece nici măcar o singură zi fără să nu te gândești la acel fiu sau fiică, făcându-ți griji pentru el sau ea. Am trăit și cu experiența asta dureroasă. Fiul meu cel mare a plecat într-o bună zi și nu l-am mai văzut niciodată de atunci, dar n-am încetat nicio clipă să-l iubesc și să mă gândesc la el. Și pe Francisco, fiul care este atât de apropiat de mine, îl iubesc la fel de mult. El e foarte diferit de fratele lui, dar în viață trebuie să accepți personalitățile opuse... Orice ființă umană are dreptul să greșească, încheie el strângând cu afecțiune mâna Mariettei.

Deodată, tânăra fu cuprinsă de nostalgie.

— Există și greșeli care nu pot fi iertate, observă ea cu o voce tristă.

— Așa este, și asta ne învață două lucruri. Mai întâi, trebuie să înveți să ierți și apoi să nu persisti în greșeală...

— Desigur...

— Ce s-a întâmplat în timpul șederii la Madrid? o întreabă gazda ei, uitându-se la fața ei obosită. Ai dat peste vreun alt necaz?

— Oarecum!... spuse Mariette evaziv.

Observând că ezită să-i vorbească, Ernesto continuă pe un ton voit indiferent:

— De câteva zile, mi se pare că Francisco e foarte vesel. Și-a regăsit zâmbetul pe care credeam că-l pierduse pentru totdeauna, glumi el.

M-am înșelat cumva?

Era evident că voia să obțină de la ea cu tot dinadinsul un răspuns... pe care, din păcate, ea nu putea să i-l dea!

— Nu v-ați înșelat, îi confirmă ea, observând imediat că Francisco nu mai avea niciun motiv să-și afișeze buna dispoziție.

— Să sperăm că și de acum încolo va fi la fel!

Mariette lăsă capul în jos ca să evite privirea lui Ernesto. Oare unde va

duce această discuție? se întrebă ea îngrijorată.

— Oricum, trebuie să-ți mărturisesc ceva, continuă Ernesto. Fiul meu pare îndrăgostit de o tânără și bănuiesc că e vorba despre o treabă serioasă. Francisco e un om de acțiune care în general cam știe ce vrea, dar relațiile sentimentale nu se tratează ca niște afaceri, nu-i așa? Așadar, bănuiesc că prietena lui din acest motiv se arată mai rezervată, mai ezitantă și purtarea ei mi se pare foarte justificată.

— Señor Lorca... începu Mariette să spună, în speranța că-l va putea opri. Dar, neluând în seamă intervenția ei, Ernesto continuă:

— Eu îl cunosc destul de bine pe fiul meu și bănuiesc că dacă aleasa inimii lui l-a refuzat, el nu va renunța așa ușor la ea. Evident că e foarte posibil ca acest „nu” să fie irevocabil, dar cred că această persoană se va răzgândi mai devreme sau mai târziu.

Mariette rămase pe gânduri. Și dacă Ernesto avea dreptate? Voia să se lase încurajată de vorbele lui. Tânăra crezuse că stricase totul, dar poate mai exista un grăunte de speranță. Dacă mai era vreo șansă să recâștige dragostea lui Francisco, va risca! Își spuse ea hotărâtă.

Deodată, auzi pași răsunând pe coridor. Mariette se simți cuprinsă de neliniște. Se scuză rapid față de bătrânul domn și se ridică din fotoliu.

Imediat își făcu apariția în pragul ușii Francisco. Îi adresă un zâmbet fericit, ca și cum ar fi uitat de cearta și de despărțirea lor. Dar clipa aceea nu dură prea mult. Își recăpătă foarte repede masca impasibilă și față de ea se purtă cu cea mai mare indiferență posibilă.

Ochii Mariettei se umplură de lacrimi. Îi părăsi în grabă pe cei doi bărbați, ca să-și ascundă tristețea, și alergă în camera ei, unde se aruncă pe pat în hohote de plâns...

În cursul zilelor care urmară, Mariette și Charlie evitară să tulbure intimitatea membrilor familiei Lorca. După atâta amar de ani, tatăl și cei doi fii ai săi se reuniseră și simțeau nevoia să recupereze timpul pierdut...

Totuși, uneori, pe când traversa holul de la intrare, ajungeau până la ei vocile lor masculine și se distingeau cu claritate și tonurile mai ascuțite ale lui Isabel.

Mariette avusese intenția să se mute la un hotel, dar Charlie o opri, cu argumentul că ar fi jignit-o pe gazda lor. Așadar, își petreceau cea mai mare parte a timpului afară din casă, vizitând Cuenca și împrejurimile acesteia. Tânăra avea impresia că era timpul să se întoarcă în Statele Unite, dar Charlie îi amintise de promisiunea de a face cunoștință cu Isabel. Celebra dansatoare călătorea foarte mult iar Mariette trebuia s-o prindă în țară, îi spusese el. Așa că aștepta, deși nerăbdarea ei crescuse la cote maxime. De fapt, află de la Charlie că voiajul lor fusese aranjat în funcție de programul lui Isabel. Notarul, señor de Silva, o informase despre prezența ei în Cuenca, sfătuindu-i să se folosească de acea ocazie.

— Dar de fapt, ce știe ea? exclamase Mariette. I s-a spus cine sunt eu?

— Da, zise Charlie.

— Atunci, de ce nu mi-a spus nimic atunci când ne-am întâlnit ultima oară? se miră ea.

— Cum? Ai văzut-o aici? repetă avocatul, vizibil uluit.

Atunci, Mariette fu nevoită să-i povestească despre seara petrecută la tavernă și despre vizita lui Isabel la familia Lorca. Se hotărî să-i pună niște întrebări menajerei cu prima ocazie, ca să afle niște informații... ceea ce nu va fi deloc greu în cazul în care bătrâna spanioloaică va fi prost dispusă.

Uneori, după-amiaza, în timpul siestei, Mariette se gândea la Francisco.

Nu se mai văzuse cu el de când se întorsese fratele lui acasă. Nu-i mai acordase nicio atenție. Rămânea mereu rece și indiferent. Însă, în timp ce plutea între somn și realitate, își amintea de mângâierile lor, felul în care îi zâmbea și cele mai mici detalii ale mișcărilor lui... Dragostea pentru el era atât de puternică, de pătimașă! Dar ce folos? Se întâlnise de mai multe ori cu el pe coridoarele casei și fusese frapată de expresia de pe fața lui. Părea extrem de obosit și deprimat.

Totuși, până atunci ar fi trebuit să se fi împăcat cu Julio... Să se fi împăcat... Oare să mai aibă o a doua șansă cu Francisco? Voia să creadă în vorbele de încurajare ale lui Ernesto... Trebuia să creadă!

Într-o dimineață, pe când încerca în zadar să citească o revistă, auzi pe cineva ciocănind la ușă.

— Intră, spuse ea neatentă.

Ușa se deschise și în încăpere își făcu apariția Francisco. Îl văzu uluită cum se apropie de ea, cu trăsăturile desfigurate de oboseală.

— Mariette, începu el stânjenit. M-am împăcat cu fratele meu...

— Știu, și mă bucur că s-a rezolvat, îi spuse ea cu sinceritate.

Pe buzele ei apăru un zâmbet slab. El rămase nemișcat lângă ea, ezitând să vorbească mai departe.

— Tatăl meu m-a pus la curent cu toată povestea, continuă el după o pauză. Așa că poți să stai liniștită de vorbă cu Isabel, după ce vom pleca noi. Eu și Julio ne ducem la Madrid peste patru sau cinci zile. Vei mai fi aici când ne vom întoarce?

— Nu știu, spuse Mariette, atât de tulburată, încât abia vorbea.

— Aș vrea să-ți prelungești șederea la noi. Toate evenimentele din ultimul timp l-au dat peste cap pe tatăl meu. Sosirea lui Julio i-a provocat o bucurie imensă, dar șocul a fost prea puternic pentru el... Ți-aș rămâne extrem de recunoscător dacă ai putea să-i ții de urât în lipsa mea.

Această rugămintă o dezarmă total. Cum putea să aibă grijă de Ernesto ea, care era o străină? În plus, când îl văzuse apărând brusc în camera ei după patru zile de tăcere, sperase o clipă că îi va face o altă declarație... Oftă adânc și se dojeni, fără să-și poată reține dezamăgirea. Se uită drept în ochii lui Francisco.

— Mă voi ocupa de tatăl tău cât voi putea mai bine, dar nu pot să-ți promit că voi aștepta să te întorci, încheie ea ușor încordată.

— Îți mulțumesc, răspunse Francisco înclinându-se în fața ei.

După care se întoarce și ieși din cameră, cu trăsăturile crispate de emoție. Simțindu-se prea slăbită ca să-l mai poată reține, Mariette rămase sprijinită o bună bucată de vreme de canatul ușii, stăpânindu-și cu greu plânsul...

Spre sfârșitul după-amiezii, se duse în oficiu mai hotărâtă ca oricând să obțină informații de la Manuela despre Isabel. Aici o găsi pe Rosalba, care curăța niște legume.

— Manuela este la spălătorie, domnișoară Olsen, îi spuse tânăra. Coborâți pe scara aceea și o să ajungeți la subsol.

Într-adevăr, menajera sorta niște rufe în camera de sub bucătărie. Când auzi pași, ridică ochii spre ea.

— Ce pot să fac pentru dumneavoastră, domnișoară? o întrebă ea cu mâna pe stiva de cearșafuri pe care le călcase.

Mariette, care se gândise îndelung la modul în care își va formula întrebarea, spuse:

— Numai dumneata poți să mă ajuți, Manuela. Explică-mi și mie ce caută Isabel la Cuenca? Trebuie neapărat să aflui...

Manuela se posomorî imediat la față.

— De ce n-ar veni aici? În definitiv, Cuenca e orașul ei natal, răspunse ea evaziv.

— Da, dar nu vine decât foarte rar, din câte am înțeles. Călătorește foarte mult.

— Mi s-a întâmplat să mă întâlnesc cu ea în ultimii ani, dar niciodată în casa familiei Lorca, de când...

Lasă fraza neterminată, ca și cum nu voia să divulge un secret familial păstrat cu strășnicie. Moartă de curiozitate, Mariette insistă străduindu-se să învingă neîncrederea bătrânei.

— Zău, Manuela, știi foarte bine că Isabel este sora mea vitregă... Am fost pusă în temă în urmă cu câteva zile. Poți să ai încredere în mine. Încerc să înțeleg din ce motiv se găsește ea în casa asta. Trebuie neapărat să aflui.

Menajera se uită în ochii Mariettei și păru să stea pe gânduri. Oare va vorbi? se întreba tânăra. Deodată, Manuela de hotărî brusc și-i spuse dintr-o răsuflare:

— Isabel este soția lui Julio. A venit aici ca să-și mai liniștească puțin conștiința, să-și spele păcatele cele multe...

Mariette făcu ochii mari de uimire. Nu se așteptase niciodată la o asemenea dezvăluire! revenindu-și, îi puse o întrebare:

— Dar ce a făcut?

Manuela stătea cu mâinile în șolduri și avea într-adevăr un aer furios.

— Păi să-ți spun ce a făcut! strigă ea. Șmechera asta mică l-a sedus pe Julio și pe urmă nopți la rând s-a furișat în camera lui. Pe vremea aceea

avea numai cincisprezece ani și toată tărașenia a început după cearta binecunoscută dintre Francisco și Julio. Am încercat să o alung, dar nerușinata asta găsea mereu un mijloc prin care să revină la el! Își pusese în cap să nu-l mai lase pe Julio să dea concerte, îți închipui din ce cauză! Julio era foarte îndrăgostit și, sfâșiat între iubire, familie... și meserie, în cele din urmă a fugit în lume cu Isabel, fără să spună nimănui nimic...

— Dar e îngrozitor! Francisco s-a crezut mereu vinovat de plecarea fratelui său! exclamă Mariette pälind. Ce neînțelegere cumplită!

— Cu toate astea, tatăl lui nu i-a reproșat niciodată nimic, oftă Manuela.

— Înseamnă că Julio și Isabel n-au știut cât de mult i-a făcut să sufere pe Ernesto și pe Francisco? De ce s-au purtat atât de nesăbuit?

— Oh! Isabel nu avea prea multă minte pe vremea aceea, dar pe măsură ce a îmbătrânit s-a schimbat, a devenit mai puțin egoistă. Ea e cea care l-a convins pe Julio să se întoarcă la tatăl lui, recunosc Manuela cu o voce mai calmă.

— Cum a primit Francisco întoarcerea lui Julio? După ce a aflat adevărul, bănuiesc că a avut impresia că fusese păcălit atâția ani de zile, șopti Mariette, gândindu-se la calvarul inutil pe care-l suferise acesta.

Manuela schimbă o privire lungă cu tânăra, apoi continuă:

— Nu știu... Cert e că Francisco și Julio s-au închis ore în șir în cameră ca să se explice. Sunt sigură că și-au spus totul și s-au împăcat unul cu altul.

Dragostea dintre frați e un sentiment puternic și nemuritor...

Mariette aprobă în tăcere, apoi se uită la menajeră cu recunoștință.

— Îți mulțumesc, Manuela. Voi face cunoștință cu Isabel. E sora mea și trebuie să învăț s-o iubesc... Tatăl meu dorea foarte mult acest lucru.

— Da, spuse Manuela cu gravitate. Tu nu ai ce să-i reproșezi lui Isabel, pentru că nu ți-a făcut niciun rău. În schimb, în tinerețe aproape a distrus familia Lorca. Acum, însă, s-a schimbat. E o femeie la locul ei, care vrea să-și repare greșelile, așa că Dumnezeu s-o ierte pentru păcatele ei, încheie ea oftând.

Mariette coborî încet la parter. Confidențele Manuelei o tulburaseră. Isabel făcuse niște greșeli regretabile, dar dorința ei evidentă de a se reabilita nu te putea lăsa indiferent. Membrii familiei Lorca păreau s-o fi

iertat...

Atunci când ajunse în dreptul salonului, auzi niște note muzicale. Isabel dansa în fața șemineului, cu o grație uluitoare. Castanietele pe care le ținea în mâini o ajutau să-și ritmeze mișcările. În timp ce se învârtea, pletele ei lungi și blonde se roteau și ele în jurul umerilor.

Brusc se opri, devenind conștientă de prezența Mariettei și se apropie de ea zâmbind.

— Îți place muzica și dansul acesta?

— Da, enorm, mărturisi Mariette, căutând un pretext ca să prelungească discuția. Mi-ar fi plăcut să știu să folosesc castanietele, dar n-am reușit să scot nici măcar un sunet cu ele! adăugă ea cu o expresie supărată.

— Nu poți să înveți de una singură. Trebuie să fii îndrumat de cineva care practică deja acest instrument, îi explică Isabel pe un ton liniștit.

— Pe tine cine te-a învățat?

— Mama, bineînțeles. Poate că vei avea ocazia s-o întâlnești cândva.

— Nu... nu prea cred, îngăimă Mariette, blocată de sugestia ei.

— Mama îți va povesti câteva din episoadele vieții ei, care te vor ajuta să-l înțelegi mai bine pe tatăl nostru.

— Tatăl nostru! repeta prosteste Mariette.

Isabel luase chiar ea inițiativa de a aborda acest subiect și brusc Mariette nu mai știu ce să mai spună. Intervenția lui Isabel o descumpănea. Ca să risipească atmosfera tensionată, Isabel adăugă cu o voce blândă:

— Știu de existența ta și a fratelui tău de foarte multă vreme. Am vrut de multe ori să iau legătura cu voi, dar Henrik nu m-a lăsat. Ultima oară când l-am văzut, cu puțin timp înainte de moartea lui, mi-a vorbit despre scrisoarea pe care i-o încredințase avocatului său. Am crezut atunci că făcuse o greșală.

Mariette se încordă brusc și o întrebă, fără s-o scape din ochi, pe sora ei:

— Pentru că tata insista să ne cunoaștem, după atâția ani?

Isabel zâmbi și-i răspunse:

— Nu, dimpotrivă, muream de nerăbdare să te întâlnesc, să merg în Statele Unite, dar cred că ar fi trebuit să vă spună chiar el adevărul și să

evite în acest fel niște complicații inutile. Nu a ales calea cea mai simplă, după părerea mea.

— Da, așa este.

— Dar era un om de onoare, continuă Isabel. Nu m-a uitat niciodată și a avut întotdeauna grijă ca mie și mamei să nu ne lipsească nimic.

Îl admiram foarte mult, spuse ea cu o oarecare încetineală în glas.

— Și eu îl admiram, dar nu pot să-ți ascund că am fost extrem de șocată atunci când am aflat toată povestea, spuse Mariette cu un ușor tremur în voce.

Isabel o strânse pe tânără de braț, încercând să-i mai calmeze emoția și revolta care începeau să crească în ea.

— Nu! Să nu-i reproșezi nimic tatălui tău, Mariette. Și el se se condamna pentru această greșală, dar nu avea dreptate.

A făcut-o fericită pe mama atunci când s-au cunoscut și la fel am fost și eu.

Mariette lăsa capul în jos cu lacrimi în ochi.

— E posibil, dar ar fi trebuit să fie ceva mai responsabil, șopti ea cu tristețe. În cele din urmă s-a dovedit a fi destul de egoist...

— Oh, nu spune așa ceva! Îmi amintești de Manuela, glumi Isabel.

Dar în tonul ei amuzat exista și puțină tristețe. Rămase tăcută câteva secunde, după care continuă:

— Manuela n-a înțeles ce se petrecuse între mine și Julio. Rămâne ferm convinsă că am făcut totul ca să-l duc la pierzanie și că i-am distrus cariera. Dar eu, dimpotrivă, i-am salvat-o!

— Cum așa? Întrebă Mariette, arzând de curiozitate.

— Trăiesc de peste douăzeci de ani alături de el și-l iubesc. Nu cred că pot fi acuzată de nestatornicie sau de iresponsabilitate. Femeia cu care urma să se căsătorească nu era interesată decât de banii lui! Chiar în clipa în care a constatat că nu va deveni niciodată milionară, l-a părăsit... Atunci când l-am cunoscut pe Julio, era la pământ... Familia lui își pusese toate speranțele în el, dar el era serios afectat. Nu știa ce înseamnă bucuria de a trăi și nu știa nici măcar să cânte la chitară!

Mariette îi aruncă o privire uluită și spuse:

— Dar începea să fie celebru!

Isabel dădu din umeri, dezamăgită.

— Era doar un elev studios care își făcea bine temele, atât și nimic mai mult. Dacă l-ai auzi acum! Dăm spectacole împreună de-a lungul și de-a latul întregii Europe.

— Cum de n-a aflat Ernesto?

— Pentru că pur și simplu, ne-am schimbat numele. Ne-am stabilit la Paris. Dacă nu l-aș fi încurajat pe Julio să plece de la ai lui, să părăsească atmosfera aceea falsă, teatrală, de muzicieni, s-ar fi prăpădit, așa că nu regret deloc că am procedat așa, insistă ea cu convingere.

— Dar Francisco s-a considerat vinovat de plecarea fratelui său. Ar fi trebuit să înțelegi situația și să...

Isabel o opri brusc pe Mariette și restabili cu fermitate adevărul.

— Nu, - am știut ce simțea Francisco în legătură cu fratele lui. Nu știam nici că-l invidia pe Julio atât de mult... S-a simțit vinovat din cauza geloziei care îl măcina, dar eu nu mi-am dat seama de asta, șopti ea uitându-se în ochii Mariettei. Văzusem întotdeauna în Francisco un prieten, un camarad de joacă minunat. Era plin de imaginație și vitalitate, dar nu aveam nimic să-l învăț.

În schimb, am vrut să-i arăt lui Julio ce înseamnă bucuria de a trăi.

— De ce nu s-a întors Julio mai devreme în Cuenca?

— Mai întâi, Julio trebuia să descopere o mulțime de lucruri, să acumuleze o experiență de viață proprie, în afara drumului trasat de familia lui. Nu s-a întors să-l vadă pe tatăl lui din mândrie. Apoi, când s-a simțit pregătit, timpul a trecut, făcând această confruntare și mai dificilă.

Isabel tăcu, după care adăugă pe un ton mai puțin nostalgic:

— Francisco și-a găsit un frate și eu o soră. Pare un miracol, nu-i așa?

Într-adevăr, cele două femei puteau deveni foarte bune prietene, își spuse mariette, admirând curajul și tenacitatea lui Isabel.

Înseamnă că dorința cea mai fierbinte a tatălui ei se va împlini, și anume să-și reunească în sfârșit copiii, fără ca vreun obstacol să se mai ridice vreodată între ei...

CAPITOLUL 14

Dat fiind că îi mai rămăseseră câteva zile până la plecarea ei la New York, Mariette se duse pentru ultima oară la atelierul de confecționat chitare.

Atunci, Fernando o informă, cerându-și mii de scuze, că găsisese în sfârșit o explicație pentru misterioasa dispariție a chitarelor. De fapt, greșeala i se datora în exclusivitate firmei familiei Lorca, deoarece omisese să-i trimită lui Henrik copia unor documente. Așa că, după ce coletul fusese verificat de vameșii americani, acesta rămăsese în depozitul din apropierea docurilor.

Mariette îi ascultă explicațiile cu o indiferență surprinzătoare. Problema asta deja n-o mai interesa. Era chinuită de un singur gând. Francisco încă nu se întorsese... și ea trebuia să plece la New York peste câteva zile...

Totuși, viața trebuia să meargă înainte...

O prezentă pe Isabel prietenei sale, Elisabeth și se duseră toate trei să ia masa de prânz într-un mic restaurant din Cuenca. Isabel le învăță chiar și câțiva pași de dans și petrecură o după-amiază excelentă împreună. Mariette era fascinată de personalitatea simpatcă a surorii ei vitrege, care era mereu plină de veselie și bună dispoziție. Ea îi mărturisi Mariettei în timpul unei discuții la gura sobei, că Julio și cu ea se hotărâseră să se stabilească în Cuenca. Colindaseră prin toată Europa, vizitaseră o mulțime de locuri minunate, dar de acum încolo simțeau nevoia unei vieți mai liniștite și mai așezate. Din câte înțeleșese, Julio fusese încurajat foarte tare de tratele lui să intre în afacerea familiei Lorca.

Dar chiar dacă reușea să-și ocupe timpul în mod agreabil, era conștientă de un singur lucru: Francisco încă nu se întorsese...

După ce rezervă locuri la avion, Mariette începu să caute câte un cadou pentru toți de acasă. Martin se alege cu un flaut. În ultima vreme se gândise foarte mult la fratele ei și se hotărâse să-l sune. Martin fu încântat s-o audă. La magazin, totul era în regulă, o informă el... Tânăra îi mărturisi că se gândise îndelung la firma lor și se hotărâse ca la întoarcere să opereze niște schimbări, pentru că își dăduse seama cât de nedreaptă

fusesse cu fratele ei. Îi promise că de acum încolo îi va încredința multe responsabilități. Martin fu foarte emoționat de vorbele ei. Aprecie semnul de încredere pe care i-l dădea sora lui mai mare, pe care o admira atât de mult. După ce vorbi cu el, Mariette se simți mai ușurată. Francisco avea dreptate. Martin se putea descurca foarte bine și singur, fără ajutorul ei.

Orele treceau și Francisco tot nu se întorsese acasă...

În cursul ultimei săptămâni, Charlie păru mai relaxat ca niciodată, ca și cum tensiunea care-l dominase până atunci se risipise ca prin farmec.

Într-o seară, insistă ca Mariette să ia masa de seară la un restaurant, împreună cu el. Deși nu era deloc entuziasmată de idee, tânăra acceptă, dorind să-i arate lui Charlie că nu era supărată pe el pentru cele întâmplate anterior. E adevărat că individul fusese cam laș, dar trebuia să recunoască totuși că nu avusese încotro...

În timpul cinei, Charlie pomeni despre dispozițiile testamentare ale lui Henrik, revenind asupra scrisorii pe care o redactase înainte de moartea lui.

— Henrik a greșit că nu ți-a spus adevărul când era încă în viță, îi spuse el uitându-se la Mariette, a cărei privire căpătase o expresie nostalgică.

— Da, recunosc eu, dar ai fi putut să mă anunți și pe mine în momentul în care ai intrat în posesia documentului. În felul acesta am fi evitat o mulțime de încurcături.

Charlie adoptă din nou un aer stânjenit și spuse oftând:

— N-am îndrăznit să-ți spun. Mi-era teamă că te voi face să suferi.

— Dar ești avocat! E datoria ta să dai mereu vești proaste clienților tăi! observă ea.

— Nu voiam să te supăr, îi mărturisi Charlie în șoaptă. Te iubesc și...

Ezită câteva clipe și apoi oftă din nou.

— Dar nu pot avea nicio speranță, nu-i așa? o întreabă el îngrijorat.

Mariette îi strânse mâna cu afecțiune și se grăbi să se scuze:

— Îmi pare rău că m-am purtat atât de urât cu tine data trecută. Iartă-mă, eram obosită și tristă din cauza veștilor proaste pe care le promisem. Hai să dăm totul uitării. Acum, nu mai există nicio problemă.

— Serios? Și Francisco?

Mariette se încordă brusc. Așadar, sentimentele ei pentru Francisco fuseseră evidente... Ce naivă fusese să-și închipuie că nu va observa nimeni! Charlie ghicise totul și încerca să o tragă de limbă.

— Am impresia că lucrurile nu stau prea bine între voi, spuse Charlie dregându-și glasul.

— Ba da! protestă Mariette uitându-se în altă parte.

Dar aerul ei trist infirma vorbele pe care le rostise.

— Mariette, aș dori să ne vedem mai des după ce ne vom întoarce în Statele Unite... Adică să fim doar noi doi... mă rog, am putea să ieșim împreună, îi spuse el cu timiditate.

Ea se feri să-i răspundă, nevrând ca Charlie să-și facă prea multe iluzii, deși îi plăcea să fie în preajma lui, ca și seriozitatea și fermitatea caracterului său.

— Deocamdată, nu pot să-ți promit nimic. Șederea asta în Spania m-a cam dat peste cap și am nevoie de un timp de gândire.

— Asta e o aluzie la Francisco? spuse el deodată.

— Nu, nu neapărat, minți ea.

Dat fiind că începea să fie cuprinsă de un val de nostalgie, ea clătină din cap, silindu-se să pară mai veselă.

— Ce-ar fi să vorbim despre altceva? continuă ea zâmbind forțat.

Tot restul serii trecură de la un subiect la altul, evitând cu grijă să pomenească despre Francisco.

Veni și ziua de vineri. Francisco tot nu venise. Plecase de acasă de peste o săptămână, o săptămână parcă fără sfârșit și exasperantă pentru Mariette care rățăcea fără niciun rost prin toată casa. Atunci când ieșea să se plimbe, nimic nu reușea s-o abată de la gândurile negre.

Urma să-și strice pentru totdeauna relațiile cu el din cauză că acesta a vrut să-și prelungească șederea la Madrid...

Toată după-amiaza umblă după cumpărături, alegând și un suvenir pentru Ernesto.

După ce luă masa de seară și se întoarce în camera ei, Mariette se prăbuși pe un fotoliu, cuprinsă de o tristețe profundă. Se retrăsese repede, pretextând că e obosită.

Deodată, privirea îi fu atrasă de șalul minunat pe care i-l împrumutase Francisco. Se ridică încet și luă țesătura pe care o strânse în mâini, apoi îi respiră parfumul.

Regăsea în el mirosul lui Francesco și amintirea îmbrățișărilor lui amețitoare, amestecate cu tandrețe și pasiune. Își amintea seara când o îmbrățișase pentru prima oară și noaptea în care făcuseră dragoste... Simțea și acum, înfiorată, mângâierea degetelor lui pe pielea ei și revedea figura lui misterioasă aplecată peste a ei.

Neputând să-și alunge din minte emoțiile care o chinuiau, începu să plângă, dând frâu liber durerii și regretelor.

La un moment dat, fu scoasă din starea de toropeală de zgomotul produs de niște voci. Ridică repede capul și își șterse lacrimile de pe față. Se apropie în vârful picioarelor de ușă și-și lipi urechea de ea.

Nu era nicio îndoială! Se întorsese Francisco! O dovedeau exclamațiile Manuelei care-i întâmpina pe cei doi frați cu veselia ei obișnuită...

Apoi se auzi râsul lui Francisco, un râs vesel și plin de voioșie, care îi provocă tinerei o durere înăbușită. Ne se exclusese însă de bunăvoie din viața lui Francisco? Își spuse ea abătută, îndreptându-se spre baie.

Ce mai voia acum, din moment ce fusese atât de nesăbuită încât să-l respingă în timp ce el își mărturisea dragostea față de ea...

Își mai reveni puțin după ce se stropi pe față cu apă rece, încercând să-și descongестioneze ochii umflați de plâns, apoi se fardă cu atenție.

Urma să coboare peste câteva minute ca să-l vadă pe Francisco pentru ultima oară și acesta nu trebuia să bănuiască nimic. Plecarea era stabilită pentru a doua zi, așa că nu mai putea da înapoi...

De altfel, Francisco nici nu va încerca s-o rețină.

Se întoarse cu spatele la oglinda care îi arăta o imagine nu prea măgulitoare și își perie îndelung părul, după care ieși pe coridor.

Coborî scara și ezită puțin când ajunse la ultima treaptă, rămânând cu mâna pe balustradă. Prin ușa întredeschisă a salonului, auzea murmurul unei discuții. Inarmându-se cu curaj, inspiră adânc aer în piept și se îndreptă hotărâtă spre ușă.

Când intră în încăpere, îl zări pe Francisco. Stătea sprijinit de placa de

deasupra șemineului și vorbea însuflețit cu Charlie și cu tatăl lui.

Trăsăturile lui atât de frumoase păreau transfigurate de o pace interioară ciudată, în timp ce vorbea, accentuând unele cuvinte cu gesturi energice ale mâinii.

Trecură câteva minute bune până să observe ei prezența tinerei. Atunci când privirea lui se opri asupra Mariettei, zâmbetul îi dispăru de pe buze și fu înlocuit cu o expresie de tristețe.

O salută scurt cu un semn al capului și își continuă discuția ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Mariette rămase nemișcată, neputând să-și mai desprindă privirea de bărbatul pe care-l iubea...

Ernesto se ridică din fotoliu și-i oferă amabil un scaun. Ea îi mulțumi și apoi se trânti în el ca un automat, sorbind vorbele de pe buzele lui Francisco.

Acesta comenta cu entuziasm proiectul pe care îl pusese la punct cu fratele lui. Era vorba despre promovarea vânzării chitărelor Lorca printr-o campanie publicitară intensă care se va întinde până în Statele Unite. De acum încolo vor organiza concerte pentru a atrage atenția publicului asupra firmelor lor și în această privință Julio va avea rolul cel mai important. Acesta va fi vedeta incontestabilă a acestor spectacole și va cânta muzică flamenco la instrumente produse de familia Lorca.

Ernesto îl asculta atent pe Francisco și aproba cu evidentă încântare.

— Eu nu pot decât să vă încurajez, spuse el în cele din urmă, uitându-se pe rând la fiecare din cei doi fii ai săi. Dar am totuși de făcut o observație.

— Despre ce este vorba, tată?

— Nu uitați că noi vindem și chitare clasice, și ar fi bine să le punem în valoare și pe ele...

— Nu am pus la punct chiar toate detaliile afacerii, preciză Francisco pe un ton calm, dar ne vom mai gândi și la acest aspect. Am luat legătura cu câțiva instrumentiști care cântă la chitară clasică și...

Tatăl lui îl opri.

— Cred că am înțeles esența programului vostru.

Vreți să dovediți că familia noastră produce și folosește instrumente ieșite din atelierele care ne aparțin.

— Așa este, recunoscui Julio.

— Tată, îți voi arăta prima noastră schiță, adăugă repede Francisco, pentru a schimba subiectul discuției.

Îi întinse apoi un teanc de documente lui Ernesto care, înconjurat de Isabel și de Julio, începu să le răsfoiască.

Mariette oftă și plecă discret din încăpere. Locul ei nu era acolo... Membrii familiei Lorca erau preocupați de promovarea noii lor firme. Aveau un scop comun, despre care discutau cu toții în seara aceea.

În timp ce se gândea la ei și la fericirea regăsită, Mariette se simți dintr-odată foarte singură și pierderea omului iubit o îndureră și mai tare.

După ce ajunsese în camera ei, se dezbracă și își puse cămașa de noapte din satin alb aflată pe cuvertura matlasată.

Tocmai își pieptăna cu furie părul, când auzi o bătaie în ușă. Cine putea să fie? Se duse să deschidă și se trezi în fața lui Ernesto.

— Scuză-mă că te deranjez, îi spuse el ușor jenat. Voiam să-ți spun doar că vizita ta mi-a făcut o plăcere enormă.

Trăsăturile Mariettei se luminară.

— Vă mulțumesc.

Am apreciat foarte mult ospitalitatea dumneavoastră, șopti ea, strângând mâna gazdei sale.

Ernesto păru să ezite câteva secunde, apoi adăugă:

— Nu-ți pierde curajul, copila mea... Iubirea nu e un lucru ușor de găsit, dar sunt convins că în cele din urmă vei fi fericită. O meriți din plin...

După aceste cuvinte, bătrânul plecă, adresându-i un ultim zâmbet.

Dominată de sentimente confuze, Mariette lăsa să-i scape un oftat lung și apoi se vârî în așternuturi. Șederea ei în Spania luase sfârșit.

Peste câteva ore se va urca în avionul care o va duce în Statele Unite. Ar fi trebuit să fie mulțumită că își dusesese până la capăt misiunea în problema chitarelor... dar, din nefericire, nu era așa... își simțea sufletul sfâșiat de durere...

Din cauza încăpățânării ei absurde, îl pierduse pe singurul bărbat pe care îl iubise vreodată. Îl pierduse pe Francisco și odată cu el orice rațiune de a mai trăi...

Mariette fu trezită din somn de sunetele cristaline ale unei chitare. Se ridică în capul oaselor și aruncă o privire mirată în jurul ei. Încăperea era cufundată în beznă. Nicio rază de lumină nu pătrundea printre draperiile de la ferestre.

Se ridică somnoroasă din pat, mânată parcă de o voință nevăzută, și porni cu picioarele goale pe coridor, apoi coborî scara în vârful picioarelor.

Când ajunse în holul mare, rămase nemișcată, cu urechea la pândă. Muzica se auzea de undeva din casă, cu note sălbatice și tumultuoase ca și cursul unui torent, după care urmau altele mai domoale.

Orientându-se după muzică, împinse ușa bucătăriei. Melodia se auzea și mai tare, și mai clară în liniștea nopții...

Începu să coboare pe dibuite scara care ducea la subsol, străduindu-se să nu se împiedice, ca să nu atragă atenția cântărețului solitar.

Distinse în semiîntuneric cămăruța care servea drept oficiu al spălătoriei, apoi o luă pe un culoar care o conduse într-o sală cu tavanul boltit.

Abia atunci zări flacăra unei lumânări care lumina slab silueta lui Francisco. Era acolo, în fața ei, concentrat asupra instrumentului său. Cânta cu pasiune, având ochii aproape închiși și capul aplecat într-o parte.

Degetele lui pricepute alergau pe corzile care vibrau uneori cu putere și alteori cu o delicatețe senzuală.

Mariette stătea nemișcată și-l urmărea pe bărbatul pe care-l iubea, înfrângându-și dorința de a alerga spre el și de a se ghemui la pieptul lui. Dar Francisco, neștiind că era acolo, continua să cânte neobosit.

La gândul că va fi nevoită să-l părăsească în curând, nu-și putu stăpâni un hohot de plâns înăbușit. Duse mâna la gură prea târziu. Deja îi atrăsese atenția lui Francisco.

Degetele îi înțepeniră pe strune și se uită uluit la ea. Îi scăpă apoi un geamăt ușor, își trase cu zgomot taburelul de sub el și se repezi la ea s-o îmbrățișeze.

— Ah, Mariette, spuse el cu o voce vibrând de emoție. Nu pleca, te implor...

O strângea cu putere în brațe și-i acoperea fața cu sărutări. Apoi, buzele

li se împreună cu aceeași patimă ca în primele zile, când totul era bine și frumos... își spuse Mariette cu ochii șiroind de lacrimi.

El se dădu puțin înapoi ca s-o poată privi și se întristă când văzu urmele atât de evidente ale mâhnirii pe care o simțea tânăra.

— Hai să dăm totul uitării, Mariette, și să rămânem împreună. Știu că nici ție nu-ți prea vine să mă părăsești și... am atâta nevoie de tine...

Ea așteptase acea clipă de zile întregi! Simțise permanent un gol în suflet cât timp fusese plecat. Cu toate astea, se desprinsese de el și îngăimă:

— Nu, Francisco, eu...

El o mângâie ușor pe păr.

— Nu mai spune nu, Mariette, o imploră el. Nu-ți cer să-ți iei vreun angajament pentru viitor. Aș vrea numai să-mi dăruiești această ultimă noapte pe care s-o petrecem unul în brațele celuilalt. M-am gândit la tine toată săptămâna și am realizat cât de fericit m-ai făcut, mi-ai redat bucuria de a trăi pe care o pierdusem de mult... Oh, querida, am nevoie de iubirea ta, insistă el strângând-o la pieptul lui.

Mariette ascultă cu inima bătându-i puternic în piept acele cuvinte pe care dorise atât de mult să le audă, acele cuvinte magice care îi bătuseră nesfârșitele nopți de insomnie. Francisco era din nou lângă ea acum, atât de aproape, încât îi simțea răsuflarea pe obraz...

Buzele lor se uniră din nou într-un sărut lung și pasionat. Uitând de tristețe, Mariette se dăruie cu totul îmbrățișării lui amețitoare.

— Francisco, n-aș putea să fac dragoste cu tine în casa tatălui tău, începu ea să spună, roșind. Nu... nu încă, spuse ea cu emoție.

— Nu înțeleg, șopti Francisco. Măine vei pleca și...

Ea clătină din cap și recunosc:

— Da, sunt nevoită să mă întorc în Statele Unite, dar voi reveni.

În acel moment, pe fața lui Francisco apăru o expresie luminoasă.

— Vrei să spui că nu s-a terminat totul între noi? o întrebă el cu o voce înăbușită.

Îți promit să revin, repetă ea, pentru că vreau să mă căsătoresc cu tine...

În sala cu tavanul boltit cuvintele ei răsunară puternic. Francisco se

făcuse alb ca varul și părea incapabil să mai facă vreo mișcare.

— Nu sunt sigur că am înțeles bine, articulă el în cele din urmă.

Ea îl privi intens în ochi.

— M-ai cerut de soție, nu-i așa? spuse ea în șoaptă.

— Da, dar ai refuzat să mă iei de bărbat.

— Da, știu, Francisco, dar am mai reflectat asupra acestei probleme.

Fără tine simt că nu sunt nimic... îngăimă ea cuprinsă de o emoție de nedescris.

— Querida, querida, o dojeni el cufundându-și fața în părul bogat al Mariettei.

Îi mângâie tâmpilele cu vârful degetelor, apoi ajunse la pleoape și conturul gurii ei. Amețită de fericire, Mariette rămânea lipită de pieptul lui, căutând căldura acestuia.

Francisco o conduse spre taburet și ea se așeză supusă pe genunchii lui. Francisco o îmbrățișă cu o energie pe care nu părea s-o poată domoli absolut nimic. Ridică ușor cămașa de noapte a tinerei cu o mișcare plină de senzualitate și-i mângâie pielea mătăsoasă de pe pulpe. Înnebunită de plăcere, Mariette nu se simțea în stare să mai facă nicio mișcare. Cum putuse uita puterea pe care o avea asupra ei?

— Francisco, gemu ea, și eu am atâta nevoie de tine... Te rog, Francisco, fă dragoste cu mine...

El o opri, spunându-i cu o voce tandră și melodioasă:

— Da, iubita mea, vino în camera mea, acolo ne vom simți mai bine, îi șopti ea ajutând-o să se ridice.

Mariette ezită între dorință și teama de a nu abuza de ospitalitatea lui Ernesto. Francisco probabil observă acest lucru, deoarece o întrebă cu un aer îngrijorat:

— Ce este, iubita mea?

Ca s-o liniștească, îi acoperi fața cu o ploaie de sărutări, dar aluzia la camera lui mai temperase ardoarea Mariettei. Știa că Francisco moștenise superbul pat cu baldachin de la părinții lui. Tradiția cerea ca acesta să fie folosit de tânăra pereche numai în noaptea nunții... Avea impresia că va pângri obiceiul acela sacru.

Ea exclamă, jenată:

— Nu, nu putem să...

— De ce?

— Atâta vreme cât nu suntem căsătoriți...

— Te rușinezi de ce s-a întâmplat până acum între noi? o întrebă el cu duioșie.

— Nu, deloc! Dar aș avea impresia că acționez ca o hoață care face ceva interzis, îi mărturisi ea stânjenită.

— Atunci, spune-mi când vrei să ne căsătorim... Spune-mi repede, querida. Spuse el cu o voce răgușită de emoție.

— Cât mai curând posibil, îi șopti ea lipindu-se de el și cerșindu-i un sărut.

El îi cuprinse buzele cu violență. Și lui i se păruse de nesuportat despărțirea lor.

Francisco se depărtă ușor de ea și spuse cu o voce nesigură:

— Nu mă mai chinui, iubita mea! Știi că anunțurile de căsătorie trebuie făcute publice cu cel puțin trei săptămâni înainte de nuntă? Trei săptămâni nesfârșite... Așteptarea asta va fi o adevărată tortură.

Când îi auzi vorbele, Mariette încremeni. Cum să-i spună că avea nevoie de mai mult timp? Oare Francisco se va înfuria?

După ce-și dresе glasul, îi spuse aproape în șoaptă:

— De fapt, speram... speram să-mi pot pune la punct afacerile împreună cu Martin și...

— Ah, așa e, afacerile tale, i-o reteză el brusc. M-am gândit mult la problema asta cât am stat la Madrid. M-am purtat cam egoist față de tine... Mariette, îi spuse el privind-o serios în ochi, sunt gata să trăiesc la New York cu tine măcar o parte din an, dacă îți convine...

Ea se agăță emoționată cu brațele de gâtul lui. Cum putuse să-l judece atât de greșit? Francisco era în stare de mari concesii ca să-i dovedească dragostea ce i-o purta. Dar și Mariette reflectase în timpul acestor zile de despărțire. Avusese timp suficient să se gândească la viitorul ei. Un singur lucru era sigur: voia să-și trăiască viața alături de Francisco la lumina zilei. Fără el, ea nu însemna nimic. Toată munca și ambițiile ei profesionale la

care ținea atât de mult altă dată, acum deveniseră brusc neînsemnate.

Când îi mărturisi cu voce tare aceste lucruri lui Francisco, el o strânse atât de puternic în brațele lui, încât i se tăie răsuflarea. Și el era emoționat. Îi spuse legănând-o încet:

— Trebuie să avem încredere în viitor, Mariette. Vom găsi noi o soluție. Fericirea noastră e cea mai importantă.

Mariette savură duioșia momentului, apoi îi spuse, serioasă:

— Știi, Francisco, povestea asta cu testamentul mi-a deschis ochii.

— Cum adică?

— L-am considerat întotdeauna pe tatăl meu un om dedicat total muncii lui, dar am descoperit de curând și alte trăsături ale personalității lui. Îi plăceau la nebunie viațași dragostea, spuse ea căzută pe gânduri. Dar, spre deosebire de el, eu nu vreau să ascund adevărul.

Rămase tăcută câteva clipe, după care continuă:

— Nu vreau să sacrific relația noastră, care este atât de prețioasă pentru mine... Fratele meu este la fel de priceput ca și mine. Va putea să conducă foarte bine și singur magazinul, într-un mod eficient. Numai că până acum nu voiam să recunosc acest lucru. Mă credeam indispensabilă... și am greșit.

Deodată, Mariettei îi veni în minte Julio, fratele care apăruse brusc în viața lui Francisco după douăzeci de ani de absență...

— Fratele tău știe? îl întrebă ea.

— Ce anume? îi răspunse el mișcat.

— Că n-ai renunțat niciodată la muzică.

— Da, m-a auzit cântând, spuse el zâmbind larg.

— Și ce părere are?

În ochii lui Francisco apăru o sclipire de amuzament.

— Cred că destinul este foarte capricios. Odinioară, eu eram cel care cântam ca un țigan și acum, datorită lui Isabel, a adoptat și el acest stil... rosti el strângând-o în brațe.

Ea izbucni în râs.

— Îți interzic să-mi critici sora vitregă, îl certă ea cu un aer prefăcut.

— Isabel este minunată. Ea l-a convins pe Julio să revină acasă, pentru

a-i explica tatălui nostru ce se petrece.

— I-ai iertat pentru suferința pe care ți-au provocat-o?

— Da, Am suferit foarte tare, dar mă consider vinovat de faptul că l-am urât pe fratele pe care îl iubeam mult de tot în copilărie.

Mariette îl privi cu emoție

— Nu te mai gândești la trecut, ci numai la viitor... la viitorul nostru, îl sfătui ea.

— Ai dreptate, Mariette, dar mai e un lucru pe care vreau să ți-l spun. De când te-am văzut pentru prima oară, am știut că ești altfel decât femeile pe care am avut ocazia să le cunosc până atunci. Erai atât de pură, de naturală... îi spuse el sărutând-o. Îți mai aduci aminte? Erai în fața hotelului și-ți adunai actele care-ți căzuseră pe jos, îi șopti el cu tandrețe.

— Îmi amintesc, continuă ea emoționată. Dar noi ne-am mai văzut și altă dată... în urmă cu mulți ani.

Francisco se uită mirat la Mariette. Era evident că nu știa la ce se referea.

— Vorbesc serios, continuă ea cu convingere. Veniseși în magazinul tatălui meu împreună cu Ernesto.

Francisco încruntă din sprâncene.

— Așa este ne-am dus să-i facem o vizită lui Henrik, dar mărturisesc că treaba asta a avut loc cu multă vreme în urmă, încât...

— Așa m-am gândit și eu, răspunse Mariette amuzată. Tu ai uitat... dar eu nu.

Pe vremea aceea eram o mică adolescentă și ai produs asupra mea un efect extraordinar. Niciodată până atunci nu mai întâlnisem un bărbat atât de seducător, încheie ea cu o voce și mai serioasă.

— Dar nu eram decât un bărbat ca oricare altul, spuse Francisco strângând-o și mai tare în brațe.

— Nu e adevărat! protestă ea oferindu-i buzele.

Deodată, trupurile lor se lipiră unul de celălalt, mâunate de aceeași dorință pe care începură să și-o potolescă în tăcere. Siluetele lor înlănțuite se profilau în semiîntuneric, două umbre mișcătoare în lumina tremurătoare a lumânării...

CAPITOLUL 15

După ce se întoarse în Statele Unite, Mariette își petrecu timpul ocupându-se de problemele magazinului și de pregătirile pentru nuntă. Orele treceau cu o viteză uimitoare și, când ajungea seara acasă, era total epuizată. Nu trecea nicio zi fără ca Francisco să n-o sune și să stea la taifas cu ea câteva minute, asigurând-o de sprijinul lui și, de la mii de kilometri distanță, de dragostea lui...

Totuși, într-o seară, văzând că în mod ciudat telefonul rămânea tăcut, se hotărî să formeze numărul familiei Lorca din Cuenca. Contrar obiceiului său, Francisco n-o sunase din seara trecută. Sună îndelung, așteptând să ridice cineva receptorul. În cele din urmă auzi la capătul celălalt al firului vocea lui Ernesto, ușor alterată de distanță, dar la fel de afectuoasă ca de obicei. Acesta îi explică pe scurt că Francisco fusese nevoit să plece, dar nu avea niciun motiv să fie îngrijorată.

— Culcă-te liniștită, Mariette, o încurajă el înainte să închidă.

Tânăra rămase însă la fel de îngrijorată ca înainte de discuția telefonică. Unde putea să fie Francisco? se întrebă ea în timp ce se vârî în așternuturi. Ce făcea în clipa aceea? Nu reușea să doarmă și stătea cu ochii deschiși în întuneric.

Când se iviră zorii, încă nu adormise. Când ajunse la magazin, Mariette începu să studieze contabilitatea firmei, ca să mai uite de griji. Deodată, auzi soneria de la ușă.

Îl lăsa pe Martin să-l primească pe client și își văzu mai departe de treabă, fără să ridice capul din hârtoage. Peste câteva secunde însă, auzi o voce lângă ea.

— Frumos din partea ta, Mariette! Așa îți întâmpini viitorul soț? spuse Francisco, prefăcându-se supărat.

Tânăra fu dintr-un salt în picioare și se aruncă în brațele lui.

— Ce dor mi-a fost de tine, Mariette, șopti el cu o voce alterată de emoție.

— Oh, Francisco, ce bucuroasă sunt! exclamă ea, ghemuindu-se la pieptul lui. Dar cum de ai... începu ea să spună, încercând să înțeleagă

prin ce minune se afla el acolo.

După ce se sărutară îndelung, Francisco se dădu puțin înapoi ca să se poată uita la fața radiind de fericire a Mariettei.

— Am profitat de faptul că am de rezolvat niște afaceri urgente cu unul din clienții mei americani ca s-o șterg din Cuenca și să vin să te văd, îi mărturisi el zâmbind. Ca să-ți spun sincer, însă... călătoria asta nu era absolut necesară, dar voiam să te văd, Mariette. Cele trei săptămâni petrecute departe de tine mi s-au părut un adevărat calvar. Iubita mea, îi șopti el strângând-o și mai tare în brațe. Muream de nerăbdare să fiu împreună cu tine...

— Și eu, Francisco. Mi s-a părut că a trecut o veșnicie de când te-am văzut ultima oară, îngăimă ea simțind cum i se aburesc ochii de lacrimi.

— Acum suntem împreună, așa că nu mai are rost să ne gândim la asta, șopti el privind-o cu duioșie în ochi.

În următoarele două zile Francisco și Mariette nu stătură despărțiți nici măcar o singură clipă. Erau uniți de o bucurie care nu era umbrită de niciun nor, trăiau într-o armonie deplină.

Atunci când sosi momentul plecării, Mariette îl însoți pe Francisco la aeroport, știind că peste trei săptămâni separarea lor va lua sfârșit. Silindu-se să zâmbească pentru a-și ascunde tristețea, se înalță pe vârfurile picioarelor și-l sărută pe Francisco pentru ultima oară.

— Te aștept la Cuenca, dragostea mea, îi șopti Francisco emoționat. Peste puțin timp vom fi soț și soție

— Da, aprobă ea cu inima bătându-i și mai tare în piept.

Francisco se desprinsese cu greu de ea și se amestecă printre ceilalți pasageri. Mariette rămase pe loc și urmări cu privirea până când silueta lui atât de cunoscută se pierdu în mulțime...

Peste trei săptămâni, Mariette, însoțită de Martin și de Rosa, aterizau pe aeroportul din Madrid. Francisco îi aștepta în holul de primire. Le ieși în întâmpinare, apoi îi conduse în parcare unde își lăsase mașina luxoasă.

Profitând de orele petrecute pe drumul spre Cuenca, Francisco, Martin și Rosa se cunoscuseră mai bine și curând stăteau la taifas ca niște vechi prieteni.

Extrem de bucuroasă, Mariette se uita tot timpul la Francisco, neputând să-și mai desprindă privirea de fața lui virilă.

Căsătoria religioasă avu loc într-o capelă împodobită cu flori superbe și plină până la refuz de invitați și prieteni ai familiei. În timp ce Mariette, îmbrăcată într-o rochie albă cu o croială foarte simplă, trecu prin mijlocul capelei la brațul lui Francisco, acesta îi zâmbi cu tandrețe. Apoi, coborâră încet treptele capelei în uralele asistenței și dispărură în limuzina neagră condusă de Carlos.

Peste câteva minute intrau în casa familiei Lorca, în salonul căreia fusese organizat un bufet suedez uriaș.

Apoi sosiră și invitații. Masa, servită de Manuela și alte câteva fete, se desfășură într-o atmosferă de veselie generală. Peste tot se auzeau glume și râsete.

La un moment dat, orchestra începu să cânte pe un podium amenajat în capătul celălalt al sălii. Atunci, Mariette ieși din sală pe furiș.

Abia trecuse pragul că Rosalba o și opri și-i întinse o telegramă.

Mariette fu cuprinsă de o ușoară îngrijorare. Deschise plicul cu mișcări înfrigurate, apoi citi mesajul care îi fusese adresat. Scoase apoi un suspin de ușurare, în timp ce pe față îi apărea o expresie înduioșată.

„Îți urez multă fericire. Nu-l uita pe vechiul tău prieten care te-a încurajat să te duci în Spania. Cu afecțiune. Charlie”

Puse scrisoarea pe comoda din lemn masiv din hol și alergă la primul etaj. Atunci când se întoarse, Mariette ținea în brațe chitara lui Francisco.

Împodobise instrumentul cu panglici superbe din mătase, care se răsuceau vesele la fiecare mișcare a ei.

Intrarea ei în salon stârni un val de exclamații. Toată lumea se uita la Mariette, în timp ce aceasta se apropia de soțul ei. Ea îi oferă instrumentul cu un aer extrem de serios.

Ernesto, Isabel și Julio nu-l scăpau din ochi pe Francisco.

În acel moment solemn, invitații își țineau răsuflarea de emoție. Francisco era conștient de mesajul tăcut pe care îl implica acest gest. Trebuia să-i demonstreze tatălui său că nu-și pierduse prețiosul talent muzical. Atunci, el luă chitara și începu să cânte cu o virtuozitate pe care

trecerea anilor nu i-o afectase. Ba dimpotrivă!

Talentul se afirmase, se maturizase, pentru ca mai apoi să devină o adevărată măiestrie interpretativă! Ernesto îl asculta tulburat. Atunci când Francisco termină bucata în mijlocul tăcerii generale, în cele din urmă răsunară aplauzele frenetice ale invitaților.

Ernesto, cu fața radiind de fericire, îl îmbrățișă și-l felicită cu afecțiune pe fiul său. Apoi orchestra începu din nou o melodie de dans, în timp ce se formau perechile de dansatori.

Francisco o conduse pe Mariette în curtea interioară.

— Vino cu mine, iubita mea, îi spuse el zâmbindu-i în mod misterios.

Înnebunită de fericire, Mariette se lăsă dusă în grădină, sprijinindu-se cu tandrețe de soțul ei. Rămaseră tăcuți o bună bucată de vreme, admirând peisajul scăldat în lumina blândă a apusului.

Francisco se întoarse încet spre Mariette și-i spuse cu o voce emoționată:

— Asta e cea mai frumoasă zi din viața mea, querida.

— Dar vor mai urma și altele, îi răspunse ea zâbind. Ne mai așteaptă și alte zile fericite, dragul meu...

Francisco o strânse pe Mariette la pieptul lui și își lipi buzele de ale ei într-un sărut plin de făgăduințe.

Razele soarelui aflat la apus învăluiau cele două siluete înlănțuite, în timp ce în jurul lor răsunau trilurile armonioase ale păsărilor...

Sfârșit